

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດ ທີ 6 ມີນາ 2011 (3 – 6 – 2011)

ຄວາມເຊື່ອທີ່ຖືກລົບກວນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: 1 ເປໂຕ 1:1-12

ບົດຮຽນນີ້ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ.

ຄວາມສົມດູນໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງການມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນສະແດງເຖິງຄຸນສົມບັດລັກສະນະໃນການຮຽນຈາກການເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງແລະຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ(ປຶ້ມພຣະຄຳພີ). ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຕໍ່ທຸກສະຖານະການຂອງທ່ານ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຼັກ

ເປໂຕໄດ້ເນັ້ນໜັກວ່າບໍ່ວ່າເຂົາຈະຢູ່ໃນສະຖານະການແບບໃດ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢັ້ງຢືນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຄວາມວັງເຂົ້າບໍ່ໝົດຫວັງ, ແລະເຂົາມີຄວາມສາມາດໃນການຈັດການກັບທຸກສະພາບການເພື່ອດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດ.

ເປັນຫຼັກບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ

ຄວາມທຸກທໍຣະມານເຂົ້າມາຫາເຮົາໃນຫຼາຍຮູບແບບໃນສັງຄົມປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ---ບັນຫາເຮືອງສຸຂະພາບ, ບັນຫາການເງິນບົບບັງຄັບອັນເປັນຜົນສະທ້ອນໃນການງານແລະບ້ານເຮືອນຖືກຍຶດ, ແລະຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນພາຍໃນຄອບຄົວ. ໃນເມື່ອຄຣິສຕຽນຍຶດຖືຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອເວລາທີ່ເຂົາຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງເຊັ່ນນີ້, ເຂົາໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງພວກເຂົາວ່າຊີວິດແມ່ນຫຼາຍກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາປະເຊີນຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ວິນລຽມຮ້ອງໄຫ້ແລະຄຳຄວນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ເວົ້າຕໍ່ສິດຍາພິບານຂອງລາວຈົນໝົດຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມີຢູ່. ລາວບໍ່ມີອັນໃດເຫຼືອໄວ້ເລີຍ. “ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄວາມສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງນີ້ໄດ້ອີກ. ຂ້ານ້ອຍຜ່າຍແພ້ຕໍ່ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນຊ້າແລ້ວຊ້າອີກແລະຂ້ານ້ອຍມີຄວາມເຂັ້ມແຂງໜ້ອຍທີ່ຈະປະເຊີນກັບມັນອີກຕໍ່ໄປ. ຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ານ້ອຍໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນເກືອບຈະຖືກຫັກພັງລົງແລະໄຮ້ຄ່າໜ້າລັງກຽດພາຍໃຕ້ສາຍຕາຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍອິດທິນມາໄດ້ຫຼາຍເດືອນແລ້ວ ” ເມື່ອຄຣິສຕຽນຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອໃນລະບົບການການທົດລອງ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ ວິນລຽມປະເຊີນຢູ່, ເຂົາໄດ້ທົດສອບຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າຊີວິດມີຫຼາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໆ ທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ອີງຕາມປຶ້ມພຣະຄຳພີ 1 ເປໂຕ, ການສຶກສາໃນສີ່ອາທິດນີ້ແມ່ນ “ ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນເມື່ອເວລາພົບກັບບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກ ” ເຮົາຈະສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ---ເຖິງແມ່ນວ່າເມື່ອເວລາຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຢູ່ພາຍໃຕ້ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມຫວັງ: 1 ເປໂຕ, 1: 1 – 5

ເປັນເວລານານມາແລ້ວແລະໃນດິນແດນທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກບ່ອນທີ່ທ່ານແລະຂ້າພຣະເຈົ້າອາໄສຢູ່ທຸກມື້ນີ້, ກຸ່ມນຶ່ງ

ຂອງຄຣິສຕຽນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຊຸມນຸມໃນວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອນະມັສການພຣະເຈົ້າແລະໝູນນໍ້າໃຈເຊິ່ງກັນ ແລະກັນ. ເຂົາມີຄວາມຕ້ອງການໃນການໃຫ້ກຳລັງໃຈ(ແລະຫຼາຍທີ່ສຸດ) ເພາະເຂົາກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບການແບ່ງແຍກ, ການຊູ່ເຂັນ, ແລະຮວມໄປເຖິງການເສັງຊີວິດຂອງກຸ່ມຄຣິສຕຽນອີກຈຳນວນໜຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈຶ່ງຮວມເຂົ້າກັນໃນທຸກ ໆອາທິດ, ເລົ່າໂລມໃຈກັນແລະອ້ອນວອນອະທິຖານແລະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນແລະກັນໃນການປະສົບກັບການ ທົດລອງຂອງເຂົາ.

ເຫດສະນັ້ນໃນວັນອາທິດໜຶ່ງຈຶ່ງເກີດມີເຫດການອັນບໍ່ຄາດຄິດມາກ່ອນເກີດຂຶ້ນ. ເຖົ້າແກ່ໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ປະກາດ ວ່າທ່ານໄດ້ຮັບຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງມາຈາກທ່ານເປໂຕ. ແມ່ນທັງທີ່ຜິດປົກກະຕິທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອາທິດນີ້! ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ ນັ່ງລົງໃນທັນທີທັນໃດແຕ່ວ່າມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນຈະນະທີ່ຜູ້ນຳໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນອ່ານຈົດໝາຍພຣະຄຳທີ່ມາຈາກຜູ້ປະກາດ ຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຜູ້ຊຶ້ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໃຫ້ເປັນຜູ້ມີອຳນາດເຊື່ອຖືໄດ້ໃນການນຳ ເອົາຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ເປໂຕ ສົ່ງຈົດໝາຍສະບັບນີ້ເຖິງຜູ້ທີ່ຢູ່ອາໄສຍຸດຄາວທີ່ກະຈັກກະຈາຍໄປໃນທົ່ວທຸກບ່ອນ. ຄຳວ່າກະຈັກກະຈາຍໄປ ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຕ່າງຖິ່ນທີ່ຫ່າງໄກຈາກດິທະດານທີ່ເປັນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກ ເຂົາໃນສວັນ. ເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຫ້າຕົວເມືອງທີ່ມີຊື່ໃນທຸກວັນນີ້ ເຕີກີ. ເປໂຕໄດ້ອະທິບາຍວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອເຫຼົ່ານັ້ນເປັນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ແລະຕັ້ງເຂົາໄວ້ຕ່າງຫາກໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ.

ຊົນຊາດອິສຣາເອນແມ່ນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກ, ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນປະຊາຊາດທີ່ພຣະອົງຊົງ ເລືອກ(1 ເປໂຕ, 2:9-10) ການເລືອກຜູ້ທີ່ເຊື່ອຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໂດຍການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕັ້ງໄວ້ໃນໃຈຂອງເຂົາ ແລ້ວ, ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເພາະເປັນການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຮັກເຂົາແລະ ໃຫ້ຄວາມລອດພົ້ນແກ່ເຂົາ. ນອກຈາກນີ້, ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດໄດ້ແຍກຜູ້ທີ່ເຊື່ອອອກຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ດ້ວຍ ເຫດຜົນທັງສອງປະການຂອງກຸ່ມຜູ້ຕິດຕາມນີ້. ກຸ່ມໜຶ່ງຂອງເຂົາແມ່ນເຊື່ອຟັງຄຳສອນຂອງອັດສາວິກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະອີກກຸ່ມແມ່ນມີຈຳນວນໜ້ອຍ ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນດ້ວຍການຖືກຊຳຮະລ້າງໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງທີ່ມີ ຄວາມໝາຍວ່າພຣະອົງຊົງສຳຮະແລະໃຫ້ອະພິຍເຂົາ.

ບຸກຄົນທີ່ເຊື່ອເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມີປະສົບການໃນການຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ---ແຕ່ນັ້ນແມ່ນໄດ້ຜ່ານມາແລ້ວ. “ ຄັນຊັ້ນ ແມ່ນຫຍັງເວລານີ້ແລະທັງທົດຂອງບັນຫາທີ່ຕາມມາລົບກວນເຮົາໃນມື້ນີ້ແລະມື້ຕໍ່ມາ?” ໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍໄດ້ມີຄຳຖາມ ວ່າ. ເຂົາຈະສາມາດສູ້ທົນກັບມັນໄດ້ດົນປານໃດ?

ຕໍ່ມາເປໂຕໄດ້ຂຽນຄຳກະຕຸ້ນໃຈເພື່ອເປັນການໃຫ້ກຳລັງໃຈ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າເຂົາຄວນມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມຫວັງ ເພາະວ່າມໍຣະດົກທີ່ເຂົາຈະໄດ້ຮັບເອົາໃນອະນາຄົດໃນພ້າສວັນນັ້ນແມ່ນຫມັ້ນຄົງກວ່າ. ດ້ວຍເຫດໃດ? ເປໂຕໄດ້ບອກ ໃຫ້ຜູ້ອ່ານຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບມໍຣະດົກດ້ວຍການບັນລະຍາຍໃນສາມຮູບແບບ “ ບໍ່ຮູ້ເນົ່າເປື່ອຍ, ບໍ່ຖືກຊົ່ວມົວໝອງ, ແລະບໍ່ຫຼົງແຫ້ງໄປ. ” ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ມໍຣະດົກຂອງເຂົາແມ່ນຢູ່ໃນພ້າສວັນເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອງເປັນ ຜູ້ມອບໃຫ້ເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໃນຄວາມໝັ້ນໃຈແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງຜູ້ເຊື່ອຈຶ່ງເປັນຮາງວັນທີ່ຄອງຄອຍຖ້າເຂົາຢູ່. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເຝົ້າຮັກສາໄວ້ໃຫ້ເຂົາແຕ່ພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຍັງສ້າງເຂົາໃຫ້ມີຄວາມ ເຊື່ອທີ່ເຂັ້ມແຂງເພື່ອເຂົາຈະສືບຕໍ່ໄວ້ວາງໃຈແລະມີຄວາມຫວັງໃນຄວາມອົດທົນ.

ຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາໃນຖານະການທົດລອງ, ເໝືອນກັບວ່າມີແຕ່ອົດທົນເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຫວັງຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ໃນສັມຍຂອງເປໂຕແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຄວາມຫວັງ. ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນສາມາດປະເຊີນໜ້າກັບມັນໄດ້ໃນ ມື້ນີ້ແລະມື້ອື່ນດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ ເພາະວ່າການຊົງເປັນຄົນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຮັດໃຫ້ເຮົາແນ່ໃຈວ່າເຮົາຈະເປັນ ຄົນມາກັບພຣະອົງອີກ. ຄວາມອົດທົນຂອງເຮົາໃນເວລານີ້ແມ່ນເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍເມື່ອສົມທຽບໃສ່ກັບຊັຍຊະນະໃນ ການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍເຂົ້າສູ່ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພວກເຮົາແນ່ນອນມັນ

ເປັນມໍຣະດົກທີ່ເຮົາພົ້ນໃຈ ພວກເຮົາຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະຄຣິດຈົນເຖິງວັນທີ່ມໍຣະດົກຂອງເຮົາຈະມາປາກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຄວາມຊັດເຈນແລະຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ---ຈະມີຢູ່ສືບໄປເປັນນິດ.

2. ຄວາມເຊື່ອທີ່ພົ້ນຄົງ 1 ເປໂຕ 1: 6-9

ໃນຂໍ້6, ເປໂຕໄດ້ກ່າວເຖິງການທົດລອງ. ເຖິງວ່າຄຣິສຕຽນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຮ້າຍແຮງກໍຕາມ, ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີແລະຄວາມຮັກກໍຍັງເຕັມລົ້ນໃນຊີວິດຂອງເຂົາ “ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງເປັນຢ່າງນັ້ນ?” ທ່ານອາດຈະຖາມ. ພວກອັດສາວິກໄດ້ເນັ້ນໃສ່ຄວາມເຊື່ອທີ່ພົ້ນຄົງຕໍ່ໄປທີ່ຜູ້ເຊື່ອມີໃນພຣະເຈົ້າຂະນະທີ່ເຂົາທົນທຸກລຳບາກຢູ່.

ເປໂຕໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ເປັນທຸກໂສກຍ້ອນການທົດລອງຫຼາຍຢ່າງ. ຄຳວ່ານາໆປະການໝາຍເຖິງຄວາມລຳບາກຫຼາຍຢ່າງທີ່ເຂົາບໍ່ຄວນຈະໄດ້ຮັບ. ແທ້ຈິງແລ້ວຄຳນີ້ໝາຍເຖິງ “ ຫຼາຍສິ.” ຄຣິສຕຽນເຫຼົ່ານີ້ກາຍເປັນສີດຳໃນວັນຈັນ, ສີຟ້າໃນວັນຄານແລະວັນພຸດສີຂີ້ເຖົ້າ. ຄວາມຍາກລຳບາກຂອງເຂົາມີຢູ່ຫຼາຍ, ແລະມີຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແລະມີຫຼາຍຊະນິດ, ເປໂຕສັງເກດເຫັນວ່າ ເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ທົນຢູ່ໃນຄວາມທຸກລຳບາກຢູ່ ຄຳເວົ້າທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການກະທົບກະເທືອນທາງດ້ານແນວຄວາມຄິດຂອງການທົດລອງໃນຫຼາຍຮູບແບບ, ນ້ຳຕາລັງໄຫຼຢູ່ເລື້ອຍໆ. ມັດທາຍໃຊ້ຄຳເວົ້າຄຳດຽວກັນໃນພາສາກຣີກເພື່ອອະທິບາຍຄວາມທຸກໂສກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນສວນເຄດເຊມາເນ (ມັດທາຍ 26: 37). ເຖິງປານນັ້ນເປໂຕຍັງເວົ້າວ່າ “ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີເຖິດ!”

ເປໂຕມີເຫດຜົນຢູ່ສາມຢ່າງວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດຜູ້ອ່ານເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມທຸກໂສກ. ເປັນເຫດຜົນຢ່າງດຽວກັນທີ່ໃຊ້ກັບເຮົາໃນທຸກວັນນີ້. ອັນທີໜຶ່ງ, ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງເຂົາເປັນພຽງແຕ່ໃນລະຍະສັ້ນໆ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມທຸກລຳບາກຈະຍາວນານໄປຕອດຊີວິດກໍຕາມ, ເມື່ອທຽບໃສ່ກັບສະຖາຣາສີໃນຟ້າສວັນແລ້ວກໍແມ່ນສັ້ນຢູ່. ເປໂຕໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້: ທ່ານທັງຫຼາຍຈຶ່ງໄດ້ຮັບຕາມຈຸດປະສົງຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານ, ຄວາມພົ້ນຂອງວິນຍານຈິດຂອງທ່ານ. ອັນທີສອງ, ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄວາມລຳບາກນີ້ເພື່ອທົດລອງຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ, ຊຶ່ງມີຄຸນຄ່າຫຼາຍສຳລັບພຣະອົງເຖິງແມ່ນວ່າຄຳກໍຍັງຖືກຫຼອມດ້ວຍໄຟ. ຖ້າຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທາງຜ່ານການທົດລອງໄດ້, ເຂົາກໍຄວນໄດ້ຮັບການສັຮເສີນ, ສະຖາຣາສີ, ແລະກຽດຕິຍົດຈາກພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເມື່ອເວລາພຣະອົງສະເດັດກັບມາ. ອັນທີສາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະອົງກໍຕາມ, ເປໂຕເວົ້າວ່າ “ພວກທ່ານກໍຮັກພຣະອົງ.”

ພຣະເຢຊູເປັນທີ່ຮັກແລະມີຄ່າຫຼາຍກວ່າບັນຫາຂອງຄຣິສຕຽນເຫຼົ່ານີ້. ບໍ່ເປັນໜ້າປະຫລາດໃຈວ່າເຂົາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ບໍ່ສາມາດສະແດງອອກຫຼືພົ້ນລະນາໄດ້__ເຂົາມີພຣະຄຣິດແລະມີຄວາມພົ້ນຂອງພຣະອົງ!

ຄວາມເຊື່ອທີ່ພົ້ນຄົງທີ່ຢູ່ໃນການທົດລອງຊົ່ວຄາວຈະເປັນເຫດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມສັນຮະເສີນ, ສະຖາຣາສີ, ແລະກຽດຕິຍົດໃນເມື່ອພຣະຄຣິດມາປາກົດ. ນັ້ນແມ່ນຄຸນຄ່າທັງໝົດຂອງການທົດລອງໃນມື້ນີ້. ນັ້ນເປັນເວລາທີ່ປ່ຽນຈາກຊົ່ວຄາວໄປເປັນຖາວອນ.

3. ພຣະຄຸນສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັຮເສີນ 1 ເປໂຕ 1:10-12

ເປໂຕໄດ້ເວົ້າແລ້ວເວົ້າອີກກ່ຽວກັບເລື່ອງຄວາມພົ້ນ, ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າແມ່ນໃນເລື່ອງຂອງຄວາມພົ້ນນີ້, ໃນຂໍ້10-11ເພິ່ນກໍໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງສາມຈຸດ. ຈຸດທີໜຶ່ງ, ຄວາມພົ້ນຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນເຂົາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ, ຊຶ່ງຈະສຳເລັດໃນພາຍໜ້າ, ຊຶ່ງແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄັມພີເດີມໄດ້ເລີ່ມຈາກໂມເຊຈົນເຖິງມາລາກີ. ບາງທີເປໂຕອາດຈຳໄດ້ການສົນທະນາອະທິບາຍພຣະເຢຊູຄຣິດກັບສາວິກສອງຄົນ ຂະນະທີ່ກຳລັງເດີນທາງໄປເອມາອູດໃນວັນຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ (ລູກາ 24:26-27).

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ວ່າພຣະຄຸນຈະມາ---ແລະດຽວນີ້ມາສູ່ຄົນທີ່ຢູ່ອາໄສໃນຕ່າງ
ຖິ່ນ (ເປໂຕ 1:1). ນີ້ແມ່ນພຣະຄຸນ, ນີ້ແມ່ນຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ເຂົາຄືໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະຄຣິດ.

ຈຸດທີສອງ, ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ພຽງແຕ່ທຳນວາຍເທົ່ານັ້ນ ເຂົາໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຊອກຫາຫຼັກຖານຢ່າງຄັກແນ່. ເຖິງ
ແມ່ນວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນສັນຍານັ້ນບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງຢ່າງກ່ຽວກັບຄຳທຳນວາຍນັ້ນກໍຈົງແຕ່ເຂົາກໍເຊື່ອວ່າຄຳທຳນວາຍນັ້ນບໍ່
ໄດ້ອອກມາຈາກຄວາມຄິດແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານ. ເຂົາເອງເປັນພະຍານຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ
ໄດ້ສິດສອນແລະບັນທຶກກ່ຽວກັບການທຶນທຸກທໍລະມານຂອງພຣະເມສີອາ (ການສົ່ງພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ) ແລະ
ສະຖາຣາສິກໍາຈະຕາມມາ(ການຄືນພຣະຊົນແລະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນຂອງພຣະຄຣິດ). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຮັບໃຊ້
ແລະເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການຄົ້ນຄວ້າ ສືບສວນແລະສອບຖາມກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະອົງ.

ຈຸດທີສາມ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນສັນຍາພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ສິດສອນເລື່ອງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະມາເຖິງຄົນ
ອີກລຸ້ນນຶ່ງອີກ. ແມ່ນເຂົາເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບແລະໄດ້ອ່ານຈົດໝາຍເລື່ອງຄຳສັນຍາທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ສິດສອນໄວ້ກ່ອນ
ນີ້. ປັດຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນສັນຍາກອນສອນເລື່ອງຄວາມຈິງໃນພຣະເຈົ້າແລະຝູງ
ເທວະດາໃນສວັນກໍຢາກເຂົ້າໃຈ ປັດຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງເຮົາແລ້ວ. ແມ່ນພວກເຮົາເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບມໍຣະດົກທີ່ກ່າວໄວ້
ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງພຣະຄຸນນັ້ນໄດ້ມາເຖິງຄົນບາບ. ພຣະອົງໄດ້ມາຫາເຮົາແລ້ວພ້ອມດ້ວຍພຣະຄຸນໃນພຣະທັດ
ຂອງພຣະອົງເອງ. ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດຈະປ້ອງກັນແລະເສີມສ້າງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ຈະເຣີນແລະໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະ
ອົງຖ້າມາກາງຄວາມຂົມຂຶ້ນແລະຄວາມທຶນທຸກທໍລະມານທີ່ເຮົາໄດ້ປະເຊີນຢູ່ນັ້ນ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ເຊື່ອ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຄຸ້ມຄອງເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງ ການຂົ່ມ
ເທັງແລະພົບກັບອຸປະສັກຕ່າງໆໃນເວລານັ້ນຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງສວັນ: ອັນນັ້ນແລະແມ່ນ
ເລື່ອງທີ່ແນ່ນອນແລະຖາວອນຂອງເຮົາ.

ບົດຮຽນຊີວິດ

ທ່ານຈະດຳລົງຊີວິດໃນວິທີໃດບໍ່ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນຕໍ່ທ່ານ ແລະໃນກໍລະນີໃດໆຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານກໍຈະຕັ້ງໝັ້ນ
ຄົງຢູ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ, ມີບາງຢ່າງຕໍ່ລົງໄປນີ້ທີ່ທ່ານຄວນຈະເຮັດ:

- ❖ ໃນລະຍະສອງອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງນີ້, ຈົ່ງອ່ານພຣະຄັມພິສະເພາະເຫຼັ້ມໃດເຫຼັ້ມນຶ່ງ, ແລະວັກສັ້ນໆໃນພຣະຄຳ
ພິເຫຼັ້ມນັ້ນທີ່ກ່າວເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນຜູ້ນຶ່ງເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມລຳບາກ. ຂໍສະເໜີກໍຄືໃຫ້ອ່ານ
ປະຖົມມະການ 37:39-50; ນາງຣຸດ 1-4; ຮາບາກຸກ 1-3; 2 ໂກຣິດໂທ 1-13; ເຮັບເຮີ 11:1-12:13.
- ❖ ຈົ່ງແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງທ່ານໃຫ້ກັບເພື່ອນຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້. ໃຫ້ເຂົາອະທິຖານເພື່ອຄວາມເຊື່ອ
ຂອງທ່ານນັ້ນຈະໄດ້ຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ແລະຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ.
- ❖ ຈົ່ງຈື່ຈຳ 1 ເປໂຕ 5:6-7 ແລະໃຫ້ເວົ້າຢູ່ຫຼາຍເທື່ອ, ສະເພາະເວລາທີ່ທ່ານບໍ່ມີເຮືອແຮງທີ່ຈະສູ້ຕໍ່ໄປ.
- ❖ ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຮ້ອງຫາພຣະອົງ, ແລະເວົ້າວ່າ “ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ, ຂ້ານ້ອຍ
ບໍ່ເຂົ້າໃຈເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕົກຢູ່ໃນສະພາບແບບນີ້, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງເມດຕາກຳພຽງພໍສັມລັບຂ້ານ້ອຍ.
- ❖ ແມ່ນຂໍໃດທ່ານຄິດວ່າຈະຊ່ວຍທ່ານໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດເມື່ອເວລາທ່ານຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກລຳບາກ ຂໍຄວາມ
ເຫຼົ້ານັ້ນຈະໃຫ້ກຳລັງໃຈທ່ານແລະນຳພາທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກສະພາບການນັ້ນ? ຈະມີຫຼັງເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານເມື່ອ
ທ່ານປະຕິບັດຕາມຂໍ້ 4 ທີ່ຜ່ານມານີ້?

ອຸປະຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsb.org ໂດຍ LLBC

ໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດທີ 13 ມີນາ 2011 (3-13-2011)

ຈົ່ງຕຽມຕົວຕຽມໃຈໃຫ້ພ້ອມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: 1 ເປໂຕ 1:13 – 2:1

ບົດຮຽນນີ້ສາມາດສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ ?

ຄວາມດຸ່ນດ່ຽງໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງເຖິງຄຸນລັກສະນະສະເພາະໃນການສຶກສາຮຽນຮູ້ການເປີດເຜີຍແລະຮີດອຳນາດຂອງພຣະອົງ (ໃນພຣະຄຳພີ). ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານຄົ້ນພົບວິທີການສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ການໂຄຣັບ, ການນັບຖື, ແລະການໃຊ້ຊີວິດດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ:

ໃນບົດຮຽນນີ້ເປໂຕໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດຂອງເຮົາຕາມການປະພຶດຂອງເຮົາ, ຕລອດເຖິງເວລາທີ່ເຮົາພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ:

ເຮົາສັງເກດເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າຊີວິດຄຣິສຕຽນບໍ່ໄດ້ມີອັນໃດແຕກຕ່າງໄປຈາກການໃຊ້ຊີວິດຂອງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ, ຄວາມຢ່າເກງ, ແລະຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

ໂຈມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າລາວຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ເປັນຕູ້ກະຈົກ. ລາວບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບວ່າອັນໃດແມ່ນຮາກຖານອັນແທ້ຈິງໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນດັ່ງຄວາມປາຖນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວໄດ້ສັງເກດເບິ່ງຂໍ້ຄວາມສອງສາມປະໂຫຍກໃນພຣະຄຳພີຕາມການແນະນຳຂອງເພື່ອນຂອງລາວ, ແຕ່ວ່າຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຊັບອກໃຫ້ເຫັນໂດຍກົງໃນການໃຊ້ຊີວິດໃຫ້ເປັນທີ່ພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນໂຈຈຶ່ງໄປຫາສິດຍາພິບານຂອງລາວແລະໄດ້ຖາມຄຳຖາມ “ ໃນແຕ່ລະມື້ລະວັນຊີວິດຄຣິສຕຽນຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າຄວນເປັນຢ່າງໃດ?”

ພຣະເຈົ້າເອີ້ນເອົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ດຳລົງຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ອັດສາວິກເປໂຕໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງຢູ່ສາມຄຳ: ບໍ່ຮູ້ສຸດ, ການໂຄຣັບຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ, ການເຊື່ອຟັງ. ບົດຮຽນນີ້ຈະໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈແລະໝູນໃຈທ່ານໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ, ໂຄຣັບຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ, ແລະເຊື່ອຟັງຄວາມແລະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຄົ້ນພົບວິທີທາງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າການດຳເນີນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານມີປະສິດທິພາບດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ຈົ່ງເປັນຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ 1 ເປໂຕ 1:13-16

ເປໂຕໄດ້ຕັກເຕືອນຜູ້ອ່ານຂອງທ່ານໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດໃນສາມເຫດຜົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ: ເພາະເຂົາແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງຄອບຄົວທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກ, ເພາະເຂົາຖືກຈັດເລືອກໄວ້ສຳລັບພຣະອົງໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້

ສຸດ, ແລະດ້ວຍວ່າມໍຣະດົກຂອງເຂົາໃນພຣະຄຣິດກໍມີຢູ່ຖາວອນສືບໄປເປັນນິດ. ພຣະຄຳພີຂໍ້ນີ້ໄດ້ເປັນຮາກຖານໃນການຕັດສິນໃຈຂອງຄຣິສຕຽນເລື່ອງການປະພຶດປະຕິບັດຕົນ. ບໍ່ມີທາງໃດນອກເໜືອໄປຈາກຂໍ້ຄວາມເລີ່ມແລກຂອງຂໍ້ 13 ຊຶ່ງແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ເປັນມາດຕະຖານ “ຈົ່ງຕຽມຕົວຕຽມໃຈຂອງພວກທ່ານໃຫ້ດີ” ໃນເລື່ອງໃດແດ່ທີ່ຜູ້ເຊື່ອຄວນຕັ້ງຄວາມຫວັງໄວ້? ເຂົາຄວນມອບຄວາມຫວັງໃຈຂອງເຮົາໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືຄວາມຫວັງຂອງເຮົາຊຶ່ງນຳມາເປີດເຜີຍທາງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະຄຣິດໄດ້ສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າຍັງທຳພຣະຣາຊກິດໃນຊີວິດຂອງເຮົາຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດເທື່ອ. ເຮົາຄວນມີຄວາມອົດທົນຄອຍຖ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນການສະເດັດກັບມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະດ້ວຍພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫ່ງຂອງພຣະອົງນັ້ນຈະປ່ຽນແປງພວກເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດ. ແມ່ນຫຍັງທີ່ເປັນຄວາມວິຕົກກັງວົນໃຈຂອງເຮົາ---ການປະພຶດຕົນໂດຍປາສະຈາກຂໍ້ຕຳໜິຕິຕຽນ?, ພວກເຮົາຕ້ອງສືບຕໍ່ດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນວ່າອັນໃດທີ່ເປັນສິ່ງພິເສດທີ່ເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. “ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະສະແດງຂໍ້ຄິດເຫັນອັນຊັດແຈ້ງໃນຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຫວັງໃນພຣະຄຣິດແລະການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ?” ທ່ານອາດຈະມີຄຳຖາມໃນທຳນອງນີ້.

ເປໂຕ ໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບຂອງຄຳຖາມນີ້ຢູ່ສອງປະການ. ປະການທີໜຶ່ງ, ເພິ່ນເວົ້າວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຕ້ອງຕຽມຕົວຕຽມໃຈໃຫ້ພ້ອມ. ໃນພາສາກຣີກມີຄວາມໝາຍວ່າ “ ສະລົມ, ຍືດໝັ້ນ.” ຄຳແນະນຳທີ່ໜ້າເພິ່ງພໍໃຈນັ້ນກໍຄືໃຫ້ສະຕິປັນຍາຂອງຄຣິສຕຽນນັ້ນສ້ຽມແໜ້ນໃນການສຸມໃຈໃສ່ອັນໃດອັນໜຶ່ງ. ໃສ່ເປົ້າໝາຍທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ເປໂຕຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ອ່ານຂອງເພິ່ນໄດ້ສຸມໃຈໃສ່ຈຸດປະສົງອັນແນ່ນອນຂອງການສະເດັດກັບມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດແລະການປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເຂົາຈາກຈຸດດ່າງພ້ອຍໃຫ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຄຣິສຕຽນທີ່ງົດງາມບໍ່ຮິສຸດ. ການສຸມໃຈໃສ່ເລື່ອງອະນາຄົດຂອງເຮົາເປັນກຳລັງໝູນໃຈໃຫ້ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮິສຸດຖ້າມາກາງຄວາມເປື້ອນເບີຂອງໂລກປັດຈຸບັນ.

ປະການທີສອງ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນຈະຮູ້ຈັກໃນການບັງຄັບຕົນດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະບໍ່ລົງລອຍກັບຄວາມປາຖນາຊົ່ວຄຣີຣາຄະຕັນຫາຂອງເຂົາ. ຖ້າເຮົາຫາກຂາດການເອົາໃຈໃສ່ໃນຊີວິດຈິດວິນຍານ ເຮົາກໍຕົກຢູ່ໃນຊີວິດຈິດວິນຍານທີ່ມີສາຍຕາສັ້ນ (ເໝືອນກັບເປໂຕ; ເບິ່ງໃນມັດທາຍ 26:31-35, 69-75) ແລະຈະຂາດຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນການສະເດັດກັບມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດແລະພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຮິສຸດຂອງເຮົາໄດ້.

ຊີວິດຄຣິສຕຽນບໍ່ແມ່ນມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມຫວັງ ຫຼືເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ເຮົາຕ້ອງມີຊີວິດທີ່ເປັນແບບຢ່າງທັງໃນມື້ນີ້ແລະມື້ຕໍ່ໄປຕາມຄວາມບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າບັນຊາໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດ, ໃຫ້ເຮົາແຍກຕົວຂອງພວກເຮົາອອກຈາກການກະທຳທີ່ເປັນຄວາມຊົ່ວແລະຍຶດຖືເອົາຄວາມບໍ່ຮິສຸດຢູ່ໃນທຸກໆການກະທຳຂອງເຮົາ---ອັດສາວິກເປໂຕໄດ້ສອນໄວ້ເຊັ່ນນັ້ນ. ນັ້ນແມ່ນທິດທາງໃນການດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນເວລາທີ່ເຮົາພົບພໍ້ກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກ.

2. ຈົ່ງໂຄຣົບຢຳເກງ! 1 ເປໂຕ 1: 17-21

ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານີ້ເປໂຕໄດ້ສຸມໃສ່ການກະທຳປະການທີສອງຊຶ່ງຄຣິສຕຽນທີ່ເຊື່ອທັງຫຼາຍຄວນສະແດງຄຸນນະສົມບັດນີ້ອອກມາ --- ໂຄຣົບຢຳເກງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄຳວ່າໂຄຣົບຢຳເກງມີຄວາມໝາຍວ່າ “ ໂຄຣົບດ້ວຍຄວາມນັບຖືທີ່ເລິກເຊິ່ງແລະເຫຼື້ອມໃສ.” ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຕ້ອງຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບພຣະອົງດ້ວຍຄຳນຶງເຖິງຄວາມໂຄຣົບຢຳເກງ. ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ຟ້າສວັນຍັງໄດ້ໂຖ່ເຮົາໄວ້. ການຊົງໂຖ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ “ ບົດປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິສະຣະດ້ວຍຄຳຈ່າຍຣາຄາແພງ.” ເປໂຕໄດ້ອ້າງເຖິງການປົດປ່ອຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມບາບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳສຳເລັດແລ້ວຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຮາຄາທີ່ໂຖ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຮາຄາຖືກ ເຖິງຈະເປັນເງິນແລະຄຳໝົດທັງໂລກນີ້ກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍເພື່ອຈ່າຍຄ່າຄວາມຜິດຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳມື້ແລ້ວມື້ເລົ່າໃນຊີວິດອັນໄຮ້ຄວາມໝາຍຂອງເຮົາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມສາມາດຈາຍໄດ້ດ້ວຍເງິນແລະຄຳ, ການໄຖ່ນັ້ນກໍຈະບໍ່ຍືນຍາວເພາະວ່າຄວາມຮັ່ງມີຂອງໂລກນີ້ກໍເປັນພຽງສິ່ງທີ່ອານົດຈັງບໍ່ຖາວອນ. ບາງສິ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ, ບາງຢ່າງທີ່ຫຼາຍກວ່າ, ບາງສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່ຖາວອນຄືສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນການໄຖ່ທ່ານແລະຂ້າພຣະເຈົ້າຈາກການດຳລົງຊີວິດທີ່ເປັນທາດຂອງຄວາມບາບ ແລະເປັນທາດຂອງຜົນສະທ້ອນຈາກການດຳລົງຊີວິດ --- ຄວາມຜິດທີ່ເຮົາຮູ້ວ່າມາຈາກການກະທຳສິ່ງທີ່ຜິດ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນພຣະໂລຫິດອັນປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະໂລຫິດທີ່ຖາວອນຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍທີ່ສຸດກັບເງິນຄຳທີ່ບໍ່ຖາວອນ. ການຫລັ່ງໂລຫິດທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການໄຖ່ເອົາຄົນຜິດຄົນບາບໃຫ້ໄດ້ພົ້ນ. ການທີ່ພຣະເຢຊູບໍ່ມີຈຸດດ່າງພ້ອຍຫຼືບໍ່ມີມົນທົນນັ້ນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເປັນພິເສດຂອງພຣະອົງເພື່ອການໄຖ່, ເພາະວ່າພຣະອົງຜູ້ດຽວທີ່ບໍ່ມີບາບການເສັຽສຣະຂອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເປັນທີ່ສົມບູນແບບ. ເພາະວ່າຊີວິດຂອງພຣະອົງຊົງສົມບູນແບບຈຶ່ງມີພຽງແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄຖ່ເອົາຄົນຜິດບາບໄດ້ --- ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ກະທຳແລ້ວ.

ການທີ່ມະນຸດຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບຂອງເຂົານັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງແປກເລີຍສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງໂລກຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າພວກເຮົາຈະຕົກໃນຄວາມຜິດບາບ, ພຣະອົງກໍຊົງກະຕຸ້ນການໄຖ່ໄວ້ແລະໄດ້ວາງແຜນໄວ້ກ່ອນແລ້ວ. ເປໂຕໄດ້ເວົ້າໄວ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດພຣະຄຣິດນັ້ນໄວ້ກ່ອນຊົງສ້າງໂລກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັກໂລກນີ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜິດບາບມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ.

ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກຊົງກຳນົດໄວ້ສຳລັບການໄຖ່ບາບ? ຄຳຕອບກໍຄືພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະອົງຊົງຄົນພຣະຊົນແລະຊົງປະທານສະຖາຣາສີໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ສະນັ້ນຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຫວັງຂອງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນການໂຮປໂຍດ. ບໍ່ເປັນໜ້າປາດໃຈທີ່ເປໂຕບອກໃຫ້ທ່ານແລະຂ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕົນໃນການໂຄຣບຍຳເກງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດທີ່ຈະໃຫຍ່ໄປກວ່ານີ້ແລະສິ່ງອື່ນອີກທີ່ຈະກະຕຸ້ນໃຈໃຫ້ເຮົາໂຄຣບຍຳເກງພຣະເຈົ້ານອກເໜືອຈາກການໄຖ່ທີ່ໃຫ້ເຮົາພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ພວກເຮົາຕ້ອງໃຫ້ຄຳວ່າ “ ຕ້ອງໂຄຣບຍຳເກງ ” ຢູ່ໃນຈິດໃຈເຮົາແຕ່ລະມື້ຕັ້ງຄວາມສັດຊື່ໃຫ້ເປັນເປົ້າໝາຍອັນສຳຄັນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ຈົ່ງເຊື່ອຟັງ 1 ເປໂຕ 1: 22-2:1

ຖ້າເຮົາມີຄວາມພັ້ນໃຈໃນການສະເດັດກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແລ້ວການດຳລົງຊີວິດຂອງເຮົາກໍຈະມີການປ່ຽນແປງ. ເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຮຸ້ນຮຸນ ເຮົາຈະມີຄວາມໂຄຣບຍຳເກງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຈະເຊື່ອຟັງແລະຂັບຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາອ່ານຜ່ານມານັ້ນເປໂຕໄດ້ເວົ້າເຈາະຈົງໃສ່ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນການດຳລົງຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄຣິສຕຽນທັງຫຼາຍ. ເປໂຕໄດ້ຖ້າທາຍຜູ້ອ່ານຂອງເພິ່ນໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນ. ແມ່ນແລ້ວຄຣິສຕຽນຕ້ອງຍອມໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ໃຕ້ການເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຄວາມໝາຍວ່າລາວຕ້ອງຍອມເຊື່ອຟັງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜົນຂອງມັນກໍຄືການຊຳຮະຄວາມຜິດບາບ (ການໃຫ້ອະພິຍ), ຫຼືເໝືອນດັ່ງເປໂຕເວົ້າວ່າຈົ່ງຊຳຮະຈິດໃຈໃຫ້ບໍ່ຮຸ້ນຮຸນ. ຄຣິສຕຽນຈະດຳລົງຊີວິດໃຫ້ແຕກຕ່າງແບບໃດ? ເປໂຕໄດ້ຕອບຄຳຖາມນີ້ດ້ວຍຕົວເອງໂດຍໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ຄວາມຮັກຂອງຄຣິສຕຽນບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຄວາມຮັກຂອງຄຣິສຕຽນແມ່ນສະແດງອອກມາຈາກທາງໃນຂອງຫົວໃຈ. ຄຸນສົມບັດພິເສດຂອງສັງຄົມຄຣິສຕຽນແມ່ນຄວາມຮັກອັນຈິງໃຈ --- ຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ກັນແລະກັນ. ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເປັນຄວາມຮັກ ໄດ້ໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອໄດ້ບັງເກີດໃໝ່ແລະມີຊີວິດໃໝ່. ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດໃໝ່ນັ້ນກໍຄືການດຳລົງຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະເຈົ້າ --- ນັ້ນຄືຂ່າວດີໃນເລື່ອງຂອງພຣະຄຣິດ. ຈາກພຣະທັມເອຊາຢາ (40:6-8) ຊຶ່ງເປໂຕໄດ້ນຳມາກ່າວໃນ

1 ເປໂຕ 1:24-25 ທີ່ເວົ້າເຖິງຄຳພັນສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອິສຣາເອນໃຫ້ເຂົາກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມຈາກການເນຣະເທດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເປໂຕເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄຳພັນສັນຍານີ້ພາຍລຸນມາກໍບັນລຸເຖິງຄວາມສຳເລັດ --- ຄົນບາບຜູ້ໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບເອົາພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເມື່ອລາວໄດ້ຍິນແລະເຊື່ອໃນພຣະຄຳນັ້ນ ຊຶ່ງຕັ້ງພັນຄົງຢູ່ເປັນນິດ.

ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ເຮົາໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຊື່ອເລື່ອງຂ່າວປະເສີດ, ພວກເຮົາຕ້ອງກຳຈັດທຸກການປະພຶດແລະອຸປະນິສັຍທີ່ບໍ່ດີ. ເປໂຕໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມບາບທີ່ເປັນພະຍານບໍ່ດີ ລວມໄປເຖິງທຸກໆການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງອ້ອມຮອບຢູ່ກັບຄວາມບາບ. ພວກເຮົາຕ້ອງກຳຈັດມັນອອກໄປ, ການຫຼອກລວງແລະການເສດຖະກິດທຳລາຍມັນດ້ວຍຄວາມຈິງ, ແລະຄວາມຮັກກໍຈະບໍ່ເປັນພຽງການໂອ້ອວດ, ຄວາມຫວັງກໍຈະເຮັດຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ເຊື່ອຕ້ອງຍອມເຊື່ອຟັງ ຕັ້ງພັນຄົງຢູ່ໃນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ຮິສຸດແລະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຮິສຸດ.

ບົດຮຽນແຫ່ງຊີວິດ

ການມີຊີວິດຢ່າງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວເມື່ອເຂົາພົບກັບບັນຫາແມ່ນວິທີທາງຂອງຄຣິສຕຽນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຈະບໍ່ເປັນການດຳລົງຊີວິດທີ່ງ່າຍດາຍ. ອີກອັນນຶ່ງການທີ່ຈະມີຊີວິດທີ່ເພິ່ງພໍໃຈຫຼືວ່າບໍ່ມີເມື່ອເວລາທີ່ທ່ານຖືກປະຕິເສດຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ. ເປໂຕໄດ້ບອກວິທີໃຫ້ເຮົາຕຽມຕົວໃນການຕິດຕາມພຣະເຢຊູເມື່ອເວລາເຮົາໄດ້ທົນທຸກກັບບັນຫາຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ແລະການຕໍ່ສູ້ຢ່າງບໍ່ມີການປະນີປະນອມ.

ເປໂຕໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນພຶດຕິກຳສາມຢ່າງທີ່ສຳຄັນແລະສົມຄວນທີ່ທ່ານຈະຍຶດເອົາໄວ້ໃນວັນນີ້ແລະຕອດໄປ.

- ❖ ນຶ່ງ, ຈົ່ງໃຫ້ການປະພຶດແລະການນຶກຄົດນັ້ນບໍ່ຮິສຸດ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ຮິສຸດ, ລັກສະນະແລະການປະຕິບັດຕົວຂອງຄຣິສຕຽນກໍໃຫ້ບໍ່ຮິສຸດ. ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ, ເຈົ້າທັງຫຼາຍຈົ່ງເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດເພາະຝ່າຍເຮົາບໍ່ຮິສຸດ (1 ເປໂຕ 1:16)
- ❖ ສອງ, ຈົ່ງຍຳເກງແລະໃຫ້ຄວາມນັບຖືພຣະບົດາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຟ້າສະເຫຼ່ຍ. ຈົ່ງໃຫ້ກຽດແລະຍົກຍ້ອງພຣະອົງໂດຍການໄຕ່ບາບຂອງພຣະບຸດນັ້ນ ເພາະສົມແລ້ວສຳລັບເຮົາເອງແລະມະນຸດທຸກຄົນ.
- ❖ ສາມ, ຈົ່ງເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລະໄວ້ວາງໃຈໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໂດຍຄວາມບໍ່ຮິສຸດໄດ້ສຳແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ອື່ນແລະຄວາມບໍ່ຮິສຸດໃນຊີວິດ.

ອຸປຸກມໂດຍລາວຊາວເທີນບັບຕິດສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ LLBC.

ໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດທີ 20 ມີນາ 2011(3-20-2011)

ການມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ມີບັນຫາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: 1 ເປໂຕ 2: 11-12; 3:1-12

ບົດຮຽນນີ້ສາມາດສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ ?

ບົດຮຽນນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານກັບພຣະເຈົ້າເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານກຳລັງປະສົບກັບຄວາມກົດດັນ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ:

ເພື່ອຄວາມແນ່ນອນໃຈໃນຄວາມດຸ່ນດ່ຽງຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຜ່ານຈິດວິນຍານ, ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນແນສຸມໃສ່ຄວາມສົນໃຈໃນການຕິດຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານການສຳແດງແລະຮິດອຳນາຂອງພຣະອົງ (ໃນພຣະຄຳພີ). ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ແນະນຳຕາມພຣະຄຳພີເພື່ອຮັກສາຄວາມສັມພັນອັນຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນເວລາເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມກົດດັນແລະມີຄວາມຍາກລຳບາກ.

ບົດຮຽນນີ້ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງ

ຄຣິສຕຽນເຮົາມີບັນຫາໃນການຮັກສາຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໄວ້ໄດ້ໃນເວລາທີ່ເຂົາມີບັນຫາຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ. ການມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມເຫລື່ອມໃສໃນການເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ.

ຣະດູໃບໄມ້ປົ່ງປີ້ນີ້ທີ່ຊານລະບຽງຫຼັງບ້ານຂອງຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຫ້ອຍແນວເກັບອາຫານຂອງນົກຮັມມິງໄວ້ເພື່ອໃຫ້ນົກກິນ ໃນທັນໃດນັ້ນກໍມີນົກສອງຕົວບິນອ້ອມວົນວຽນໄປມາຢູ່ແລະຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຈັບຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໂຕນຶ່ງມີຂົນສີຂີ້ເຖົ່າປົນສີແດງເປັນຈຸດໆໃນລຳຄໍ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພຣະເຈົ້າໃສ່ຊື່ໃຫ້ມັນວ່າອ້າຍຄໍແດງ. ໂຕທີສອງຫົວມັນຂຽວຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ມັນວ່າອ້າຍຫົວຂຽວ. ພວກເຂົາບິນເຂົ້າອອກຢູ່ກັບເຕົ້າເກັບອາຫານຕລອດທັງຣະດູ ຕື່ມກິນຢູ່ກັບຄວາມຫວານຊື່ນຂອງອາຫານ---ແລະຕໍ່ສູ້ກັນ. ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມກົດດັນກັບຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການມີຄວາມສັມພັນຂອງເຂົາຢູ່ນັ້ນເປັນເວລາທີ່ກເດືອນ!

ຄຣິສຕຽນເຮົາກໍມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເຊັ່ນດຽວກັນກັບນົກຮັມມິງ. ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍມີຂໍ້ບົກພ່ອງໃນການຮັກສາຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງເຂົາກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໄດ້, ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນເວລາທີ່ເຂົາປະສົບກັບບັນຫາຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນຄວາມຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງຕົວທ່ານກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າທ່ານຈະປະສົບກັບຄວາມກົດດັນຫຼາຍປານໃດ.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ການປະພຶດຕິນຖ້າມາກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ: 1 ເປໂຕ 2:11-12

ເປໂຕໄດ້ເຕືອນສະຕິຜູ້ອ່ານຂອງເພິ່ນໃຫ້ຕິດຕາມການດຳລົງຊີວິດທີ່ບໍ່ຮີບສຸດໃນວິທີທາງກົງກັນຂ້າມກັບທາງໂລກ. ດ້ວຍການສັງເກດເບິ່ງການປະພຶດປະຕິບັດຕິນຂອງຄຣິສຕຽນ, ທ່ານມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນບໍ່ວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະເຂົ້າມາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ເປໂຕສະແດງເຖິງຄຸນສົມບັດລັກສະນະພິເສດຂອງຜູ້ເຊື່ອໃນສອງກໍລະນີ. ເພື່ອນທີ່ຮັກເອີຍ (ຈະເຫັນຢູ່ 4:12) ເມື່ອແປອອກມາຈາກພາສາກຣີກມີຄວາມໝາຍວ່າ “ຮັກຊຶ່ງກັນ” ຫຼື “ສຸດທິຮັກ” ເປໂຕໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າຮັກຜູ້

ທີ່ເຊື່ອຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຈິດໝາຍສະບັບນີ້ແລ້ວ, ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ເຂົາມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນລະຫວ່າງທີ່ເຂົາພົບກັບບັນຫາຢູ່. ອັນທີສອງ, ເຂົາເປັນເໝືອນຄົນແປກໜ້າແລະອາສັຍຢູ່ຊົ່ວຄາວ ຄຣິສຕຽນຄ້າຍຄືຄົນຕ່າງຊາດເພາະເຂົາຮັກພຣະເຢຊູຄຣິດແລະເຊື່ອໃນພຣະອົງ ພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ.

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຮັກທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າ, ການມີຊີວິດຢູ່ຂອງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕັດອອກໄປຈາກໂລກນີ້ແຕ່ເປັນທີ່ພັກອາສັຍຊົ່ວຄາວ---ບ້ານຂອງເຮົາຄືສວັນ.

ອັດສາວິກມີຄວາມຮູ້ສຶກເຫັນອີກເຫັນໃຈແລະເປັນຫ່ວງໃນເລື່ອງການໄປສວັນ, ຊຶ່ງໄດ້ສະແດງອອກເປັນຄໍາເວົ້າ “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມສະເໜີທ່ານ” ພິສູດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ. ຄໍານີ້ມີຄວາມໝາຍຄ້າຍຄື “ຂ້າພະເຈົ້າອ້ອນວອນຂໍນໍາທ່ານ, ໃຫ້ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ” ແລະເປໂຕໄດ້ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອທີ່ຖືກລົບກວນ. ແມ່ນອັນໃດກັນແທ້ທີ່ເປັນຄວາມປາຖນາຂອງອັດສາວິກ? ມັນແມ່ນການຫຼີກໜີຈາກຄວາມປາຖນາຂອງເນື້ອກາຍຂອງເຂົາບໍ່. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນຫ່ວງເປັນໃຍນໍາເລື່ອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ແຍກໂຕອອກຈາກໂລກ --- ແຕ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍຄວາມບາບພາຍໃນຈິດໃຈ. ການຕໍ່ສູ້ຂອງຄຣິສຕຽນແມ່ນການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຄວາມຮັກຄວາມເປັນຫ່ວງທີ່ຢູ່ພາຍໃນ ບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ກັບຄົນບາບທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ. ການ ຕໍ່ສູ້ພາຍໃນບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ລະຍະສັນພຽງເລັກນ້ອຍແຕ່ເປັນການຕໍ່ສູ້ແບບລົງຄາມ, ບໍ່ແມ່ນກັບຄົນບາບທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ການທີ່ຈະເອົາຊະນະກັບຄວາມປາຖນາຂອງເນື້ອກາຍກໍເປັນການງ່າຍ ແຕ່ເພື່ອຈະເອົາຊະນະ ເຮົາຈະຕ້ອງຕໍ່ສູ້.

ຖ້າເຮົາປ່ອຍໃຫ້ຄວາມບາບໄປຕາມຄວາມປາຖນາຢ່າງຮຸນແຮງ, ເຮົາກໍຈະເປັນພະຍານທີ່ບໍ່ດີ. ເຮົາບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນ. ແທນທີ່ຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເຮົາຄວນປະພຶດປະຕິບັດຕົນໃຫ້ເປັນໜ້າເຊື່ອທີ່ແກ່ຄົນທົ່ວໄປ (ຮ່ວມກັບຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ). ຄໍາວ່າໜ້າເຊື່ອມີຄວາມໝາຍວ່າ “ຊື່ສັດ”. ແລະຍັງມີຄວາມໝາຍວ່າບໍລິສຸດເວົ້າອໍແຕ່ຄວາມຈິງ. ການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທີ່ເປັນໜ້າເຊື່ອແມ່ນການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ດ້ຍການມຸ້ງໜ້າເຮັດແຕ່ຄວາມດີນັ້ນຄືຕຣາປະທັບອັນນຶ່ງ. ເປໂຕຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເປັນຕົວແທນຄໍາເວົ້າຂອງເຂົາດ້ວຍການຢ່າງຂອງເຂົາ, ດ້ວຍການເຮັດດີຂອງເຂົາຈະເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄໍາເວົ້າທີ່ດີຂອງເຂົາ(ມັດທາຍ 5:16.) ຫຼັງຈາກສັງເກດເບິ່ງການດີຂອງທ່ານ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈິງເຫັນສະງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ “ ໃນມື້ທີ່ອອກໄປເຊື່ອເຊີນ.” ມື້ນີ້ເປັນຄືມື້ທີ່ນໍາຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ເຂົາ.

ຈິ່ງຈໍາໄວ້ວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໄດ້ຈັບຕາເບິ່ງຢູ່ວ່າທ່ານໃຊ້ຊີວິດຢູ່ແບບໃດ. ຄົນທີ່ກະທໍາການຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນຈະອ່ວຍໜ້າມາຫາພຣະຄຣິດບໍ່ຍ້ອນເຫັນການດີທີ່ພວກທ່ານເຮັດ?

2. ການປະຕິບັດຕົນໃນເຮືອນ.1 ເປໂຕ 3:1-7

ຄຣິສຕຽນໄດ້ມີການພົວພັນລະວ່າງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢູ່ນອກຄຣິສຕະຈັກແລະຄູ່ຄອງຂອງເຂົາຢູ່ທີ່ເຮືອນ. ເປໂຕໄດ້ທັນມາເວົ້າກັບພັລຍາແລະສາມີໃນສ່ວນນີ້ຂອງຈິດໝາຍຂອງເພິ່ນ. ພັລຍາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນນັ້ນຈຶ່ງຍອມຟັງສາມີຂອງຕົນ. ການຍອມຟັງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຢູ່ໃນຖານະຕ່າງກວ່າຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ, ຕົວພຣະເຢຊູເອງກໍຍັງຍອມຟັງບິດາມານດາຂອງພຣະອົງ (ລູກາ 2:51) ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຜູ້ຊາຍແລະຜູ້ຍິງໃຫ້ມີຮູບຮ່າງຄ້າຍຄືກັບພຣະອົງ (ປະຕິມະການ 1:26-27), ດ້ວຍເຫດນີ້, ຄວາມແຕກຕ່າງໃນໜ້າທີ່ຈຶ່ງບໍ່ຖືວ່າຜູ້ໃດຕ່າງກວ່າຜູ້ໃດ. ການຍອມຟັງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພັລຍາຈໍາຕ້ອງຍອມຟັງສາມີທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ພັລຍາຍອມຟັງສາມີນັ້ນກໍເໝືອນຄຣິສຕະຈັກຍອມເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດແລະພຣະຄຣິດກໍຍອມເຊື່ອຟັງພຣະບິດາ. ການຍອມຮັບແລະການຍິນຍອມຂອງພັລຍາທີ່ມີຕໍ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສາມີໃນການສັນບສໝູນແລະການແນະນໍາເພື່ອຄອບຄົວ ແມ່ນການກະທໍາທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພັລຍາ. ສາມີແລະພັນລຍາບໍ່ແມ່ນຄູ່ແຂງຂັນ ພວກເຂົາແມ່ນເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນແລະກັນ.

ເປໂຕຍັງໄດ້ເວົ້າເຖິງພັລຍາຜູ້ທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານກັບສາມິທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າວ່າ “ຄຣິສຕຽນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາສອນ.” ໃນທຸກມື້ນີ້ສາມິພັລຍາທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນຍັງເກີດມີຄວາມຕຶງຄຽດໃນຊີວິດການແຕ່ງງານ. ເປໂຕໄດ້ແນະນຳວ່າໂດຍການປະຕິບັດທາງຄວາມເຊື່ອຂອງພັລຍາກໍອາດຈະຈູງໃຈສາມິໃຫ້ມາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍທີ່ບໍ່ເວົ້າຫຍັງຈັກຄວາມການປະຕິບັດອັນບໍ່ຮຽກຮ້ອງໂຍນນັ້ນສາມາດເອົາ “ຊະນະໄດ້ໂດຍປາສຈາກຄໍາເວົ້າ.” ການປ້ອຍດ່າຈະບໍ່ເກີດຜົນອັນໃດໜຶ່ງ. ແມ່ນຫຍັງທ່າງານໃນຊີວິດຂອງພັລຍາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ? ຄຸນລັກສະນະແລະການປະຕິບັດຂອງພັລຍາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ --- ທີ່ເປໂຕໄດ້ອະທິບາຍນັ້ນກໍຄືຄວາມບໍ່ຮຽກຮ້ອງແລະໃຈອ່ອນສຸພາບ --- ເປັນການຈູງໃຈທີ່ດີຫຼາຍກວ່າຄໍາເວົ້າ. ຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າ **ໂຄຣິບຍຳເກັງ** ຕາມຫຼັກໄວຍາກອນແລ້ວໝາຍຄວາມວ່າ “ຍ້ານຍຳ,” ອ້າງເຖິງຄວາມໂຄຣິບຍຳເກັງແລະໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງນາງ.

ນາງຊາຣາ ພັລຍາຂອງອັບຮາມເປັນຜູ້ຍິງທີ່ເປັນແບບຢ່າງ ພັລຍາທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ້ອງປະດັບຄວາມດີງາມໄວ້ໃນໃຈຕົນ, ບໍ່ແມ່ນປະດັບຕົນແຕ່ພາຍນອກ, ຄວາມງາມທີ່ປະດັບພາຍນອກເຊັ່ນ ການຖືກຜົມ, ໃສ່ເຄື່ອງຄຳ, ແລະນຸ່ງເຄື່ອງທີ່ສວຍງາມເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຈູງໃຈສາມິໃຫ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າ. ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບອັນຫຼ້າສຸດຄືການຕົກແຕ່ງຜົມໂດຍລະດັບມີອາຊີບແລະກໍປະດັບປະດາດ້ວຍເຄິ່ງເພັດພອຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຜົນສະທ້ອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນຜູ້ເປັນພັລຍານຳເອົາສາມິມາເຖິງຄວາມພົ້ນໄດ້. ແລ້ວແມ່ນອັນໃດ?

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມກັບການເປັນພະຍານໃນດ້ານການເວົ້າແລະການສະແດງອອກທາງພາຍນອກ, ຄໍາຕອບຂອງເປໂຕແມ່ນຄວາມງາມຂອງຫົວໃຈແລະໃຈອ່ອນສຸພາບແລະຄວາມມີຈິດໃຈງົບສົງບ, ຄວາມງາມທາງໃນຈິດໃຈຂອງພັລຍາສາມາດເອົາຊະນະໃຈສາມິທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃຫ້ມາເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດໄດ້, ເປໂຕບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າໃຫ້ພັລຍາປະຖິ້ມການແຕ່ງກາຍພາຍນອກ. ເພິ່ນໝາຍຄວາມວ່າພັລຍາບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະໃຊ້ການຕົກແຕ່ງຕົນພາຍນອກຕາມຄວາມນິຍົມມາເປັນການເອົາຊະນະໃຈສາມິຂອງລາວໃຫ້ມາຮັບເຊື່ອ. ການເປັນພະຍານຂອງຄຣິສຕຽນຕ້ອງມາຈາກພາຍໃນຈິດໃຈ, ບໍ່ແມ່ນມາຈາກຮ້ານຄ້າ. ເປໂຕໄດ້ອະທິບາຍວ່າສາມິກໍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພັນລາຍເໝືອນກັນເພາະວ່ານາງເປັນເພດທີ່ອ່ອນແອກວ່າ --- ບໍ່ແມ່ນອ່ອນແອຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ສາມິບໍ່ຄວນເອົາປຽບພັລຍາທາງກຳລັງດ້ານຮ່າງກາຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງສະແດງຕໍ່ຄູ່ຄອງດ້ວຍການໃຫ້ກຽດ, ຈຶ່ງຮັບຮູ້ວ່າພັລຍາແມ່ນ “ຜູ້ຮ່ວມຮັບພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊີວິດ.” ພັລຍາທີ່ດີຄືຜູ້ທີ່ສາມິຮັກໂຄຣິບນັບຖືໃນຄວາມປາດຖະນາ, ຄວາມຮູ້ສຶກແລະຄວາມຄິດເຫັນຂອງລາວດ້ວຍ. ຄວາມຍິນດີນັ້ນກໍເປັນຂອງສາມິເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຖ້າວ່າພັລຍາແລະສາມິປະພຶດຕິນຕາມການສັ່ງສອນຂອງເປໂຕ, ເຖິງສິ່ງທີ່ຄວນປະຕິບັດໃນບ້ານເຮືອນພວກເຮົາກໍຈະມີແຕ່ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມສັມພັນອັນດີໃນຄອບຄົວ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄໍາຕອບຄໍາອະທິຖານຂອງເຮົາເຊັ່ນຄໍາວ່າ “ອາແມນ.”

3. ການປະຕິບັດຕາມກາງຜູ້ເຊື່ອ 1 ເປໂຕ 3:8-12

ຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນຂອງຄຣິສຕຽນນັ້ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການປະພຶດຕິວຕາມແບບຢ່າງພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າຢູ່ໃນສັງຄົມໃນເຮືອນຫຼືຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໃນ 3: 8-12 ເປໂຕໄດ້ຫັນໄປກ່າວເຖິງຄວາມສຳພັນພາຍໃຕ້ຄວາມກົດດັນໂດຍສະເພາະລະຫວ່າງຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນ. ຢູ່ໃນຂໍ້ 8 ມີຢູ່ 5 ຢ່າງທີ່ໄດ້ບັນລະຍາຍຄວາມປະພຶດທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຄຳວ່າ **ມີຄວາມຄິດຢ່າງດຽວກັນ** ໝາຍເຖິງຄວາມຖືກຕ້ອງປ້ອງດອງກັນແລະຄຳວ່າ **ຈົ່ງເຫັນອີກເຫັນໃຈກັນ** ໝາຍເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ອື່ນ. ຄຳເວົ້າອັນທີສາມຄື ຄວາມຮັກ, ຕໍ່ມາແມ່ນ ຄວາມເມດຕາ ແລະສຸດທ້າຍແມ່ນ ການຖອມຕົວ ມີຄວາມໝາຍວ່າຜູ້ອື່ນນັ້ນສຳຄັນກວ່າຕົນເອງ. ເປໂຕຍັງໄດ້ຕັກເຕືອນຜູ້ອ່ານຂອງເພິ່ນແທນທີ່ຈະດຳຕອບແທນການດຳ ຈົ່ງອ່ວຍພອນແກ່ຄົນທີ່ປ້ອຍດ່າເຂົາ, ເພາະພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.

ເມື່ອເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຄຣິດ, ການປະພຶດຕົວຂອງເຮົາເອງໄດ້ສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນຄຣິສຕຽນແລະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ --- ຄືຊີວິດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດໃນແຜ່ນດິນສວັນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ. ໂດຍຄວາມໝັ້ນໃຈເພາະເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງນັ້ນເບິ່ງແຍງພວກເຮົາແລະຈະສະດັບຮັບຟັງເມື່ອເວລາເຮົາຮ້ອງໃຫ້. ເມື່ອເວລາເຮົາຕົກຢູ່ໃນຄວາມກົດດັນໃນເວລານັ້ນເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມເລົ່າໂລມໃຈແລະເຮັດໃຫ້ມີແຮງຂຶ້ນໃໝ່. ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

ເປໂຕ ໄດ້ຍົກເອົາເພງສັດສະນີ 34:12-16 ມາເຕືອນຜູ້ອ່ານວ່າພຣະອົງຈະຊ່ວຍເຮົາໃນເວລາທີ່ເຮົາຕົກຢູ່ໃນຄວາມເຈັບປວດ.

ບົດຮຽນແຫ່ງຊີວິດ.

ການທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນເວລາທີ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມຍາກລຳບາກແມ່ນຈະບໍ່ງ່າຍ! ເໝືອນກັບເຮືອໃບໃນມະຫາສະໝຸດ, ບໍ່ເວລາໃດກໍ່ເວລານຶ່ງຈະພົບກັບພະຍຸອັນຮ້າຍແຮງ. ບາງຄັ້ງເຮົາເອງກໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາຕົກຢູ່ໃນການຂົ່ມເຫັງເພາະວ່າຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຖືກກົດດັນ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຕ້ອງການພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນການຊີ້ນຳທາງໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນອັນຖືກຕ້ອງໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແລະສະພາບຄວາມກົດດັນ ເປໂຕໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃຫ້ເຮົາວ່າ.

- ❖ ລະຫວ່າງຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ພວກອັດສາວົກໄດ້ແນ່ໃສ່ການປະພຶດຂອງເຮົາຕ້ອງສັດຊື່ສຸດຈະຮິດຖາມກາງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ, ເພື່ອເຂົາຈະເຫັນການດີທີ່ເຮົາກະທຳນັ້ນຈະເປັນຜົນໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນຫັນເຂົ້າມາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄຸນລັກສະນະແບບພຣະເຈົ້າ 5 ຢ່າງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນ 1 ເປໂຕ 3:8, ແມ່ນອັນໃດທີ່ທ່ານສົມຄວນຝຶກຫັດເພື່ອຈະມີຄວາມສຳພັນກັບຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ.
- ❖ ຄວາມສຳພັນຂອງເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນ, ການປະພຶດທີ່ດີຂອງຜູ້ເປັນພັລຍາຄືການຍອມຟັງສາມີ ສິ່ງນັ້ນແມ່ນຄວາມສຸພາບອ່ອນໂຍນແລະຈິດໃຈທີ່ສົງບຽນ. ຜູ້ເປັນສາມີຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນອັນດີຕໍ່ພັລຍາໂດຍມີຄວາມເຂົ້າໃຈແລະສັດຊື່ຕໍ່ພັລຍາຂອງຕົນ. ໂດຍການໃຊ້ຊີວິດຄູ່ຕາມແບບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົາສາມາດຮ່ວມໃຈກັນອະທິຖານແລະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັນເພາະຄຳອະທິຖານໄດ້ຮັບຄຳຕອບ. ທ່ານມີລັກສະນະທຳທີ່ຢ່າງໃດໃນຄວາມສຳພັນຂອງທ່ານກັບພັລຍາຂອງທ່ານ? ຖ້າທ່ານຕິດຕາມຄຳສອນຂອງເປໂຕ ຈະມີຜົນສະທ້ອນອັນດີແນວໃດ?
- ❖ ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງເຮົາກັບໝູ່ເພື່ອນໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນນັ້ນກໍ່ຈະມີຄວາມສັນຕິສຸກແລະຄວາມປາຖນາດີເກີດຂຶ້ນ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນຍັງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈກັນ. ມີຄວາມຮັກ. ມີຄວາມເອັນດູແລະຍັງຈະຮູ້ອວຍພອນແກ່ຜູ້ທີ່ບ້ອຍດ່ຳເຮົາ. ຄົນອື່ນໆຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານສາມາດບັນລະຍາຍໄດ້ຄືກັບຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ? ໃນອາທິດນີ້ທ່ານຈະປະພຶດແນວໃດເພື່ອຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານຈະບັນຍາຍໃຫ້ເຫັນຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ?

ອຸປະຖຳໂດຍລາວຊາວເທີນບັບຕິດສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ LLBC.

ໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດທີ 27 ມີນາ 2011 (3/27/2011)

ຍືນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: 1 ເປໂຕ 4: 1-2, 7-19

ບົດຮຽນນີ້ສາມາດສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດທ່ານຢ່າງໃດ ?

ຄວາມດຸ່ນດ່ຽງຂອງຄວາມເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນມີລັກສະນະພິເສດໃນການສຶກສາຮຽນຮູ້ ເຖິງການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າແລະອິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ (ໃນພຣະຄຳພີ). ບົດຮຽນນີ້ສາມາດປ່ຽນແປງອຸບົດ ສັຍຂອງທ່ານໂດຍເຮັດໃຫ້ທ່ານເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ໃນພຣະຄຣິດໃນເວລາທີ່ປະສົບກັບບັນ ຫາຄວາມເຈັບປວດ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ:

ໃນບົດຮຽນນີ້ເປໂຕໄດ້ຕັ້ງຄວາມມັ່ງໝາຍວ່າສົມຄວນທີ່ຈະແນະນຳໃຫ້ຄຣິສຕຽນພັທນາຕົນເອງໃຫ້ມີໃຈກ້າໃນ ການຕັດສິນໃຈເພື່ອຈະມີແນວຄິດທີ່ໂປ່ງໃສໃນການຝຶກຝົນການອະທິຖານ, ແລະໃນທີ່ສຸດແມ່ນຍຶດຖືລະບຽບແບບແຜນ ໃນການປະເຊີນກັບຄວາມທົນທຸກລຳບາກ.

ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ:

ຄຣິສຕຽນທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວອາດຈະຍອມແພ້ຕໍ່ການທົດລອງໃນການທີ່ຈະປະເຊີນກັບຄວາມທຸກລຳບາກ, ແຕ່ ເຂົາຄວນສືບຕໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ນາງແຄໂລລຮູ້ຈັກວິທີການກ່ຽວກັບການຍືນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງເມື່ອຕົກຢູ່ໃນສະພາບ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ແມ່ຂອງລາວເປັນໂຮກທີ່ມີອາການວົງວຽນ ການຊົງຕົວລຳບາກແລະເປັນຢູ່ໃນສະພາບນີ້ເປັນເວລາ 25 ປີ. ກະໂພກຫຼັງຂອງແມ່ລາວກໍຫັກ, ລາວຍັງໄດ້ຮັບການຜ່າຕັດເອົາເຕົ້ານົມອອກຍ້ອນເປັນມະເຮັງຢູ່ໃນເຕົ້າ ນົມ. ໃນເວລານີ້ລາວມີຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບຄົນເປັນໂຮກມະເຮັງ. ການຮັກສາໂຕໂດຍການບຳບັດດ້ວຍສານເຄມີໄດ້ບັນທອນ ຄວາມແຂງແຮງສຸຂະພາບຂອງແມ່ລາວໃຫ້ອ່ອນແຮງລົງ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ທີ່ນັ້ນນາງແຄໂລລຍັງໄດ້ແບກພາຣະໜັກຊ່ວຍພໍ່ລາວໃນການດຳລົງຊີວິດທຳມາຫາກິນປະຈຳວັນ ນອກ ຈາກນີ້, ລາວຍັງມີຄວາມເສັຽໃຈໃຫ້ກັບຫ້ອງຮຽນວັນອາທິດແລະສິດຍາພິບານຂອງລາວທີ່ພຽງແຕ່ໃຫ້ຄວາມເປັນຫ່ວງ ເປັນໃຍລາວແບບຜິວເຜີນ.

ຂ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ໂທຣະສັບຫາແຄໂລລອີກເທື່ອນຶ່ງໃນອາທິດຜ່ານມາ. ສະພາບຈິດໃຈຂອງລາວແມ່ນບໍ່ສະຫງ່າ ຫວັ່ນໄຫວ. ຄຳຄິດຄຳເຫັນອັນສຸດທ້າຍແມ່ນ, “ ເມື່ອໃດບັນຫານີ້ຈຶ່ງຈະຜ່ານໄປ, ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນນຳພາຄະນະ ສະຕຣີອອກໄປຍັງມຍາມຄົນປ່ວຍໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງຂ້ານ້ອຍ!” ນັ້ນຄືການຍືນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ, ທ່ານຈະເວົ້າວ່າຢ່າງ ໃດ? ບົດຮຽນນີ້ຈະຊ່ວຍເພີ່ມພລັງໃຫ້ທ່ານກ້າຕັດສິນໃຈປັກຕູາເບິ່ງການທົນທຸກທໍາມະນາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍການຮູ້ຈັກວັນສຸດທ້າຍ 1 ເປໂຕ 4:1-2, 7-11

ໃນຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ ເພາະສະນັ້ນ ເປັນຄຳສຸລຸບສຸດທ້າຍໃນ 3: 18-22 ຈາກຈຸດນີ້ເປໂຕໄດ້ສອນວ່າການສິ້ນພຣະຊົນ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແລະການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເປັນທາງຜ່ານທີ່ໜ້າຊົມຊື່ນຍິນດີອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການສະເດັດ

ກັບຄືນສູ່ສວັນແລະຊົງສະຖິດຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ (3: 22). ອັດສາວິກໄດ້ສລຸບມ້ວນທ້າຍວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນມີ
 ຊີວິດຢູ່ເພື່ອການມາປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນວ່າການມີຊີວິດຢູ່ຈະປະສົບກັບບັນຫາຂອງຄວາມເຈັບປວດທີ່ສຸດ
 ກ່ອນຄວາມອຸດົມສົມບູນອັນສຸດທ້າຍຈະມາເຖິງກໍຕາມ. ຄໍາແປຄວາມໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄໍາວ່າ “**ຝຶກແອບຕົວເອງ**”
 ໃຫ້ເຮົາລອງວາດພາບເບິ່ງກອງກຳລັງທະຫານທີ່ຝຶກແອບການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ. ທະຫານຜູ້ທີ່ຕຽມພ້ອມສໍາລັບ
 ການຕໍ່ສູ້, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອກໍຄວນຕຽມພ້ອມຄືກັນດ້ວຍຄວາມກ້າຫານແລະມີລະບຽບວິນັຍ ເພື່ອຊ່ວຍຕົນເອງໃນການ
 ຕັດສິນໃຈເພື່ອຈະປະສົບຜົນສໍາເລັດທາງດ້ານຈິດວິນຍານຂອງຕົນ. ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງວິທີທາງນີ້ ເປ
 ໂຕເວົ້າວ່າ, ເຂົາ “ສໍາເລັດໃນຄວາມບາບ.” ທ່ານບໍ່ໄດ້ໝາຍວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອບໍ່ເຄີຍບາບ, ແຕ່ວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ຍັງມີຄວາມອິດ
 ທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດເພື່ອພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ເຂົາຝັງຊີວິດຄວາມບາບຂອງເຂົາໄວ້ໃນພຣະອົງ. ຕໍ່ການຕັດສິນໃຈຮັບເອົາ
 ພຣະຄຣິດແລະເສັ້ນທາງບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນຕ້ອງກຳຈັດຄວາມບາບອອກຈາກທາງຊີວິດຂອງເຮົາ. ການມີເຈດ
 ຕະນາທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ, ການດູຫມິ່ນ, ແລະການຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຍ້ອນການເຊື່ອຟັງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນແມ່ນການສະແດງ
 ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົນເອງຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ຂ່າວປະເສີດ ແລະຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງໃນການດໍາລົງ
 ຊີວິດທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ. ສໍາລັບໄພພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງໃຫ້ເຂົາຮູ້ໄດ້ດີຫຼາຍກວ່ານັ້ນ
 ອີກໃນຄວາມພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອຄົນບາບຜູ້ນຶ່ງຫາກຕ້ອງການພຣະອົງ.

ເມື່ອທ່ານດັບໄຟ ຢູ່ໃນຫ້ອງຈະມີດແລະທ່ານກໍຈະຍ່າງໂຊເຊຢູ່ໃນຄວາມມືດໃນທີ່ສຸດທ່ານອາດຈະຕໍາຕັ້ງ ຫຼືບໍ່ກໍຕໍາ
 ຝາໃນເວລາສອງສາມນາທີ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຕາຂອງທ່ານກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຕໍ່ຄວາມມືດ. ໃນທຳນອງດຽວ
 ກັນຄຣິສຕຽນເຮົາກໍສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມບາບແທນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈຂັດຂວາງມັນ. ຄວາມບາບອາດ
 ຂັກນຳທ່ານໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະນາຕາມຕົນທາງຂອງເນື້ອກາຍ . ທ່ານບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ ເພາະ
 ວ່າ “ ເວລາສຸດທ້າຍຂອງທຸກສິ່ງໄດ້ໄກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ” --- ຖ້ອຍຄໍາທີ່ອ້າງເຖິງເວລາຣະຫວ່າງການມາຂອງອົງພຣະເຢ
 ຊູຄຣິດເທື່ອທຳອິດແລະການສະເດັດກັບມາຄັ້ງທີສອງ(1 ໂກຣິນ 10: 11; 1 ໂຍຮັນ 2: 18) --- ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນຈະ
 ນັບ 24/7 ໃນການມີວິດຢູ່ຂອງເຂົາ. ດ້ວຍເຫດໃດ? ອັນທີນຶ່ງ, ເປໂຕໄດ້ບອກກັບຜູ້ອ່ານຂອງເພິ່ນໃຫ້ມີຈິດໃຈແຈມໃສ່
 ແລະການປະພຶດທີ່ດີ. ດ້ວຍການຕຽມພ້ອມແລະຄິດຢ່າງມີເຫດມີຜົນ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເພິ່ງພາໃນພຣະເຈົ້າໃນການອະທິຖານ
 ເຂົາຄວນພິຈາຣະນາເບິ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນເວລາອັນສັ້ນໆ. ອັນທີສອງ, ວັນຂອງການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະ
 ຄຣິດໄດ້ໄກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນໝູນໃຈກັນໃຫ້ມີຄວາມຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນຫຼາຍຂຶ້ນຕື່ມອີກ, ສິ່ງໃດທີ່ມີອຳນາດ
 ຄວບຄຸມຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງຄວາມບາບ ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາສັງເກດເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆ. ການສະລົມຄວາມຮັກອັນເປັນຄວາມ
 ເຫັນແກ່ຕົວຢູ່ເໝືອກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ ນີ້ກໍແມ່ນອີກອັນນຶ່ງ. ທາງດຽວໃນການຈະໃຫ້ຄວາມຮັກແມ່ນຈະຕ້ອງມີໄມຕຣີຈິດ
 ດ້ວຍຈິດໃຈເບີກບານ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເສົ້າໝອງພາຍໃນຈິດໃຈແລະຄວາມອິດສາດ້ວຍການສະແດງອອກວ່າທ່ານ
 ເປັນຜູ້ມີນ້ຳໃຈເອື້ອເພື່ອເພື່ອແພ່. ອັນທີສາມ, ເປໂຕໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອທີ່ໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນເອົາມາ
 ປະກອບສ່ວນຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ອັນເປັນພຣະປະສົງອັນຍິ່ງໃຫ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ອັດສາວິກໄດ້ແບ່ງຂອງພຣະຣາຊ
 ທານນັ້ນອອກເປັນສອງຢ່າງ (ການສິດສອນແລະການຮັບໃຊ້)ແລະໃຫ້ຄຳທ້າທາຍກັບທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊ
 ທານນັ້ນ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດໃນການປາກເວົ້າກໍຈິ່ງໃຊ້ສິ່ງນີ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະເພາະຜູ້ທີ່ໄດ້
 ຮັບພຣະພອນດ້ານການຮັບໃຊ້ກໍໃຫ້ຮັບໃຊ້, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍກຳລັງຂອງຕົນເອງ ແຕ່ດ້ວຍຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພຣະເຈົ້າ
 ປະທານໃຫ້. ສະງ່າຣາສີຈິ່ງເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຂອງຜູ້ເຊື່ອ. ໃນຂະນະທີ່ທ່ານເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນຄວາມສຸດທ້າຍ ຈິ່ງ
 ຕັ້ງໃຈໃຫ້ຈິດໃຈມີຄວາມສົງຄວາມ, ຄວາມຮັກ,ແລະຮັບໃຊ້ ຄົນອື່ນໃຫ້ຄະແນນແກ່ທ່ານໃນເວລາພົບກັບຄວາມເຈັບປວດ.
 ເປໂຕເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າມີສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນ.

2. ອິດທິນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍຣະມານດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.1 ເປໂຕ 4: 12-16

ໃນການເລີ່ມຕົ້ນຈົດໝາຍຂອງເປໂຕດ້ວຍຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າ **ພວກທີ່ຮັກເອີຍ**, ແລະໃນຄໍານີ້ພວກສາວິກໄດ້ທ້າທາຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫຼາຍໃຫ້ອິດທິນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍຣະມານດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ມີສ່ວນໃນພຣະຄຣິດ. ໃຫ້ພວກເຮົາຍອມຮັບວ່າເວລາທີ່ຍາກລຳບາກຈະມີມາເພື່ອທົດສອບຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງເວົ້າວ່າຢ່າປາດໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ການຂົ່ມເຫັງຂອງຄຣິສຕຽນບໍ່ແມ່ນເປັນເລື່ອງຂອງເວນກັມເປັນເລື່ອງທຳມະດາ! ເຮົາເວົ້າວ່າບາງຄົນທີ່ຜ່ານຜ່າອຸປະສັກອັນຫຍຸ້ງຍາກໄດ້ນັ້ນແມ່ນລາວ “ໄດ້ຜ່ານແປວໄຟ.” ເປັນທັມດາ ຄວາມຍາກລຳບາກຂອງເຮົາທັງໝົດບໍ່ແມ່ນການທົດລອງທີ່ຮ້າຍແຮງ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງການດຳລົງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຍາກລຳບາກອີກສ່ວນນຶ່ງທີ່ເຮົານຳມາສູ່ຕົວເຮົາເອງກໍຍ້ອນຄວາມບາບໃນຕົວເຮົາ. ແຕ່ການທົດລອງທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ເປໂຕເວົ້າເຖິງແມ່ນຜົນຂອງຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງເຮົາໃນພຣະຄຣິດ ສິ່ງນຶ່ງທີ່ຈະຫຼີກໜີຈາກການຂົ່ມເຫັງຂອງໂລກໄດ້ກໍແມ່ນການຖືຮັກສາສາສນາ, ແຕ່ການມາເປັນຄຣິສຕຽນແມ່ນເຮັດໃຫ້ໂລກໂກດຮ້າຍ. ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອນັ້ນຈະທຳການຂົ່ມເຫັງພວກທ່ານ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພຣະອົງ, ເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ (ໂຍຮັນ 15: 20-21). ແທນທີ່ຈະຕົກໃຈ ເປໂຕເວົ້າວ່າໃຫ້ຊົມຊື່ນຍິນດີ “ ເປັນທັງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈິ່ງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ?” ທ່ານອາດຈະຖາມ. ອັນທີນຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນເວລານີ້ເພາະໃນອະນາຄົດພວກເຂົາ “ ຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຫຼາຍກວ່າເກົ່າໃນເມື່ອສະງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງມາປາກົດຂຶ້ນ,” ໝາຍເຖິງການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດເຮັດໃຫ້ເຮົາມີໃຈກ້າທີ່ຈະມີຄວາມຍິນດີໃນປັດຈຸບັນແລະເຮົາແນ່ໃຈວ່າເຮົາເປັນຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ “ມີສ່ວນຮ່ວມກັບການທົນທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະເມສີອານ” ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະຄຣິດໃນຄວາມທຸກທໍຣະມານນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງວ່າເຮົາມີສ່ວນຮ່ວມກັບການທົນທຸກທໍຣະມານກັບພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ.

ອັນທີສອງ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີເມື່ອຖືກທົດເຍາະເຍີ້ຍຍ້ອນນາມຊື່ຂອງພຣະຄຣິດເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນເຂົາດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ເມື່ອໂລກຕຳໜິຕິຕຽນທ່ານໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນຄຣິສຕຽນ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າເປັນສິ່ງທີ່ປະເສີດ --- ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນຳທ່ານ ໃຫ້ໄດ້ຊົມເບິ່ງຣິດຊາດຂອງສະງ່າຣາສີທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ.

ຕໍ່ມາເປໂຕໄດ້ທ້າທາຍຜູ້ອ່ານຂອງເພີນໃຫ້ຫຼີກລ້ຽງຈາກການນຳເອົາຄວາມທຸກທໍຣະມານເຂົ້າມາໃສ່ຕົນເອງດ້ວຍການປະພຶດທີ່ໜ້າອັບອາຍ. ແມ່ນແລ້ວ, ທ່ານອາດຈະທົນທຸກທໍຣະມານໃນຖານະທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເໝືອນການຄາຕະກັມທີ່ກະທຳຜິດກົດໝາຍ, ເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ, ເປັນຂະໂມຍ, ກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼືເປັນຜູ້ມັກຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບທຸກຂອງຄົນອື່ນ. ແທນທີ່ຈະເປັນແນວນັ້ນ, ຄຣິສຕຽນຄວນຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າດ້ວຍນາມຊື່ນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງສາມາດທີ່ຈະທົນທຸກທໍຣະມານດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ.

3. ຕຽມພ້ອມຕໍ່ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ (1 ເປໂຕ 4: 17-19)

ອ້າງເຖິງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິພາກສາກ່ອນ ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ທົນທຸກທໍຣະມານຢູ່ໃນໂລກນີ້ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງພິພາກສາເຂົາເຈົ້າກ່ອນ. ການພິພາກສາດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງພິໂຣດຕໍ່ເຂົາເຈົ້າຍ້ອນຄວາມບາບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄຣິສຕຽນທັງຫຼາຍໄດ້ຖືກໂຖ້ໄວ້ແລ້ວຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດພວກເຮົາໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິສະຣະອັນຕລອດໄປຈາກຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງເຮົາແລະຈາກພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າ: ແຕ່ວ່າການພິພາກສາໃນການທົດສອບແລະໃນບັນຫາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມກັນຕອງໃຫ້ເຮົາບໍ່ຣິສຸດ. ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ຜ່ານພົ້ນອຸປະສັກແລະການທົດສອບນັ້ນແລ້ວຈະນຳເຮົາໃຫ້ໄປເຖິງເປົ້າໝາຍຄືໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຄົນບໍ່ຣິສຸດ. ພຣະອົງພິພາກສາພວກເຮົາກໍເພາະຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນຊອບທັມ.

ຕໍ່ມາເປໂຕໄດ້ອ້າງເຖິງການພິພາກສາທີ່ໜ້ອຍກວ່າຫຼືຫຼາຍກວ່າ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ການພິພາກສາເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລ້ວ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງທີ່ມາເຖິງບຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໃນຂ່າວປະເສີດກໍຫຼາຍກວ່ານັ້ນອີກ. ຖ້າວ່າການພິພາກສາຕົກຖືກຄຣິສຕຽນເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າ ອັນໃດທີ່ເປັນໜ້າຍ້ານກົວທີ່ສຸດຕໍ່ການພິພາກສາທີ່ຈະຕົກໃສ່ຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງເຂົາ! ເພື່ອລືມຄືນຄໍາຖາມຂອງເພິນທີ່ໄດ້ສລຸບຢູ່ໃນຂໍ້ 17, ເປໂຕໄດ້ເອົາພຣະທັມສຸພາສິດ 11:3 ມາອ້າງອີງຢູ່ໃນຂໍ້ 18. ຖ້າຜູ້ຊອບທັມຮັບຄວາມພື້ນໄດ້ດ້ວຍຄວາມຍາກລໍາບາກ, ທີ່ພານເຖິງການຊໍາຮະລ້າງໃຫ້ສະອາດແລະບໍ່ຮິສຸດໂດຍຜ່ານການທົດສອບ, ສໍາລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລະເປັນຄົນບາບຢູ່ເຂົາຈະປະເຊີນກັບການພິພາກສາທີ່ໜ້າຍ້ານຫຼາຍຊໍາໃດ. ເປໂຕໄດ້ອ້າງອີງເຖິງນໍ້າພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ການຖືກທົດສອບກ່ອນເຖິງຄວາມອິດທິນຂອງຄຣິສຕຽນແມ່ນຜ່ານທາງພຣະທັດຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການກັບບັນຫາໃດເລີຍ ນອກເໜືອໄປຈາກການປົກປ້ອງຂອງອົງພຣະບິດາຜູ້ຊົງເປັນພຣະມະຫາກະສັດຂອງພວກເຮົາ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຄວາມເຈັບປວດກໍຍັງມີຢູ່. ພວກເຮົາຄວນຮັບຜິດສອບໃນຜົນທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງນັ້ນ, ເຮົາສົມຄວນຝາກຝັງຊີວິດຂອງເຮົາໄວ້ກັບພຣະບິດາຜູ້ທີ່ຊົງສ້າງເຮົາມາ ພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດເພື່ອໃຫ້ເຮົາຜ່ານຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມຕາຍ ໃນທີ່ສຸດໃຫ້ໄປເຖິງຊີວິດທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າ.

ບົດຮຽນແຫ່ງຊີວິດ

ທ່ານຈະໃຊ້ຊີວິດຄຣິສຕຽນທີ່ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນຕະຫຼອດໄປໄດ້ຢ່າງໃດ ໃນເມື່ອຜົນທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບນັ້ນຄືຄວາມລໍາບາກແລະນໍ້າຕາ? ດ້ວຍເຫດໃດຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຫຼີກໜີຈາກຄວາມຍາກລໍາບາກຈຶ່ງຫຼີກໜີບໍ່ໄດ້ໃນເມື່ອທ່ານໄດ້ໃຊ້ຊີວິດໃນທາງທີ່ດີທີ່ສຸດແລະມີຄວາມຮັກເໝືອນກັບພຣະຄຣິດ? ທ່ານຈະຕອບຄໍາຖາມໃນຂໍ້ນີ້ວ່າຢ່າງໃດ?

ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວຄຣິສຕຽນເຮົາມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເຮົາຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈ. ບາງຄັ້ງເຮົາກໍພົບກັບຄໍາຖາມເບິ່ງຄືວ່າເຮົາຊອກຫາຄໍາຕອບບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ອັດສາວິກເປໂຕໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ສະເໜີແລະຄໍາແນະນໍາດັ່ງນີ້.

- ❖ ດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍການຮູ້ຈັກວັນສຸດທ້າຍ. ດ້ວຍການໄຕ່ຕອງເຖິງການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະຄຣິດ, ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈສະຖານະການແລະຝຶກຝົນຕົນເອງເມື່ອໂລກທີ່ບົບບັງຄັບໃຫ້ທ່ານເຮັດຕາມແນວທາງຂອງເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຈະມີເຈດຕະນາຮ້າຍແລະກະທໍາຄວາມຊົ່ວຊ້າຕໍ່ທ່ານຫຼາຍປານໃດກໍຕາມຈຶ່ງຮັກແລະຮັບໃຊ້ເຂົາຕາມພຣະພອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້.
- ❖ ອິດທິນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ, ເຮົາຈະເຮັດວິທີໃດ? ເປໂຕໄດ້ສອນໄວ້ວ່າເສັ້ນທາງທີ່ຈະນໍາໄປສູ່ຄວາມສຸກນັ້ນຄື ເມື່ອຕົກຢູ່ໃນຄວາມລໍາບາກຈຶ່ງຈົດຈໍາເອົາໄວ້ ເມື່ອໃດທ່ານມີຄວາມເຈັບປວດແລະເມື່ອນັ້ນແຫຼະພຣະຄຣິດໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນໃຈທ່ານ. ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບອກຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງແລ້ວວ່າ: ຖ້າທ່ານທັງຫຼາຍຖືກໝິ່ນປມາດຍ້ອນນາມຊື່ຂອງເຮົາພວກທ່ານກໍເປັນສຸກເພາະວ່າພຣະວິນຍານຜູ້ຊົງສະຫງ່າຮາສີຄືພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ນໍາທ່ານ. (1 ເປໂຕ 4:15-4).
- ❖ ການຕຽມພ້ອມຕໍ່ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍຮູ້ຈັກວ່ານັ້ນແມ່ນການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມແລະເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງທີ່ຈະກັນຕອງທ່ານໃຫ້ເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈະມີການປະຕິບັດແນວໃດໃນອາທິດນີ້ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານນໍາໄປຝຶກຝົນຕົນເອງໃນແຕ່ລະມື້ໃນຄໍາສອນສາມຢ່າງຂອງເປໂຕ?

ອຸປະຖັມໂດຍລາວຊາວເທີນບັບຕິດສັມພັນ. www.lsb.org ແປໂດຍ: LLBC.

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດທີ 3 ເມສາ 2011 (4-3-2011)

ຊຶ່ງຊາຄວາມເສົ້າແລະຄວາມຫວັງໃຫ້ກ້າເກີງກັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 11:20-27, 32-36, 43-44

- ຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດ:** ບົດຮຽນນີ້ຈະຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຊຶ່ງຊາການຈະເຣີນເຕີບໃຫຍ່ກັບພຣະເຈົ້າ ໂດຍການສຶກສາເຖິງວັນເວລາແລະສິ່ງຕອດໄປເປັນນິດ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດນຳພາຜູ້ອາວຸໂສຄົນພົບວ່າຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ພວກເຂົາປະສົບນັ້ນຍັງມີຄວາມຫວັງຢູ່.
- ເປົ້າໝາຍຂອງບົດຮຽນ:** ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູສາມາດປະທານຄວາມຫວັງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຮົາໄດ້ພົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າແລະຄວາມສູນເສັ້ງໃນຊີວິດ.
- ສິ່ງສຳຄັນໃນບົດຮຽນ:** ຄວາມໂສກເສົ້ານັ້ນທຸກຄົນໃນໂລກຈະຫລີກໜີບໍ່ໄດ້ແຕ່ສ່ວນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນຊຶ່ງຊາຄວາມໂສກເສົ້ານັ້ນຢ່າງມີຄວາມຫວັງ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຄວາມໂສກເສົ້າກ້າເກີງກັບຄວາມຫວັງ.

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

ທ່ານເຈມໄດ້ສູນເສັ້ງຜູ້ເປັນນັ້ນສາວດ້ວຍອຸປະຕິເຫດຣິດຕຳຕາຍ. ທ່ານເຈມເສັ້ງໃຈແລະມີຄວາມໂສກເສົ້າຫລາຍ ລາວບໍ່ຢາກເອົານ້ອງໄປຝັງເພາະຜູ້ເປັນນັ້ນເວລາຍັງມີຊີວິດຢູ່ນາງຢ້ານຄວາມມືດ. ຫລັງຈາກສິດຍາພິບານໄດ້ລົມກັບທ່ານເຈມແລ້ວກໍເຫັນວ່າອົງພຣະວິນຍານໄດ້ໝູນໃຈລາວ ໃນທີ່ສຸດລາວກໍຍອມເອົາສິບຂອງນ້ອງສາວໄປຝັງໃນປ່າຊ້າ.

ທ່ານເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສູນເສັ້ງເວລາເດັກນ້ອຍໄດ້ຕາຍຈາກໄປບໍ່? ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈຫລາຍເທົ່າໃດໜ້? ຄວາມຫວັງຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນມີພາກສ່ວນເຮັດໃຫ້ທ່ານຕໍ່ສູ້ແລະເອົາຊັຍຊະນະໄດ້ແນວໃດ? ການຕາຍຂອງຄົນເຖົ້າ ແລະ ການຕາຍຂອງເດັກນ້ອຍມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແນວໃດ?

ພວກເຮົາມີພຶດຕິການແຕກຕ່າງກັນຕໍ່ຄວາມໂສກເສົ້າ ມັນຂຶ້ນກັບຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາຕໍ່ຜູ້ຕາຍໄປ ແລະຕໍ່ອົງພຣະຄຣິດ. ຜູ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດແລ້ວ ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງ ແລະຮູ້ວ່າສັນຕິສຸກຈະຕາມມາ. ໃນປຶ້ມ 1 ເທຊະໂລນິກ ບົດ 4:13 ໄດ້ສອນວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ໂສກເສົ້າເໝືອນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ເພາະພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະບໍ່ມີຄວາມຫວັງ. ໃນພຣະຄຳພີ ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ ຄວາມຫວັງແມ່ນຄວາມແນ່ນອນໃຈ ມັນບໍ່ເປັນພຽງຄວາມປາຖນາເຖິງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ. ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ສຶກສາເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າຖ້າເອົາມາທຽບກັບຄວາມຫວັງໃຈໃນອົງພຣະຄຣິດ.

ທ່ານໄດ້ເຫັນຄົນທີ່ເຊື່ອແລະຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອສະແດງເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າສົດໃຈເວລາຄົນຮັກໄດ້ຕາຍຈາກໄປ ທ່ານເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງແນວໃດ?

1. ພົບຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງສລາດ (ໂຢຮັນ 11:20-27)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງຊີວິດ ແລະການຕາຍເປັນປະຈຳ. ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເວົ້າເຖິງຊີວິດດ້ານຮ່າງກາຍແລະຄວາມຕາຍເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເນັ້ນເຖິງຊີວິດອັນຕອດໄປຫລາຍກວ່າຊີວິດໃນໂລກນີ້. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອົງພຣະເຢຊູສອນວ່າເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດເຮົາມີຄວາມໂສກເສົ້າແລະຄວາມເຈັບປວດເວລາຄົນຮັກໄດ້ຕາຍຈາກໄປ.

ມີອັນໃດອັນນຶ່ງບໍ່ຊຶ່ງທ່ານຄິດວ່າທ່ານຄວນເວົ້າຫລືຄວນເຮັດກ່ອນຄົນຮັກຕາຍຈາກໄປ? ສິ່ງນີ້ສອນທ່ານໃຫ້ປະຕິບັດ ແລະກ່າວເວົ້າກັບຄົນຮັກຜູ້ຍັງມີຊີວິດຢູ່ແນວໃດ?

ຄົນເຮົາມີການປະພຶດແຕກຕ່າງກັນເວລາມີຄວາມໂສກເສົ້າ-ບາງຄົນປະຕິເສດໂດຍບໍ່ຍອມຮັບເຮື່ອງຄວາມຕາຍ, ບາງຄົນມີຄວາມໂກດຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ບາງຄົນປະນາມຕົນເອງ ແລະຄົນອື່ນ. ເຫດການຂອງການໂສກເສົ້ານັ້ນເປັນຜົນສະທ້ອນດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະຄວາມຄິດ. ຜູ້ໂສກເສົ້າມີຄວາມເສົ້າສະລົດໃຈ ແລະຮ້ອງໄຫ້ເຖິງຄວາມສູນເສັ້ງໄປນັ້ນ. ຕາມປົກກະຕິມະນຸດຈະປະພຶດເວລາມີການຕາຍເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນ: ຕົກໃຈ, ບໍ່ເຊື່ອ, ແລະກໍປະຕິເສດ. ບາງຄົນກໍໂກດຮ້າຍໃສ່ຕົນເອງ, ຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະຮູ້ສຶກຜິດຕຳລອດໄປເພາະບໍ່ເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງພໍເພື່ອປ້ອງກັນເອົາໄວ້.

ອົງພຣະຄຣິດແມ່ນຜູ້ກະທຳການອັສະຈັນ. ນາງມາທາ ຮູ້ເຖິງອົງພຣະເຢຊູດີ ນາງເຊື່ອວ່າພຣະອົງສາມາດປົວລາຊາໂຣຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍໃຫ້ຫາຍດີໄດ້. ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງມີຫລາຍໃນອົງພຣະເຢຊູ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູທູນຂໍ້ນັ້ນພຣະບິດາກໍຈະຊົງປະທານໃຫ້. ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງເຂັ້ມແຂງດີໃນອົງພຣະເຢຊູ ນາງເຊື່ອວ່າພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ລາຊາໂຣຄືນມາຈາກຕາຍໄດ້ບໍ່?

ເວລາອົງພຣະເຢຊູບອກນາງວ່າ ລາຊາໂຣ ຈະຄືນມາຈາກຕາຍ ນາງຄິດວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງວັນສຸດທ້າຍຄືວັນຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຈະຄືນມາຈາກຕາຍ. ນາງມາທາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ເຮົານີ້ແທລະເປັນເຫດໃຫ້ຄົນເປັນຄົນມາ ທັງເປັນຊີວິດ. ຜູ້ທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນເຮົາເຖິງແມ່ນວ່າຕາຍໄປແລ້ວກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່.”

ເທົ່າທີ່ເຫັນຄົນເຮົາມີຄວາມສາດ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຄວາມຕາຍນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ-ຄວາມຕາຍນັ້ນເກີດຂຶ້ນກັບທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ຄວາມຕາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນຈຸດຈົບຂອງຊີວິດແຕ່ແມ່ນຄວາມສັມພັນຕ່າງຫາກ ໃນເມື່ອຄວາມຕາຍເກີດຂຶ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມເຈັບປວດແສນສາທັດ. ຫລັງຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຮົາທາງດ້ານຮ່າງກາຍບໍ່ເປັນຄືເກົ່າ ແຕ່ທາງດ້ານວິນຍານຈິດແລ້ວພວກເຮົາຍັງມີຊີວິດ ຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈະໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຕຳລອດໄປ ສ່ວນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຈະໄດ້ແຍກຈາກອົງພຣະເຢຊູຢ່າງຖາວອນ.

ພວກເຮົາທັງຫລາຍເປັນຄົນເຫັນເວລາເປັນຂອງມີຄ່າ, ທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງເວລາຕຳລອດໄປເປັນນິດຢ່າງໃດ? ທ່ານຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈະເຮັດຫຍັງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຕຳລອດໄປ?

ການຄືນມາຈາກຕາຍຂອງ ລາຊາໂຣໃນບົດນີ້, ລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງຍິ່ງໝ້າຍ (ລູກາ 7:11-15), ລູກສາວຂອງທັມມະໂລງ (ມຣກ 5:35-42) ພວກເຫລົ່ານີ້ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຄືນມາຈາກຕາຍແລະໃນທີ່ສຸດກໍຕາຍອີກໃນເວລາຕໍ່ມາ.

2. ພົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າໂດຍຄວາມຮູ້ສຶກ (ໂຍຮັນ 11:32-36)

ມາຣີອາມີຄວາມເຊື່ອດີເໝືອນກັບນາງມາທາຜູ້ເປັນເອື້ອຍ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າອົງພຣະເຢຊູມີອຳນາດບໍ່ໃຫ້ນ້ອງພວກເຂົາຄືລາຊາໂຣຕາຍກໍໄດ້. ເມື່ອນາງເຂົ້າມາພົບອົງພຣະເຢຊູພ້ອມກັບພວກຢິວ ນາງກໍຮ້ອງໄຫ້ໂສກເສົ້າຮ່າໂຮ. ການຮ້ອງໄຫ້ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າເປັນທຸກເພາະຄົນທີ່ຮັກຕາຍຈາກໄປຢ່າງໜ້າເສັ້ງດາຍ. ອົງພຣະເຢຊູກໍຊົງພຣະກັນແສງໃນເມື່ອງພຣະອົງເຫັນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເອົາສົບໄປຝັງໄວ້. ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງການຕາຍທີ່ຄົນຮັກໄດ້ຈາກໄປຢ່າງນັ້ນ. ຕອນນີ້ອາດຈະເປັນເພາະການຮ້ອງໄຫ້ຂອງສອງເອື້ອຍນ້ອງ ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງພຣະກັນແສງ ການເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້ສະແດງເຖິງການເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າໃນເວລາດຽວກັນ.

ນອກເໜືອການຮ້ອງໄຫ້ແລ້ວ ພຣະເຢຊູມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດໃນເວລານັ້ນ? ໃນສະພາບຢ່າງໃດທີ່ພຣະເຢຊູມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນ?

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງເຖິງການເປັນມະນຸດຈຶ່ງຊົງພຣະກັນແສງຢ່າງນັ້ນ. ນີ້ສອນພວກເຮົາວ່າມັນເປັນຂອງທັມມະດາໃນເມື່ອຄົນຮັກຕາຍຈາກໄປກໍຮ້ອງໄຫ້ໄດ້. ພວກເຮົາມັກສອນເດັກນ້ອຍວ່າ “ເດັກເກ່ງບໍ່ຕ້ອງຮ້ອງໄຫ້” ສິ່ງນັ້ນເປັນຄຳສອນຜິດເພາະເວລາເຂົາໃຫຍ່ຂຶ້ນມາກໍເປັນຄົນໃຈແຂງ ເວລາເຈັບບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ ເວລາເຮັດຜິດກໍບໍ່ມີຄວາມເສັ້ງໃຈເກີດຂຶ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດແທ້ໆ ເວລາມີຄວາມເສັ້ງໃຈເພາະຄົນຮັກໄດ້ຕາຍໄປພຣະອົງກໍສະແດງເຖິງຄວາມເສັ້ງໃຈແລະການສູນເສັ້ງນັ້ນດ້ວຍ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພຣະກັນແສງ.

ຄວາມຮູ້ສຶກອີກຢ່າງນຶ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງອອກມາກໍແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍໂດຍໃຊ້ຄຳເວົ້າເປັນສຽງແຮງ “ເອົາສົບໄປໄວ້ໃສ” ມີນັກສາສນາສາດບາງຄົນກ່າວວ່າອົງພຣະເຢຊູມີຄວາມໂກດຮ້າຍຕໍ່ຄວາມບາບ ແລະຄວາມຕາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ນາງມາທາ ມາຣີອາແລະຄົນມາໃນງານສົບນັ້ນມີຄວາມເປັນທຸກໃຈ.

ໃນສະພາບຢ່າງໃດທ່ານຄິດວ່າຄວນມີຄວາມໂກດຮ້າຍເປັນການທຸ່ງທັມ? ເປັນຄວາມຜິດບໍ່ຖ້າມີຄວາມໂກດຮ້າຍເວລາຄົນຮັກໄດ້ຕາຍຈາກໄປ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນດັ່ງນັ້ນ? ທ່ານເຄີຍເຫັນຄົນມີຄວາມໂກດຮ້າຍບໍ່ເວລາຄົນໃນຄອບຄົວໄດ້ຕາຍໄປ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ທ່ານຢ່າງໃດ?

ໂກດຮ້າຍ

ໃນພາສາກຣີກແປຄຳເວົ້າ “ໂກດຮ້າຍ” ມີຢູ່ 5 ເທື່ອໃນພຣະຄຳພີໃໝ່, 2 ເທື່ອໃນຕອນເວລາອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ລາຊາໂຮຄີນມາ (ໂຍຣັນ 11:33,38). ຄຳເວົ້ານີ້ກໍເຫັນຢູ່ໃນປຶ້ມ (ມທ 9:30; ມຣກ 1:43;14:5) 5 ເທື່ອໃນປຶ້ມນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງບຸກຄະລິດຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

ໃນບົດນີ້ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ໂກດຮ້າຍຕໍ່ສອງເອື້ອຍນ້ອງ ຫລືຕໍ່ຄົນມາສະແດງຄວາມໂສກເສົ້ານຳ. ພຣະເຢຊູຊົງເຄື່ອງພຣະທັຍ ແລະໂກດຮ້າຍຕໍ່ຊາຕານຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍ. ຄວາມສຳຄັນທີ່ເຮັດໃຫ້ການປະກາດເກີນຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທຳລາຍວຽກງານຂອງຊາຕານ (ຮຮ 2:14) ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໂກດຮ້າຍຕໍ່ມານັ້ນເປັນສິ່ງຊອບທັມ (ໂຣມ 1:18). ການໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກໂຖ້ໄວ້ແລ້ວດ້ວຍການກະທຳຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. (ໂຣມ 3:25).

ໃນສະພາບສຸກເສີນພວກເຮົາມີການປະພຶດແຕກຕ່າງກັນ ເພາະພວກເຮົາເປັນມະນຸດຜູ້ມີນິສັຍແລະຄວາມເຂົ້າໃຈແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮອງໄຫ້ເວລາຄົນອື່ນຮອງໄຫ້ໃນເວລາມີຄົນຕາຍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນນັ້ນເປັນຄົນບໍ່ມີຄວາມຮັກ ແລະເປັນຫວ່ງນຳ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຮົາມີຄວາມສະແດງເຖິງຄວາມສູນເສັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ເຖິງແມ່ນໃນຄວາມຮັກພວກເຮົາກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະພຶດຕິການແຕກຕ່າງກັນ. ເວລາອົງພຣະເຢຊູຊົງພຣະກັນແສງ ພວກຢົວກ່າວວ່າ, ເບິ່ງດູ, ພຣະເຢຊູຮັກລາວພຽງໃດ. ການທີ່ໃຫ້ຄວາມເລົ່າໂລມໃຈຕໍ່ຄົນຜູ້ທີ່ສູນເສັ້ນຄົນຮັກໄປນັ້ນຄືໃຫ້ພວກເຮົາໄປຫາໃນເວລານັ້ນໂດຍບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງກໍໄດ້. ການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນອາດໃຫ້ກຳລັງໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ.

ມີທາງໃນແດ່ທີ່ເປັນການໃຫ້ຄວາມເລົ່າໂລມໃຈສ່ວນຕົວຕໍ່ຄົນທີ່ສູນເສັ້ນຄົນຮັກໄປເພື່ອໃຫ້ຄົນນັ້ນໄດ້ມີກຳລັງໃຈໃນຍາມເຊັ່ນນັ້ນ?

3. ພົບກັບການໂສກເສົ້າດ້ວຍພລັງພິເສດ (ໂຍຣັນ 11:43-44)

ອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າການປ່ວຍຂອງລາຊາໂຮນັ້ນບໍ່ອາດເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ “ແຕ່ເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຢຮ 11:4). ທີ່ຊຸມຝັງລົບພຣະເຢຊູຍັງເວົ້າເຖິງຄວາມເຈັບປວດ, ການຕາຍ, ແລະການຄືນມາຈາກຕາຍຂອງລາຊາໂຮເພື່ອພຣະອົງຈະໃຊ້ເຫດການນີ້ເພື່ອໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດທີ່ວ່າເພື່ອພຣະກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະເຈົ້າ? ສິ່ງນີ້ຈະເອົາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ?

ກ່ອນພຣະເຢຊູຈະໄດ້ກະທຳການອັສຈັນຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ອ້ອນວອນເປັນສຽງດັງເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຊົນໃນທີ່ນັ້ນໄດ້ຍິນ. ການເວົ້າສຽງດັງນັ້ນມີເຫດຜົນ ຄືເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເຊື່ອ (11:42). ເປັນເລື່ອງແປກເພາະໃນທີ່ນັ້ນມີຄົນທີ່ເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອຢູ່ນຳກັນ ພວກເຂົາພາກັນລໍຄອຍ ແລະໄດ້ຍິນສຽງຂອງອົງພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ຄົນຕາຍຄືນມາ, ໃນທີ່ສຸດລາຊາໂຮຜູ້ຕາຍໄດ້ສິ້ນແລ້ວກໍຢ່າງອອກມາຍັງມີຜ້າພັນຕົວຢູ່.

ຖ້າທ່ານເປັນຄົນກຳລັງລໍເບິ່ງວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນເວລາອົງພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ຄົນຕາຍອອກມາ, ທ່ານສາມາດຈະໃຫ້ຄະແນນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໃນຂັ້ນໃດ? (ຈາກ 1 ເຖິງ 10) ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ຄະແນນຕົນເອງຢ່າງນັ້ນ?

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຄົນເອົາຜ້າພັນລົບອອກຈາກລາຊາໂຮ. ໃນເຫດການອັນນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ເພື່ອຄົນທີ່ກຳລັງໂສກເສົ້າຈະໄດ້ຮັບການໝູນໃຈ.

ຕາມປະສົບການຂອງທ່ານ ທ່ານເຄີຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມເປັນຫວ່ງຕໍ່ຄົນທີ່ໂສກເສົ້າເພາະມີຄົນຮັກຕາຍຈາກໄປບໍ່?

ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນສອງເອື້ອຍນ້ອງ ນາງມາທາແລະນາງມາຣີອາອາດມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນຫລາຍເພາະນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາຜູ້ຕາຍໄປນັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາຈາກຕາຍ. ສ່ວນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນທີ່ນັ້ນຄົງຕົກຕະລຶງ ແລະຮາຊາໂຮລອງກໍອາດມີຄວາມດີໃຈເກີນທີ່ຈະອະທິບາຍໄດ້! ການອັສຈັນຢ່າງນີ້ໄດ້ນຳເອົາພຣະກຽດມາສູ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກ (1 ກອທ 13:13), ຄວາມຫວັງເປັນພື້ນຖານທີ່ໃຫ້ກຳລັງແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້ແມ່ນການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເລົ່າໂລມໃຈບຸດຂອງພຣະອົງໃນຍາມໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈ.

ຈຸດປະສົງອັນສຳຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ລາຊາໂຣຄິນມາຈາກຄວາມຕາຍແມ່ນເພື່ອນຳພຣະກຽດມາສູ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເພື່ອບອກເຖິງການເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ການອັດສະຈັນນີ້ແມ່ນສິ່ງນຶ່ງເພື່ອໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມຊີອາ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຍັງເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງໂລກອີກນຳ.

ມີທາງໃດບໍ່ທີ່ຄຣິສຕຽນໃຊ້ສະແດງເພື່ອບອກຜູ້ບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມຊີອາ, ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ? ແລະເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງໂລກ?

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕາຍຄືນມາໃນສະໄໝຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງກໍບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍທຸກຄົນຄືນມາອີກໃນທຸກວັນນີ້. ແຕ່ມີຫລາຍໆຄົນໄດ້ພົ້ນຄວາມຕາຍດ້ວຍການອ້ອນວອນ ແລະຍາປົວພະຍາດທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດແຈ້ງໄວ້.

ຄວາມໂສກເສົ້າເປັນສິ່ງໜັກໃຈທີ່ຈະແບກຫາມຄົນດຽວ, ແຕ່ພວກເຮົາປະເຊີນກັບມັນແຕກຕ່າງກັນ. ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວເຫັນວ່າຄວາມໂສກເສົ້ານັ້ນເປັນການໝົດຫວັງ. ສຳລັບຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລ້ວຍັງໄດ້ຮັບການໝູນໃຈເຮັດໃຫ້ຄວາມທຸກໂສກນັ້ນກ້າເກີ່ງໄດ້ ແລະເຊື່ອວ່າໃນຊີວິດນີ້ຍັງມີຄວາມຫວັງຢູ່. ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກ (1 ກອທ 13:13), ຄວາມຫວັງເປັນພື້ນຖານທີ່ໃຫ້ກຳລັງແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້ແມ່ນການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ເລົ່າໂລມໃຈບຸດຂອງພຣະອົງໃນຍາມໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈ.

ບົດຮຽນໃນຊີວິດ

ໃນໂລກເຮົານີ້ມີຄົນຫລາຍກວ່າ 10 ໂກດຄົນ ແລະພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັບຄວາມຕາຍທຸກໆຄົນ. ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະພົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າແຕກຕ່າງກັນຊຶ່ງຂຶ້ນກັບຮີດຄອງປະເພນີ, ການເຊື່ອຖື, ແລະສາສນາ. ໃຫ້ຮູ້ວ່າບໍ່ມີທາງທີ່ຖືກຕ້ອງວ່າຕ້ອງສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງໃດ. ມີຫລາຍໆທາງທີ່ຄົນເປັນຄຣິສຕຽນແລະຄົນບໍ່ເປັນສະແດງອອກມາເວລາມີຄວາມໂສກເສົ້າເກີດຂຶ້ນແຕກຕ່າງກັນ. ສຳລັບຄຣິສຕຽນຜູ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ແລະຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນແລ້ວ ການຕາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງສຸດທ້າຍແລະເປັນພຽງການເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃນໂລກໃໝ່.

ການເປັນຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານໄດ້ຊ່ອຍທ່ານຫຍັງແດ່ໃນເມື່ອພົບກັບການຕາຍ ຄວາມເສົ້າສລົດໃຈເວລາມີການຕາຍເກີດຂຶ້ນ?

ເຮືອງການອັດສະຈັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ລາຊາໂຣຄິນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນວ່າ:

- ພຣະເຢຊູມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍຊຶ່ງເປັນສັດຕູອັນໃຫຍ່ຕໍ່ມະນຸດເຮົາ.
- ຄວາມເສົ້າສລົດໃຈເປັນຂອງທັມດາໃນເມື່ອພົບກັບການສູນເສັ້ງເວລາຄົນຮັກໄດ້ຕາຍຈາກໄປ.
- ຕົກໃຈ, ບໍ່ໜ້າເຊື່ອ, ການປະຕິເສດກໍເປັນຂອງທັມດາທີ່ຈະສະແດງອອກມາເວລາຄົນຮັກຕາຍໄປ.
- ຄວາມສັມພັນໄດ້ຕັດຂາດຍ້ອນການຕາຍ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນໃນຄອບຄົວໂກດຮ້າຍແລະໂສກເສົ້າ.
- ດ້ານຈິດວິນຍານແລ້ວຫລັງຈາກຕາຍພວກເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ຕອດໄປຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະໄໝ, ສ່ວນພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບຶງໄຟນະຣົກ.
- ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຄຣິສຕຽນເວລາຄົນຮັກຕາຍໄປ ໃນທີ່ສຸດພວກທີ່ເຊື່ອແນ່ໃຈວ່າຈະໄດ້ເຫັນກັນອີກ.

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດທີ 10 ເມສາ 2011 (4-10-2011)

ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນນີ້: ເພງສັດເສີນ 31:7-10,14-16,21-24

ຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດ: ເພື່ອໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈວ່າທ່ານໄດ້ຈະເຣີນຂຶ້ນໃນດ້ານຈິດວິນຍານ. ບົດຮຽນນີ້ຈະຊ່ວຍທ່ານເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ເວລານີ້ ແລະຕໍ່ເວລາໃນອະນາຄົດຊຶ່ງເປັນຢູ່ຕອດໄປ. ບົດຮຽນນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຮັບເອົາການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບທ່ານຕອດໄປ ເຖິງແມ່ນທ່ານຈະຢູ່ໃນສະພາບໃດ ຫລືຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ.

ເປົ້າໝາຍຂອງບົດຮຽນ: ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາສາມາດໄວ້ວາງໃຈໄດ້ຖ້າມາກາງຄວາມລຳບາກ.

ສິ່ງສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ມັນເປັນຂອງທັມມະດາຄົນເຮົາມັກແປກໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສເວລາພວກເຮົາພົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າ. ການສູນເສັງຄົນຮັກໄປນັ້ນນຳຄວາມເຈັບປວດແລະເສົ້າສລົດໃຈມາໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາມັກຄິດວ່າພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຕອດໄປໃນເວລາມ່ວນຊື່ນ ຫລືເວລາໂສກເສົ້າ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄົນອາວຸໂສຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນຳເວລາພວກເຮົາມີຄວາມເສົ້າສລົດໃຈ.

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

ພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສເວລາພວກເຮົາການຮ້າຍໄດ້ຂັບເຮືອບິນຕຳຫຼິງການຄ້າຂອງໂລກ ໃນເດືອນ 9/11 ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນ 2976 ໄດ້ເສັງຊີວິດໄປຢ່າງໜ້າເສັງດາຍ? ຄຳຖາມຢ່າງນີ້ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາເວົ້າເປັນປະຈຳ. ຍັງມີຄົນຖາມອີກເຖິງສິ່ງຄາມເວລາພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາເຮືອບິນຖິ້ມລະເບີດທີ່ຮັດຮາວາຍ ມີຄົນໄດ້ຕາຍໄປເປັນຈຳນວນຫລາຍໃນປະຫວັດສາດຂອງອະເມຣິກາ.

ໃນເວລາເຊັ່ນນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຫັນໜີຈາກພວກເຮົາບໍ່? ບໍ່ດອກ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຫັນໜີ ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຮັກແລະເປັນຫວ່ງໃຍເຖິງສິ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຮົາສະເໝີ ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາເປັນຄົນໂງ່ຈ້າມັກເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະອົງ. ໃຫ້ຈຳໄວ້ວ່າເວລາພວກເຮົາລົ້ມລົງພຣະອົງຢູ່ຄຽງຂ້າງ, ພຣະອົງບໍ່ຖິ້ມປະຫລິໜີຈາກໄປຈັກເທື່ອ.

1. ຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ (ພສສ. 31:7-10)

ຄຳເວົ້າສາມາດບອກເຖິງປະສົບການເວລາພວກເຮົາພົບກັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະຄວາມໂສກເສົ້າ. ຕົວຢ່າງ: “ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າແຕກສລາຍເພາະວ່າຄົນຮັກຕາຍຈາກໄປ.” ນັ້ນເປັນຄວາມເສົ້າສລົດໃຈຂອງສາມີພັລຍາ.

ກະສັດດາວິດຮູ້ເຖິງຄວາມປວດລ້າວທາງດ້ານວິນຍານຈິດນີ້ດີ. ໃນຕອນນີ້ກະສັດດາວິດໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມເຈັບປວດທີ່ຕົນໄດ້ຮັບໂດຍໃຊ້ຄຳເວົ້າ: “ເຈັບປວດ, ມີບັນຫາ, ເປັນທຸກ, ໂກດຮ້າຍ, ສລົດໃຈ, ໂອຍຄາງ, ແລະຕົກເສັງໄປ.”

ໃນເພງສັສເສີນຕອນນີ້ກະສັດດາວິດໄດ້ມີຊີວິດສັບສົນກັບຄວາມລຳບາກແສນສາທັດ. ຄວາມທຸກອັນນີ້ເຫັນວ່າມັນໄດ້ທຳຮະມານກະສັດດາວິດເປັນເວລາດົນນານ. (ຂໍ້ 10). ກະສັດດາວິດຍອມຮັບວ່າຄວາມບາບທີ່ເພີ່ນກະທຳນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ມີຄວາມອ່ອນແອ ແລະເກືອບພົບກັບຄວາມຕາຍ.

ຄວາມເສົ້າໂສກໃນພຣະຄຳພີເດີມໄດ້ນຳເອົາມາໃຊ້ເວລາຫຼັງຈາກຄວາມທຸກທຳຮະມານ ແລະການສູນເສັງ. ຄຳເວົ້ານີ້ເຫັນຢູ່ໃນປະຖົມມະການ 42:38. ພວກອ້າຍທັງຫຼາຍບໍ່ຈື່ໂຊຍເຊັ່ນເປັນເຈົ້ານາຍໃນປະເທດເອຢິບລາວໄດ້ສົ່ງໃຫ້ອ້າຍທັງຫຼາຍເອົານ້ອງຊາຍຫຼາຍໆຄົນ. ຢາໂຄບຜູ້ເປັນພໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າເວລາເສັງໂຊຍເຊັ່ນໄປນັ້ນວ່າຄວາມທຸກນີ້ຈະນຳໄປເຖິງຂຸມຝັງສົບ. ເອຊາຍາ 35:10 ໄດ້ກ່າວວ່າຄວາມພື້ນຈະມາທາພວກອິສຣາເອັນແທນຄວາມເສົ້າໂສກ.

ຄວາມໂສກເສົ້າໃນປຶ້ມເພງສັສເສີນ (13:2; 107:39; 166:3) ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມເສົ້າສລົດໃຈທີ່ຫລີກບໍ່ໄດ້ເພາະຊີວິດທີ່ເຮັດຜິດບາບຈາກອາດາມແລະເອວາ. ແຕ່ໃນທີ່ສຸດຄວາມໂສກເສົ້າເຫຼົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີສຳລັບຜູ້ໄດ້ຮັບການໄຖ່ (ພນມ 21:3-4)

ຫຼັງຈາກກະສັດດາວິດຍອມຮັບວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຜິດບາບແລ້ວ ເພິ່ນກໍໄດ້ສັຮເສີນພຣະເຈົ້າເພາະພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ໃນຄວາມຮັກ ທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະໃຫ້ພວກສັດຕູເອົາຊະນະຕໍ່ເພິ່ນໄດ້. ໃນຊີວິດຕົກຕໍ່ານີ້ ຖ້າແມ່ນຄົນອື່ນແລ້ວເຂົາອາດປ້ອຍດ່າພຣະເຈົ້າ. ໃນຄຳສັຮເສີນຂອງດາວິດນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີພຣະຄຸນ (9). ດາວິດສແດງຫາຄວາມເມດຕາ, ການລ້ຽງດູ, ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄົນທີ່ເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍພົບກັບບັນຫາຊີວິດຄືກັນ. ຄວາມທຸກແລະຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກເຮົາກໍມາຈາກຄວາມຜິດບາບໃນຊີວິດ. ຄວາມເຈັບ(ໃຈ)ເຫຼົ່ານີ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດບັງຄັບມັນໄດ້ເຊັ່ນ: ລູກບໍ່ຟັງຄວາມ, ຜິວເມັງນອກໃຈກັນ, ເສັງວຽກງານ ແລະອີກຫຼາຍໆຢ່າງໄດ້ນຳຄວາມໂສກເສົ້າມາໃນຊີວິດ.

ພຣະພອນອັນໃຫຍ່ທີ່ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນຄືເວລາພວກເຮົາມີຄວາມທຸກໂສກນາໆປະການພວກເຮົາສາມາດນຳເອົາໄປທາພຣະເຈົ້າວຍການອ້ອນວອນ ພວກເຮົາເຂົ້າໄປທາພຣະເຈົ້າໄດ້ແລະຮູ້ວ່າພຣະອົງຮັກເຮົາສເມີ. “ຈົ່ງມອບພາຣະຂອງທ່ານໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະຊົງຊວ້ານຊູທ່ານ” (ພສສ. 55:22) “ຈົ່ງປະຄວາມກະວົນກະວາຍຂອງທ່ານໄວ້ກັບພຣະອົງເພາະພຣະອົງຊົງຫວ່າງໃຍພວກທ່ານຢູ່” (1 ປຕ 5:7) ພຣະຄຳນີ້ໄດ້ເວົ້າກົງກັບທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຫວ່າງໃຍພວກເຮົາຜູ້ເປັນລູກ. ບັນຍາທີ່ຂຽນໄວ້ໃນບົດເພງສັສເສີນແລະສຸພາສິດໄດ້ນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ວິທີທາງທີ່ຈະເອົາຊະນະຄວາມເປັນທຸກນີ້ໄດ້. ອາຈານໂປໂລກໍຂຽນທັງສີເພື່ອໃຫ້ຄວາມໝູນໃຈພວກເຮົາ ໃຫ້ຮູ້ຈັກທາງເວລາພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລຳບາກ.

2. ໄວ້ວາງໃຈໃນພລັງຂອງພຣະເຈົ້າ (ພສສ 31:14-16)

ໃນເວລາຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂັດສົນພຣະເຈົ້າຕຽມພ້ອມສເມີທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອ ເພາະພຣະອົງມີພລັງແລະອຳນາດທີ່ຈະປ່ຽນສະພາບການນັ້ນໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄຳເວົ້າສອງຄຳທີ່ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈດີເຖິງການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນ ຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມຫວັງ. ການໄວ້ວາງໃຈເກີດຂຶ້ນເມື່ອຄວາມຫວັງໃຈນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຈິງ. ຍົກຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໃນເມື່ອຄົນໃດກ່າວວ່າລາວຈະເຮັດ ແລະກໍເຮັດແທ້ ພວກເຮົາກໍໄວ້ວາງໃຈໃນຄົນນັ້ນ. ໃນເມື່ອລາວເຮັດໃຫ້ເຮົາໄວ້ວາງໃຈໄດ້ ພວກເຮົາກໍເພິ່ງລາວໄດ້.

ພຣະເຈົ້າເປັນອົງທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນມາແລ້ວເປັນຫລາຍພັນປີ. ພຣະເຈົ້າເປັນ ອົງທີ່ໄວ້ວາງໃຈແລະເຊື່ອຖືໄດ້ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວນັ້ນພຣະອົງຊົງກະທຳສເມີ. ເມື່ອພວກເຮົາອ່ານພຣະຄຳພີພວກ ເຮົາເຫັນວ່າພຣະອົງມີຄວາມສັມພັນກັບມະນຸດເຮົາ ແລະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາເຊື່ອພຣະອົງໄດ້.

ກະສັດດາວິດຜູ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດແລະນາຍທະຫານ ເພິ່ນຮູ້ດີເຖິງຄວາສຳຄັນຂອງພລັງແລະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈະມີຊັບຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງການທີ່ເພິ່ນໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໂດຍກ່າວວ່າ, “ຊີວິດຂອງ ຂ້ານ້ອຍແມ່ນຢູ່ໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງ.” ບໍ່ມີອຳນາດໃດໃຫຍ່ໄປກວ່າພຣະເຈົ້າ ດາວິດເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ອຍ ເພິ່ນໃຫ້ເອົາຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູທັງຫລາຍໄດ້.

ກະສັດດາວິດມີປະສົບການເຮື່ອງນີ້ດີໃນຊີວິດມາແລ້ວເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍເພິ່ນຈາກອຳນາດຂອງພວກສັດຕູ ເປັນໜ້າເສັ້ນໃຈມີຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຫລາຍຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດພົບເຫັນພຣະເຈົ້າຊ່ອຍໃນຊີວິດ. ແນວໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອໃນຄວາມຈິງໃນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງມີອຳນາດຊ່ອຍໄດ້ ແທນທີ່ຈະອາສັຍຄວາມຮູ້ສຶກເທົ່ານັ້ນ.

ສ້າງຊີວິດໃນການອ້ອນວອນ ແລະສຶກສາພຣະຄຳພີນັ້ນຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອສາມາດປະສົບກັບບັນຫານາໆ ປະການໃນຊີວິດໄດ້. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະບິດາຜູ້ຢູ່ໃນສະໄໝໄດ້ສັນວ່າຈະຊ່ອຍຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະ ອົງໃນຍາມຂັດສົນ. ໃນຍາມໂສກເສົ້າສລົດໃຈຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການໝູນໃຈແລະພລັງຈາກພຣະ ເຈົ້າຊຶ່ງພວກປັສຍາແລະພວກຈິດຕະວິທະຍາມອບໃຫ້ບໍ່ໄດ້. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີພລັງແລະການສະຖິດຢູ່ນຳຂອງພຣະ ເຈົ້າເພື່ອຈະປະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກນັ້ນ ແລະມີສັນຕິສຸກເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ.

3. ບອກເຖິງຄວາມຮັກຂອງທ່ານ (ພສສ. 31:21-24)

ມີລູກສາວນ້ອຍຄົນນຶ່ງໄດ້ແລ່ນໄປໄຂປະຕູໃນເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງ ໃນເມື່ອຮູ້ວ່າຜູ້ມາເຄາະປະຕູນັ້ນແມ່ນພໍ່ ນາໆຈຶ່ງ ຮ້ອງເປັນສຽງດັງວ່າ “ພໍ່ມາແລ້ວ, ພໍ່ມາບ້ານ” ນາໆໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມຮັກຂອງນາໆຕໍ່ຜູ້ເປັນພໍ່. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ເປັນພໍ່ເຖິງແມ່ນອອກມາຈາກງານດ້ວຍຄວາມເມື່ອຍ ລາວໄດ້ຮັບການຮັບຕ້ອນຈາກຜູ້ເປັນລູກເຮັດໃຫ້ລາວມີກຳລັງ ໃຈຂຶ້ນ. ຄວາມຮັກຂອງລູກສາວນ້ອຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ເປັນພໍ່ສະແດງຄວາມຮັກຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ອອກມາໂດຍອຸ້ມນາໆຂຶ້ນມາ ກອດແລະກ່າວຕໍ່ລູກວ່າ “ພໍ່ຮັກລູກ” ແລະເຫັນວ່າຄວາມເມື່ອຍແລະຄວາມອ່ອນເພັງນັ້ນໄດ້ຫາຍໄປ.

ກະສັດດາວິດໄດ້ພົບກັບບັນຫາໜັກໃນຊີວິດເພາະບ້ານເມືອງຖືກຍຶດ ແລະຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຖືກຕັດຂາດຈາກພຣະ ເຈົ້າ. ເພິ່ນອາດຕໍ່ວ່າແລະຈົ່ມວ່າເປັນຫຍັງຊີວິດຢ່າງນີ້ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບຕົນ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຍົກຍ້ອງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນ ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຮັກແລະເປັນຫ່ວງ ແລະຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງເພິ່ນສເມີ.

ກະສັດດາວິດໄດ້ກ່າວຂຶ້ນໄປອີກຂັ້ນນຶ່ງ ຄືເພິ່ນໄດ້ໝູນໃຈຄົນອື່ນໃຫ້ຍຶດຖືຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພາະເພິ່ນເອງ ກໍໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຊັດສີ່ຂອງພຣະເຈົ້າມາແລ້ວ ແລະຍາກໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຈັກຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີ ວິດ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກສາພວກເຮົາເພາະພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະອົງ.

ຖ້າມາກາງຄວາມໂສກເສົ້າ ຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບຄຳໝູນໃຈທີ່ພວກປັສຍາແລະຈິດຕະວິທະຍາບໍ່ສາມາດໃຫ້ໄດ້. ຜູ້ ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຮັບພລັງ ແລະການສະຖິດຢູ່ນຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະພົບກັບປັນຍາ ແລະເຮັດໃຫ້ມີສັນຕິສຸກຢ່າງ ມີພລັງ.

ຄໍາເວົ້າກໍສໍາຄັນໃນການບອກເຖິງຄວາມຮັກ ແຕ່ເຫັນວ່າການກະທໍາແຮງມີນ້ຳໜັກຫລາຍກວ່າເວົ້າລ້າງ. ມີຄໍາເວົ້າທີ່ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນ, “ການກະທໍາມີພລັງຫລາຍກວ່າຄໍາເວົ້າ.” ການກະທໍາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄໍາເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເຊື່ອ (ມັດທາຍ 7:21-23). ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຜູ້ຄົນທຸກຍາກ-ຜູ້ອຶດຫິວ, ຜູ້ຍາກເຂົ້າຫິວປາ, ຄົນເຈັບປ່ວຍໄຂ້, ຄົນຖືກຄຸກ (ມັດທາຍ 25:35-46)-ການເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໃນອົງພຣະຄຣິດ. ມັດທາຍໄດ້ບອກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອແລະຄົນທີ່ເຊື່ອ (ແກະກັບແບ້) ຄົນທີ່ເຊື່ອຕ້ອງມີການປະຕິບັດ (ຢາໂກໂບ1:22).

ສິ່ງນີ້ເປັນການຍາກສໍາລັບພວກເຮົາຄືສັດເສີນພຣະເຈົ້າຖ້າມາກາງຄວາມລຳບາກໃນຊີວິດ. ສັດເສີນພຣະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເຈັບປວດ ເສັ້ນໃຈ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມ ຈະເຮັດໄດ້ຫລືບໍ່ໄດ້ນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງຄົນນັ້ນກັບພຣະເຈົ້າ. ມີຍິງຄົນນຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນເວລາລາວມີຄວາມໂສກເສົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຊົງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ເອົາຜົວຈາກໄປ.” ຊຶ່ງເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບອີກຄົນນຶ່ງທີ່ພົບຂ້າພະເຈົ້າໃນອາທິດຜ່ານມາຊຶ່ງຜູ້ເປັນສາມີຫາກໍຕາຍ. ລາວກ່າວວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະເຈົ້າແລະຂອບຄຸນພຣະອົງທີ່ໄດ້ເອົາຜົວຈາກໄປເພາະລາວຈະບໍ່ທໍຣະມານອີກ.”

ບົດຮຽນໃນຊີວິດ

ປຶ້ມເພງສັດເສີນແມ່ນການຮວບຮວມບົດເພງຂຽນເປັນກາບກອນໃຊ້ໃນການສັດເສີນພຣະເຈົ້າຕາມຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດເຖິງການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າຊ່ວຍພວກເຮົາໃນຍາມລຳບາກ. ບົດເພງສັດເສີນ 31 ແມ່ນບົດເພງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃນຍາມລຳບາກໃຫ້ພົ້ນຈາກອັນຕະລາຍ. ດາວິດໄດ້ເຊີນໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າມາຮ່ວມກັບເພິ່ນໃນການຂອບພຣະຄຸນແລະສັດເສີນພຣະເຈົ້າ. ນັກຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໄດ້ໃນເວລາລຳບາກ.

ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາຍອມຮັບວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນໍາຕລອດໄປໃນທຸກສະພາບການເຖິງເຮົາຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດກໍຕາມ: ພຣະເຢຊູມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍຊຶ່ງເປັນສັດຕູອັນໃຫຍ່ຕໍ່ມະນຸດເຮົາ.

- ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາຕລອດເວລາ-ເວລາມີຄວາມສຸກ ຄວາມທຸກ, ດີ ແລະບໍ່ດີ.
- ສິ່ງທີ່ເປັນໂພດພິຍຈະເຂົ້າມາຮົບກວນໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາທຸກໆຄົນ, ແຕ່ວ່າໃຫ້ເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງຊົງຊ່ວຍເຮົາໄດ້ ແລະພວກເຮົາກໍປະເຊີນກັບບັນຫາໄດ້ຢ່າງບໍ່ຢ້ານກົວ.
- ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຫັນໜີຈາກພວກເຮົາຈັກເທື່ອ-ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຄິດວ່າພຣະອົງຊົງປະຖິ້ມເຮົາ.
- ຄຣິສຕຽນເປັນຄົນໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າບັນຫາທີ່ມີຢູ່ນັ້ນພວກເຮົາສາມາດນໍາເອົາໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍການອ້ອນວອນ.
- ເພາະພລັງອັນມະຫາສານຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງສາມາດປ່ຽນສະພາບໂຫດຮ້າຍໃຫ້ເປັນຄວາມຍິນດີໄດ້.
- ພຣະເຈົ້າເປັນອົງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດທີ 17 ເມສາ 2011 (4-17-2011)

ຮັບຄຳເລົ່າໂລມໃຈເພື່ອເລົ່າໂລມໃຈຄົນອື່ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນນີ້: 2 ໂກຣິນໂທ 1:1-11

ຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດ: ເພື່ອໃຫ້ທ່ານເຮັດໃຫ້ຊີວິດກ້າເກີດດ້ານຈິດວິນຍານ, ບົດຮຽນນີ້ແນ່ໃສ່ການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໂດຍສຶກສາເຖິງຄວາມສຳຄັນໃນເວລານີ້ແລະເວລາອັນຕະຫຼອດໄປ. ບົດຮຽນນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຮັບໃຊ້ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເລົ່າໂສກ ໂດຍໃຊ້ປະສົບການຊີວິດໃນການອ່ານວອນຂອງທ່ານມາເປັນຕົວຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າໂລມໃຈທ່ານ ເພື່ອທ່ານຈະເອົາມາໃຊ້ເລົ່າໂລມໃຈຄົນອື່ນ.

ເປົ້າໝາຍຂອງບົດຮຽນ: ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງການເສັງສະລະຂອງທ່ານ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນຜູ້ມີຄວາມໂສກເລົ່າ.

ສິ່ງສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ທາງນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່ນັ້ນ ແມ່ນພຣະອົງຊົງໃຊ້ຄົນທີ່ເຊື່ອ. ຫລາຍໆຄົນໃນພວກເຮົາຮູ້ດີວ່າການທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃຈນັ້ນ ແມ່ນມາຈາກຄົນທີ່ເປັນຫ່ວງໃຍ, ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບເຮົາ ແລະອ່ອນວອນເພື່ອເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ຄວາມໂສກເລົ່າທີ່ເຮົາໄດ້ປະສົບມານັ້ນເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງສຸກຢູ່ນຳ, ພຣະອົງຊົງເປັນຫ່ວງ, ຊົງຮັກ, ແລະຊົງໃຫ້ກຳລັງໃຈ.

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

ໃນອາທິດສຸດທ້າຍ ກ່ອນພັຣຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕາຍຍ້ອນພະຍາດມະເຮັງເປັນສິ່ງຄຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປົວລະບັດ ດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ຜູ້ເປັນພັຣຍາ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກາຍເປັນຜູ້ຢູ່ຄຽງຂ້າງຈົນລາວໃຈຂາດ. ເຖິງຈະອິດເມື່ອຍເທົ່າໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຍັງໃຫ້ແຮງຢູ່ຈົນເຫັນໃຈເວລາສຸດທ້າຍຂອງລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຳໄດ້ເວລາເປັນເດັກນ້ອຍແມ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງ ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກແມ່ນັ້ນໄດ້ເອົາມາໃຊ້ກັບຜູ້ເປັນພັຣຍາ. ຄົນທີ່ຊ່ວຍຜູ້ເຈັບນັ້ນບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຊ່ວຍແຕ່ດ້ານຮ່າງກາຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນ ທາງດ້ານຄວາມຮູ້ສຶກແລະວິນຍານຈົດນຳອີກດ້ວຍ.

ການຊ່ວຍດ້ານຮ່າງກາຍອາດງ່າຍທີ່ສຸດໃນສາມຢ່າງນີ້: ຮ່າງກາຍ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ແລະຈິດວິນຍານ. ນອນໃນຕຽນ ນອນສະບາຍ, ໃຊ້ເຄື່ອງອຸ່ນ, ແລະມີບັນຍາກາດດີ ແມ່ນຄວາມສະບາຍດ້ານຮ່າງກາຍແບບງ່າຍໆ. ແຕ່ການຈັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ດີນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫລາຍທີ່ສຸດ ແລະເຮັດຍາກ.

ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຍິນດີຮັບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນຕໍ່ຜູ້ໂສກເລົ່າ ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສຳພັນຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ? ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນຄົນໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ? ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ອັນໃດເພື່ອທ່ານຈະໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນທາງດ້ານຈິດວິນຍານ?

ພຣະຄຳພີໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ສຳຣວດເບິ່ງເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ “ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເລົ່າໂລມໃຈ” ແລະບອກໃຫ້ພວກເຮົາຜູ້ເປັນລູກມອບການເລົ່າໂລມໃຈໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ.

1. ຮູ້ຈັກແຫລ່ງຂອງການເລົ່າໂລມໃຈ (2 ກອຫ 1:1-3)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງໂກຣິນໂທ ໃນ ຄ.ສ. 50. ມີນັກປາດຫລາຍຄົນເຊື່ອວ່າອາຈານໂປໂລ ຂຽນຈົດໝາຍຄັ້ງທີສອງນີ້ກໍ່ເພື່ອສືບຕໍ່ອັນທີ່ນຶ່ງ (1 ກອຫ 5:9- ເພາະພວກເຮົາບໍ່ມີໃນບົດທີ່ນຶ່ງ). ຄຣິສຕະຈັກມີບັນຫາ ເກີດຂຶ້ນເພາະມີຄຣູສອນປອມເຂົ້າມາແຊກ (2 ກອຫ 11:13-15) ເພາະເຂົາຊັກຊວນໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍປະຖິ້ມອາຈານ ໂປໂລ. ອີງຕາມ 2 ກອຫ 2:3-4, ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຕິຕຽນພວກເຂົາໂດຍຕິໂຕເປັນຄົນຖືຈົດໝາຍໄປສິ່ງ.

ຕໍ່ມາຕິໂຕໄດ້ນຳເອົາຂ່າວດີມາບອກອາຈານໂປໂລໃນເມືອງມາເກໂດເນັງວ່າ ຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຮັບການຕິຊົມ ແລະປ່ຽນແປງ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດ, ແລະຮັບວ່າອາຈານໂປໂລເປັນອັດສາວົກແທ້. ດັ່ງນັ້ນ, ໂປໂລຈຶ່ງ ຂຽນຈົດໝາຍຄັ້ງທີ 4 ໄປເຖິງເມືອງໂກຣິນໂທອີກ ກ່າວເຖິງຄວາມດີໃຈ ແລະຍັງຊັກຊວນຜູ້ຍັງລັງເລໃຈໃນການຖິ້ມໃຈ ເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່

ການເລົ່າໂລມໃຈ

ຄຳເວົ້າທີ່ອາຈານໂປໂລໃຊ້ວ່າ “ເລົ່າໂລມໃຈ” ນັ້ນມາຈາກພາສາກຣີກຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ “ເອີ້ນໃຫ້ມາຄຽງ ຂ້າງ.” ເປັນພາບທີ່ເວົ້າເຖິງຄົນນຶ່ງທີ່ເຂົ້າມາຊ່ອຍ. ຄຳເວົ້ານີ້ໃຊ້ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ສັບປຸ່ນກັບ “ໃຫ້ກຳລັງໃຈ” (ກຈກ 4:36; 2 ກອຫ 7:4). ຄຳເວົ້ານີ້ອາດອ້າງເຖິງ “ຍົກຍ້ອງ” ແຕ່ຍັງໃຊ້ກັບການໃຫ້ກຳລັງໃຈແລະໂລຫໃຈ (1 ກອຫ 14:13).

.ຄຳເວົ້າໂລມໃຈນີ້ໄດ້ໃຊ້ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ທີ່ຄົນໄດ້ຍິນເປັນປະຈຳ. ກິຈການ 9:31 ໄດ້ເວົ້າເຖິງການໃຫ້ກຳລັງ ໃຈໂດຍອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດວ່າເປັນຜູ້ໃຫ້ພັ້ງອີກອີກນຶ່ງ (ຍຮ 14:16). ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ເລົ່າໂລມໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ (2 ທຊນ 2:16) ແລະໃຫ້ຊີວິດອັນຕລອດໄປຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອ ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ເມື່ອເດັກນ້ອຍຮ້ອງໄຫ້ແມ່ນພວກເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ອຸ່ມຂຶ້ນເພື່ອຮັບການເລົ່າໂລມໃຈ. ໃນເມື່ອຄຣິສຕະຈັກໄດ້ ຮັບຄວາມເຈັບປວດ ສິ່ງນຶ່ງທີ່ຕ້ອງການແມ່ນການເລົ່າໂລມໃຈ. ອາຈານໂປໂລປຽບເໝືອນເປັນພໍ່ຂອງຄຣິສຕະຈັກ ຫລາຍແຫ່ງ ເພາະເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈເວລາພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດເກີດຂຶ້ນ. ໂດຍການເລົ່າໂລມໃຈ ແລະ ການໄປຍັງມຢາມຂອງອາຈານໂປໂລນັ້ນໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈເໝືອນດັ່ງໄດ້ຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ທີ່ມີຄວາມຮັກ.

ສິ່ງນີ້ໄດ້ບອກເຖິງການຊົງສະຖິດນຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢູ່ກັບພວກເດັກນ້ອຍ-ດ້ວຍ ຄວາມອ່ອນສຸພາບ, ມີຄວາມຮັກ, ແລະເປັນຫ່ວງ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ພວກທຸກຍາກ, ຄົນເຈັບປ່ວຍ, ແລະຄົນອື່ນໆ, ໃຫ້ຄຳສັ່ງສອນ, ແລະນຳເອົາຄວາມສຸກມາໃຫ້ພວກເຂົາ.

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຍາກໃຫ້ລູກຂອງພຣະອົງຢູ່ດີກິນດີ. ພຣະອົງໄດ້ອວຍພຣະພອນແກ່ພວກ ເຮົາທຸກໆວັນ. ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາຕລອດເວລາແລະພ້ອມສະເມີທີ່ຈະໃຫ້ການເລົ່າໂລມໃຈເວລາພວກເຮົາ ຕາມທີ່ຕ້ອງການ.

ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄົນທຸກຍາກເທົ່ານັ້ນຕ້ອງການໆເລົ່າໂລມໃຈ ແຕ່ຫລາຍໆເທື່ອຄຣິສະຕຽນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອດີກໍຍັງຕ້ອງ ການການເລົ່າໂລມໃຈເປັນບາງຄັ້ງ. ສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກຜູ້ເປັນພາກສ່ວນຂອງພຣະຄຣິດເປັນຄົນມອບການ ເລົ່າໂລມໃຈ, ໃຫ້ເງິນຄຳ, ແລະໃຫ້ເວລາຕໍ່ຄົນອື່ນ ບາງເທື່ອກໍຍັງພົບກັນບັນຫາ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຄຣິສະຕຽນມີທີ່ ເພິ່ງຄືອົງພຣະຄຣິດແລະອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ການເລົ່າໂລມໃຈທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແມ່ນມາຈາກຄວາມສັມພັນກັບ ຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນ. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຄຣິສະຕຽນຜູ້ທີ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດີກໍລ້ຽງເລໃຈຍອມຮັບວ່າຕົນເອງມີ ບັນຫາໃນຊີວິດປະຈຳວັນ?

2. ເປັນທີ່ການເລົ່າໂລມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ກຣທ. 1:4-7)

ອາຈານໂປໂລປະສົບກັບຄວາມເປັນທຸກດ້ານວິນຍານຈິດ, “ແຕ່ເຮົາມີຄວາມທຸກລຳບາກອ້ອມຂ້າງ ພາຍນອກມີການຕໍ່ສູ້ ພາຍໃນມີຄວາມຍ້ານ” (2 ກຣທ 7:5). ຕິໂຕມາພົບອາຈານໂປໂລໃນແຂວງມາເກໂດນເນັງນັ້ນເພື່ອໃຫ້ການເລົ່າໂລມໃຈທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ກ່າວພຽງດີໃຈເທົ່ານັ້ນ ການທີ່ຕິໂຕມານັ້ນໄດ້ນຳເອົາກຳລັງໃຈມາໃຫ້ຈາກຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທ. ໃຫ້ຈຳໄວວ່າພຣະເຈົ້າເລົ່າໂລມໃຈພວກເຮົາຜ່ານຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນ.

ພຣະຄັມພິສອນພວກເຮົາວ່າໃນໂລກນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານ. ແຕ່ໃຫ້ແຂ້ມແຂງແລະກ້າຫານເທີນ! ເຮົາໄດ້ຊັບຊະນະໂລກແລ້ວ (ຍຣ 16:33). ຄຣິສະຕຽນເຮົາໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມທຸກ. ໃນເມື່ອຄົນຮັກໄດ້ຕາຍຈາກໄປພວກເຮົາກໍເປັນທຸກໂສກ. ຄວາມເສົ້າສລົດໃຈຂອງເຮົານັ້ນສາມາດເອົາໄປໃຊ້ໃນການໃຫ້ກຳລັງແກ່ຄົນອື່ນຜູ້ມີທຸກໂສກເໝືອນເຮົາ. ແນວໃດກໍຕາມຢ່າເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມທຸກເພື່ອເຮົາຈະເອົາໄປເລົ່າໂລມໃຈຄົນອື່ນ. ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາເຈັບເພື່ອຈະຮູ້ວ່າເຮົາຈະອົດທົນຢ່າງໃດ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເປັນພະຍານ.

ໃນເຣື່ອງຂອງທ່ານໂຢບ ລາວມີເພື່ອນຫລາຍຄົນ ໃນບົດນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າຄວນເຮັດແນວໃດຕໍ່ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໂສກ-ຕໍ່ຄົນທີ່ເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອ. ເພື່ອນຂອງລາວມາຫາແລະນັ່ງເປັນເພື່ອນ ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ດີແລະຄວນເຮັດ. ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາໃຫ້ຄຳແນະນຳທີ່ຜິດນັ້ນເປັນການບໍ່ດີແລະບໍ່ຄວນເຮັດ. ການເລົ່າໂລມໃຈຫລາຍໆເທື່ອມາຈາກການຢູ່ຄຽງຂ້າງເວລາເປັນທຸກ. ອົງພຣະເຢຊູສັນຍາຕໍ່ພວກສາວິກວ່າຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາຕະຫລອດໄປ (ມທ 28:20). ຫລາຍເທື່ອ ການສະຖິດຂອງພຣະອົງນັ້ນແມ່ນຢູ່ກັບຄົນທີ່ເຊື່ອ ຄືຜູ້ມາຢູ່ນຳເຮົາໃນຍາມເຮົາໂສກເສົ້າ. ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງຫລາຍພຽງແຕ່ໃຫ້ການເລົ່າໂລມໃຈໂດຍການໃຊ້ເວລາຢູ່ນຳເທົ່ານັ້ນ.

ມີບາງວັດທະນະທັມກ່ອນເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ພວກເຂົາຕ້ອງຜ່ານພິທີຢ່າງນີ້: ຜູ້ເປັນພໍ່ເອົາລູກຊາຍເຂົ້າໄປໃນປ່າ ແລະບອກໃຫ້ເດັກນັ້ນນັ່ງລົງເທິງຕົ້ນໄມ້ລົມແລະເອົາຜ້າມັດຕາໄວ້ໝົດຄົນບໍ່ໃຫ້ແກ້ຜ້າມັດຕານັ້ນຈົນເຖິງມື້ເຊົ້າ. ຖ້າເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້ເດັກຊາຍນັ້ນກໍຈະຖືວ່າເປັນຜູ້ໃຫຍ່. ເດັກນ້ອຍທີ່ຢາກເປັນຜູ້ໃຫຍ່ລາວຕ້ອງອົດທົນແລະກ້າຫານໃນໃຈ. ລາວໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນປ່າ ມີສຽງແປກໆເຂົ້າມາໃນຫູ, ຮູ້ສຶກມີລົມໜາວພັດມາ, ໃນສະໝອງວາດພາບວ່າສັດຮ້າຍອາດຈະມາໄກ້, ແຕ່ລາວຍັງມີກຳລັງໃຈ. ເຖິງຕອນເຊົ້າລາວແກ້ຜ້າມັດອອກ ແລະລາວກໍເຫັນຜູ້ເປັນພໍ່ນັ່ງຢູ່ຂ້າງຕະຫລອດຄົນ. ເຊັ່ນດຽວ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຢູ່ໃນສວັນກໍຢູ່ກັບເຮົາຕະຫລອດເວລາ.

ໃນເມື່ອທ່ານຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຕະຫລອດເວລາໃນຍາມລຳບາກ ເມື່ອທ່ານພົບຄວາມໂສກເສົ້າ ແລ້ວທ່ານຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າແນວໃດ?

3. ມອບການເລົ່າໂລມໃຈໃຫ້ດ້ວຍການອ້ອນວອນເພື່ອ (2 ກຣທ. 1:8-11)

ອາຈານໂປໂລພ້ອມເພື່ອນຮ່ວມງານຖືກຂົ່ມເຫັງເປັນຢ່າງໜັກເພາະພວກເພິ່ນສອນວ່າພຣະທີ່ຄົນສ້າງດ້ວຍມືນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະແທ້. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກມີອາຊີບປັ້ນຮູບຈຶ່ງໃຈຮ້າຍເພາະພວກເຂົາກິນນຳສິລປະຢ່າງນັ້ນ. ພວກເຂົາໂກດຮ້າຍແລະໄດ້ຂົ່ມເຫັງເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງອາຈານໂປໂລ (ອ່ານເພີ່ມເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ ກິຈການ 19:11-41) ເຫດການນີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມລຳບາກຕໍ່ອາຈານໂປໂລແລະຕິໂມທຽວ ໃນ 2 ກຣທ 1:4.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງຫລາຍຈົນເຫລືອຈະພັນລະນາແລະເພິ່ນຄິດວ່າຈະເອົາຕົວຕະຫລອດບໍ່ໄດ້. ເພິ່ນກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພື້ນ ແລະພຣະອົງກໍຈະເຮັດໄປອີກເລື້ອຍໆ.

ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພວກເຮົາສາມາດນຳເອົາມາໃຊ້ເລົ່າໂລມໃຈຄົນອື່ນຜູ້ປະສົບການເຊັ່ນເຮົາ. ແຕ່ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມໂສກເສົ້າເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາມາໃຊ້ກັບຄົນອື່ນ. ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຈັບປວດ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບຄວາມເຈັບນັ້ນເພື່ອຈະເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້.

ອັດສາວົກໂປໂລຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທອ້ອນວອນເພື່ອ ເພາະເພິ່ນເຊື່ອໃນພລັງຂອງການອ້ອນວອນເພື່ອເລົ່າໂລມໃຈໃນຍາມຈຳເປັນ.

ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອຄົນອື່ນໄດ້ງ່າຍໃນເມື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ເປັນການຍາກທີ່ຈະອ້ອນວອນເພື່ອຕົນເອງ. ແນວໃດກໍຕາມທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມທຸກໂສກເພື່ອຈະສາມາດອ້ອນວອນເພື່ອຄົນອື່ນໄດ້.

ບາງຄັ້ງພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກແນ່ນອນວ່າຈະຮັບໃຊ້ຕໍ່ຄອບຄົວທີ່ສູນເສຍຄົນຮັກທີ່ຕາຍໄປໄດ້ແນວໃດ. ພວກເຮົາຄວນໃຫ້ຄຳປຶກສາແກ່ພວກເຂົາບໍ່? ພວກເຮົາຄວນນຳເອົາອາຫານໄປຊ່ອຍເຂົາບໍ່? ພວກເຮົາຄວນຊ່ອຍເງິນບໍ່? ເພື່ອຄວາມແນ່ນອນແລ້ວພວກເຮົາເຂົ້າຕ້ອງການຄຳອ້ອນວອນເພື່ອ ເພາະຄອບຄົວຜູ້ສູນເສຍນັ້ນອາດຈະກິນບໍ່ແຊບນອນບໍ່ຫລັບ, ມີສຸຂະພາບປ່ຽນແປງໄປ. ອ້ອນວອນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ. ຄວາມຕາຍເຮັດໃຫ້ຄົນຜູ້ເຫລືອຢູ່ເປັນທຸກຂະເວທນາ-ອ້ອນວອນເປັນການໃຫ້ພລັງເພື່ອຕໍ່ສູ້ທາງຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວພວກເຮົາອາດຈະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຂຶ້ນໆລົງໆ; ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນການອ້ອນວອນຈຶ່ງເປັນການຖືກຕ້ອງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງສຳຄັນອັນນຶ່ງໃນຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນຄືການເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນໂລກນີ້. ໝູນໃຈຄົນຜູ້ໂສກເສົ້າກໍເປັນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງນຶ່ງ. ການປະສົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພວກເຮົາກໍເປັນອີກສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຮົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄອບຄົວຜູ້ທີ່ຄົນຮັກໄດ້ຕາຍຈາກໄປ.

- ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳເຮົາຕລອດໄປເພື່ອໃຫ້ການເລົ່າໂລມໃຈແກ່ເຮົາ.
- ບາງຄັ້ງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອດີກໍຕ້ອງການໆເລົ່າໂລມໃຈໃນຊີວິດເໝືອນກັນ.
- ການມີໜ້າຢູ່ຄູ່ຂ້າງຄົນທີ່ໂສກເສົ້າເປັນການເລົ່າໂລມໃຈຫລາຍກວ່າຄຳເວົ້າ.
- ການເລົ່າໂລມໃຈຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຄວາມທຸກໂສກອອກໄປ.
- ອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດໃນການເລົ່າໂລມໃຈແກ່ຄົນອື່ນ.
- ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບ ແລະຢາກຮູ້ວ່າພວກເຮົາຈະມີການປະພຶດຢ່າງໃດເພື່ອຈະເອົາມາເປັນເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນໆ.
- ຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນສາມາດອ້ອນວອນເພື່ອຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມໂສກເສົ້າໄດ້.
- ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າເລົ່າໂລມໃຈພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຮົາຄວນເລົ່າໂລມໃຈຄົນອື່ນໆຜູ້ໂສກເສົ້າເໝືອນກັນ.

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດທີ 20 ເມສາ 2011 (4-20-2011)

ພົບກັບພຣະອົງເຈົ້າຜູ້ຄົນມາຈາກຕາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 20:1-8

- ຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດ: ການຈະເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນການສຶກສາເຖິງເວລານີ້ແລະເວລາເປັນຢູ່ຕະຫຼອດໄປ. ບົດຮຽນນີ້ສອນທ່ານໃຫ້ເອົາຄວາມຫວັງຂອງທ່ານໄວ້ໃນອົງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ຊຶ່ງມີຊັບຊະນະເໝືອຄວາມຕາຍ.
- ເປົ້າໝາຍຂອງບົດຮຽນ: ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຳຕອບເນັ້ນໃສ່ຄວາມໂສກເສົ້າ: ມີຊີວິດຢ່າງຜູ້ມີຊັບໂດຍອົງພຣະຄຣິດຜູ້ມີຊັບຊະນະຕໍ່ຄວາມຕາຍ.
- ສິ່ງສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ບົດຮຽນນີ້ສອນວ່າເຖິງພວກເຮົາມີຄວາມໂສກເສົ້າ ພວກເຮົາຍັງມີຄວາມຫວັງເພາະອົງພຣະຄຣິດໄດ້ຄົ້ນມາຈາກຕາຍ. ໝາຍຄວາມວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຊັບຊະນະຕໍ່ສັດຕູອັນສຸດທ້າຍຄືຄວາມຕາຍຊຶ່ງເປັນກົກເທົ່ົາຂອງຄວາມໂສກເສົ້າ. ການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງຖ້າມາກາງຄວາມທຸກລຳບາກ.

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

ມີຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງກຳລັງໃຈຈະຂາດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ໄປຢູ່ຄຽງຂ້າງຍິງຄຣິສຕຽນຄົນນີ້. ລາວຢາກວາງແຜນເຖິງພິທີສະການລາວປາຖນາຢາກໃຫ້ພິທີນັ້ນກາຍເປັນງານສະຫລອງ, ບໍ່ໃຫ້ເປັນເວລາມີຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄຳເວົ້າຂອງລາວນັ້ນເປັນສຽງຄ່ອຍໆເພາະໄກຈະໝົດແຮງແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າບອກລາວວ່າອາດເປັນການຍາກເພາະມີຫລາຍຄົນມາໃນງານນັ້ນຮັກລາວ ແລະຄິດເຖິງລາວ. ລາວກ່າວວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປຢູ່ກັບອົງພຣະເຢຊູ ແລະຈະມີການລ້ຽງໃນສວັນ, ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ຄົນມາໃນງານສິ່ງສະການນັ້ນດີໃຈນຳ” ຍິງຄົນນັ້ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີເຖິງການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຄົ້ນມາຈາກຕາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນແນ່ໃຈໃນຊີວິດຫລັງຈາກຄວາມຕາຍ. ການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາແນ່ໃຈໃນການຕໍ່ສູ້ເອົາຊັບຊະນະຕໍ່ບັນຫາໃນຊີວິດ.

1. ພົບກັບອຸບໂມງຫວ້າງເປົ້າ (ໂຢຮັນ 20:1-10)

ໂຢຮັນສາວົກຜູ້ທີ່ອົງພຣະເຢຊູຊົງຮັກ ພ້ອມດ້ວຍມາຣິອາທັງສາມຄົນ (ມາຣິອາແມ່ຂອງພຣະເຢຊູ, ມາຣິອາເມັງຂອງຄຣິໂອບັສ, ແລະມາຣິອາ ໄທມັກດາລາ) ໄດ້ຍືນຢູ່ໃກ້ຕີນໄມ້ກາງຂຽນເວລາອົງພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນ. ພວກເຂົາໄດ້ຍືນພຣະອົງຊົງເວົ້າ, “ສຳເຣັດແລ້ວ” (ຢຮ 19:30). ພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະຊົງສິ້ນພຣະຊົນແທ້ ແລະເອົາໄວ້ໃນຖ້ຳ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ບອກກ່ອນວ່າພຣະອົງຕ້ອງຕາຍແລະຄົນມາອີກ ມັນຍິ່ງເປັນການເຊື່ອຍາກເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມເຈັບທີ່ແສນສາຫັດເທິງໄມ້ກາງແຂນ.

ແຕ່ເຂົາຂອງວັນອາທິດພວກຜູ້ຍິງໄດ້ມາຍັງອຸບໂມງກ່ອນຕາເວັນຂຶ້ນ. ພຣະຄຳພີກ່າວເຖິງມາຣິອາ ໄທມັກດາລາ, ນາງກ່າວວ່າ “ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາເອົາພຣະສົບໄປໄວ້ໃສ!” ຄຳເວົ້ານີ້ໄດ້ບອກວ່ານາງມາຣິອາ ໄທມັກດາລາບໍ່ໄດ້ມາຄົ້ນດຽວ. (ມທ. 28:1; ມຣກ. 16:1; ແລະລູກາ 24:9-10 ໄດ້ເວົ້າເຖິງພວກຜູ້ຍິງທີ່ມາຍັງອຸບໂມງຝັງສົບ). ແຕ່ໂຢຮັນໄດ້ແນະໃສ່ຜູ້ຍິງຄົນດຽວທີ່ສົນທະນາກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຄົນພຣະຊົນ.

ອຸບໂມງຝັງສົບຂອງພວກຍິວໃນສັດຕະວັດທີນຶ່ງ

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກຍິວເອົາສົບຄົນຕາຍໄປຝັງໃນ 24 ຊົ່ວໂມງຫຼັງຈາກຕາຍ. ສົບນັ້ນໄດ້ເອົານໍ້າຫອມຊະໂລມ ຜ້າປ່ານພັນ (ຢຮ 19:39-40). ໃບໜ້າໄດ້ພັນດ້ວຍຜ້າອີກແນວອື່ນ (20:7). ພວກເຂົາມັກເອົາຄົນຕາຍໄປຝັງໄວ້ໃນຖ້ຳແລະເອົາກ່ອຍຫີນອັດປາກຖ້ຳໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສັດປ່າມາທຳລາຍ ຫລືຈົນມາເຮັດແນວບໍ່ດີໃສ່.

ໂຢເຊບໄທບ້ານອາຣີມາທາຍ ແລະນີໂກເດມ ໄດ້ໄປເອົາສົບຂອງພຣະເຢຊູໄປຝັງໄວ້ຕາມປະເພນີຂອງຍິວໃນສະໄໝນັ້ນ (19:38-42). ນອກຈາກປະເພນີແລ້ວຍັງມີພວກທະຫານຍາມເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນມາລັກເອົາສົບໄປ (ມທ 27:62-66). ພວກຜູ້ຍິງທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ພາກັນລໍຖ້າຈົນວັນຊະບາໂຕ (ວັນເສົາ) ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງເພື່ອເອົານໍ້າມັນຫອມຫົດສົງພຣະສົບ.

ໃນເມື່ອເຫັນວ່າກ່ອນຫີນອັດປາກຖ້ຳໄດ້ກົງອອກແລ້ວ, ນາງຄິດວ່າພຣະສົບຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກພວກທະຫານໂຣມເອົາໄປໄວ້ບ່ອນອື່ນ. ນາງແລ່ນໄປຫາເປໂຕ ແລະໂຢຮັນແລ້ວກ່າວວ່າ, “ພວກເຂົາໄດ້ເອົາພຣະສົບຂອງອົງພຣະເຢຊູອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ.” ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກທ່າງອອກໄປຈາກອົງພຣະເຢຊູ? ພຣະອົງເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດອັນໃດເພື່ອຈະໃຫ້ທ່ານມີຄວາມສຳພັນຄົນກັບພຣະອົງ? ທ່ານເດີຈະເຮັດອັນໃດເພື່ອຈະຄົ້ນຄວາມສຳພັນກັບພຣະອົງ?

ໂຢຮັນຟ້າວແລ່ນໄປຍັງອຸບໂມງກ່ອນແລະເບິ່ງໃນອຸບໂມງແລະເຫັນວ່າພຣະສົບຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ. ເປໂຕມາເຖິງນຳຫຼັງແລະເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງລາວໄດ້ເຫັນຜ້າພັນພຣະສົບນັ້ນກອງຢູ່. ໃນທີ່ສຸດໂຢຮັນໄດ້ເຂົ້າໄປແລະເຫັນອຸບໂມງວ້າງເປົ່າ ແລະເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ເທົ່າທີ່ເປັນຄຣິສະຕຽນ ທ່ານໄດ້ເຫັນອັນໃດບໍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະຜູ້ຊ່ອຍ? ມີອັນໃດເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມຂຶ້ນວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພັນ? ທ່ານຈະເຮັດອັນໃດເພື່ອຈະແບ່ງປັນປະສົບການນີ້ກັບຄົນອື່ນ?

ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວໃນຕອນແລກ ນາງມາຣີອາ ໄທມັກດາລາ ອາດບໍ່ເຊື່ອເພາະລາວເຄີຍຖືກຜີສົງມາແລ້ວ (ລກ 8:2). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໄລ່ຜີອອກຈາກນາງ ແລະນາງກໍໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປ.

ທ່ານໄດ້ຮູ້ຈັກຄົນໃດບໍ່ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູປົວພະຍາດໃຫ້ດີແລ້ວ ເຂົາໄດ້ເຊື່ອ, ຮັບໃຊ້ ແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປ? ຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາແຕກຕ່າງກັບຄົນອື່ນຢ່າງໃດ?

ພວກສາວິກມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູກ່ອນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະອົງໄດ້ຊົງຄົນມາຈາກຕາຍ. ຄວາມເຊື່ອເປັນຂໍ້ສຳຄັນໃນປຶ້ມໂຢຮັນນີ້ (ຄຳເວົ້າວ່າເຊື່ອນັ້ນມີຢູ່ 98 ເທື່ອໃນປຶ້ມນີ້ ແລະມີ 16 ເທື່ອໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດອີກສາມເທື່ອ). ເຊື່ອໃນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃນທຸກວັນນີ້ບອກເຖິງຫລັກຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເກົ່າແກ່ໃນພຣະຄຳພີເດີມໄດ້ທຳນວາຍເຖິງອົງພຣະເຢຊູ ແລະຄຳທ່ານວານັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ຜູ້ເປັນພຣະເມຊີອານ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍເຖິງພຣະທັມວ່າພຣະອົງເປັນໃຜແທ້. (ລູກາ 24:27).

ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໄດ້ຊ່ອຍທ່ານຢ່າງໃດໃນເມື່ອເຫັນວ່າເປັນການຍາກທີ່ຈະເຊື່ອໃນສິ່ງບໍ່ໜ້າເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ? ໃນປຶ້ມໂຢຮັນນີ້ເວົ້າເຖິງການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມໝາຍຕໍ່ທ່ານເປັນພິເສດ? ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ?

ການສື່ນພຣະຊົນ ແລະການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ

ເຫດການ	ທຳນວາຍ	ສຳເລັດ
1. ແທນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ	ເອຊາຢາ 53:5	ໂຣມ 5:6-8
2. ຖືກຂ້າ	ເອຊາຢາ 53:12	ລູກາ 23:23
3. ຝັງໄວ້	ເອຊາຢາ 53:9	ມັດທາຍ 27:57-60
4. ຄົນຈາກຕາຍ	ເພງສັຣເສີນ 49:15	ມາຣະໂກ 16:6

2. ຄວາມໂສກເສົ້າຊົ່ວຄາວ (ໂຢຮັນ 20:11-15)

ມາຣິອາມີຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ສຸດໃນຈິດວິນຍານ. ພຣະອົງເຈົ້າຂອງນາງໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະບັດນີ້ພຣະສົບຂອງພຣະອົງໄດ້ຫາຍໄປ! ນາງຮ້ອງໄຫ້ເປັນສຽງດັງເພາະຄວາມໂສກເສົ້າສລົດໃຈນັ້ນ. ເຫດການຢ່າງນີ້ເປັນຂອງຄົນທັງ ຫລາຍໄດ້ປະຕິບັດມາໃນສັຕະວັດທີ່ນີ້ ເວລາສິ່ງສະການ.

ນາງມາຣິອາເບິ່ງໃນອຸບໂມງ ນາງໄດ້ເຫັນເທວະດາສອງອົງ. ເທວະດາໄດ້ຖາມນາງມາຣິອາວ່າເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້, ນາງກ່າວວ່າ, “ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເອົາພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູໄປແລ້ວ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ.” ໃນເມື່ອຢູ່ໃນສະພາບຄວາມໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ ນ້ຳຕາເຮັດໃຫ້ເບິ່ງບໍ່ຄືກັນນາງບໍ່ຮູ້ວ່ານາງໄດ້ເວົ້າກັບເທວະດາ. ຕໍ່ມານາງກໍບໍ່ສາມາດຈື່ຈຳອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວລາພຣະອົງໄດ້ເວົ້າກັບລາວ.

ມີອັນໃດເປັນສິ່ງບັງຫນ້າບໍ່ໃຫ້ເຫັນກິດການຂອງພຣະເຈົ້າ? ທ່ານຕ້ອງການປ່ຽນແປງອັນໃດ?

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມນາງວ່າ, “ຍິງເອີຍ! ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້? ນາງຊອກຫາໃຜ? ພຣະເຢຊູຖາມດັ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູບໍ່ຮູ້ ແຕ່ເພື່ອເປັນການໝູນໃຈນາງ.

ທ່ານມີໜ້າທີ່ອັນໃດບໍ່ທີ່ນຳເອົາຄຳໝູນໃຈໄປໝູນໃຈຄົນທີ່ເປັນທຸກໂສກ?

ນາງມາຣິອາຄິດວ່າຄົນຜູ້ເວົ້າກັບລາວນັ້ນແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນ. ຈຳໄວ້ວ່າແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ນາງບໍ່ຈື່ພຣະເຢຊູໄດ້: (1) ນາງກຳລັງຮ້ອງໄຫ້; (2) ມັນອາດຍັງມີດຢູ່; (3) ນາງບໍ່ຄິດວ່າອົງພຣະເຢຊູມີຊີວິດຢູ່. (4) ໜ້າຕາຂອງອົງພຣະເຢຊູອາດປ່ຽນແປງໄປ. (5) ນາງຄິດວ່າການຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ການລົບກວນເຮັດໃຫ້ຫລາຍໆຄົນບໍ່ສາມາດມອງເຫັນອົງພຣະເຢຊູໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຍອມໃຫ້ຄວາມຄິດຜິດເຂົ້າມາໃນຊີວິດ ແລະ ຝ່າຍໂລກໄດ້ບັງຈິດໃຈບໍ່ໃຫ້ເຫັນອົງພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ສັກສິດ ເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຮັບເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຂຶ້ນໆລຶງໆ. ເຂົາເຊື່ອເຄິ່ງໆ ກາງໆ ແລະບໍ່ມີຫວັງອັນໃດ.

ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເຖິງບັນຫາໃນການຮັບເອົາພຣະເຢຊູເປັນພຽງພຣະຜູ້ຊ່ວຍ ແຕ່ບໍ່ຮັບໃນການເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ?

ອີກບ່ອນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງນາງມາຣິອາຈະກາຍເປັນຄວາມຍິນດີ. ຄວາມເຈັບປວດທີ່ນາງສູນເສັງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນເພາະພຣະອົງຊົງຄືນພຣະຊົນແລ້ວ. ຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບຄວາມໂສກເສົ້າເພາະຄົນຮັກໄດ້ຕາຍຈາກໄປ ຄວາມໂສກນັ້ນກໍຄ່ອຍໆຫາຍໄປຕາມວັນເວລາ. ຖ້າຄົນທີ່ເຊື່ອຕາຍໄປຜູ້ໂສກເສົ້າໝັ້ນໃຈວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບກັນອີກໃນສວັນ. ຄວາມເຊື່ອຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຈັບປວດໃນການເສັງນັ້ນເປັນພຽງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າມີຄົນຖາມວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດຄົນທີ່ເຊື່ອສາມາດປະສົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າດີກວ່າຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ທ່ານຈະຕອບວ່າຢ່າງໃດ?

3. ຍິນດີເວລາຈື່ໄດ້ (ໂຢຮັນ 20: 16-18)

ໄດ້ຍິນສຽງເອີ້ນຈາກຜູ້ເຮົາຮັກເຂົ້າໃນຫູປຽບເໝືອນສຽງເພງມ່ວນ. ນາງມາຣິອາອາດມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນເວລາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮ້ອງຊື່ຂອງລາວຄຳດຽວ, “ມາຣິອາ” ຄວາມໂສກເສົ້າກາຍເປັນຄວາມຍິນດີ.

ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຊ່ວຍຜູ້ໂສກເສົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຍິນດີ?

ນາງມາຣິອາຈື່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ ແລະກ່າວວ່າ, “ພຣະອາຈານ”. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າພຣະອົງອອກສຽງຢ່າງໃດໃນເມື່ອເວົ້າກັບນາງມາຣິອາ ຄິດວ່າພຣະເຢຊູເວົ້າເປັນສຽງຄ່ອຍແລະເປັນຄຳສັ່ງ ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນເວລາພຣະເຢຊູສັ່ງນາງວ່າ, “ຢ່າຈ່ອງເອົາໄວ້.” ຄຳເວົ້ານີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

ອາດມີຄວາມໝາຍວ່າ “ຢ່າຈ່ອງດຶງເອົາໄວ້” ມີນັກສາສນາສາດກ່າວວ່າ ການທີ່ມາຣິອາໂອ້ລົມກັບອົງພຣະເຢຊູນັ້ນບໍ່ເໝືອນເກົ່າຫລັງຈາກຄືນພຣະຊົນ. (ໂຢຮັນ 12-21) ນັກປາດຄົນນີ້ຍັງອະທິບາຍຕໍ່ໄປວ່າ “ເຮືອງ ຂອງມາຣິອານີ້ ນາງມີຂ່າວດີທີ່ຈະບອກທຸກໆຄົນ, ເຮົາບໍ່ສາມາດບັງຄັບອົງພຣະເຢຊູໄດ້ ແຕ່ເຮົາມີສິດທີ່ຈະຍອມຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູ”

ຈະເປັນຢ່າງໃດໃນເມື່ອພວກເຮົາເປັນຜູ້ບັງຄັບອົງພຣະເຢຊູ?

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກນາງມາຣີອາວ່າ, “ຈິ່ງໄປບອກອ້າຍນ້ອງ (ສາວິກຂອງເຮົາ)” ເພາະຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ອາດແມ່ນຄວາມໄກ້ຊິດພິເສດລະຫວ່າງອົງພຣະເຢຊູກັບພວກສາວິກ. ພວກສາວິກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຢູ່ກິນກັບພຣະເຢຊູ ຮູ້ວ່າພຣະອົງມີຄວາມຮັກຕໍ່ພວກເຂົາ, ເຫັນພຣະອົງປົວຄົນ ແລະສອນພວກເຂົາ, ແລະເຮັດຫລາຍໆຢ່າງຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັກພຣະອົງ ແລະພຣະເຢຊູກໍຊົງຮັກພວກເຂົາຫລາຍທີ່ສຸກ.

ຄຳເວົ້າອັນໃດທີ່ອະທິບາຍເຖິງຄວາມໄກ້ຊິດຂອງທ່ານຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ?

ຄຳເວົ້າແປກທີ່ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ເວລາອ້າງເຖິງພຣະເຈົ້າວ່າ, “ພຣະບິດາເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງທ່ານ” ຊຶ່ງເປັນຄຳກົງກັນຂ້າມກັບ “ພຣະບິດາຂອງເຮົາ” ໄດ້ບອກວ່າຄວາມສັມພັນຂອງອົງພຣະບິດານັ້ນແຕກຕ່າງກັບຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຮົາ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕາມທັມມະຊາດ; ພວກເຮົາກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການເປັນລູກລ້ຽງເວລາພວກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ທ່ານມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດໃນເມື່ອກາຍເປັນລູກລ້ຽງເພື່ອໃຫ້ພຣະບິດາເຈົ້າພໍພຣະທັຍ?

ໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ເພາະພວກເຮົາເອົາຄວາມຫວັງມອບຖວາຍໄວ້ກັບອົງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະເປັນຜູ້ມີຊັບຊະນະຕໍ່ຄວາມຕາຍ.

ບົດຮຽນໃນຊີວິດ

ຄວາມໂສກເສົ້າເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງມະນຸດເຮົາທຸກໆຄົນ. ແຕ່ຄຣິສຕຽນມອງເຫັນຄວາມໂສກເສົ້າແຕກຕ່າງກັບຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕຽນເຮົາມີຄຳຕອບຕໍ່ຄວາມໂສກເສົ້າ: ມີຊັບຊະນະຕໍ່ຄວາມຕາຍແລະຊຸມຝັງສິບ. ອົງພຣະເຢຊູຊະນະສັດຕູສອງຢ່າງນີ້ໂດຍການຄົນພຣະຊົນ; ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພວກເຮົາຫາຍໄປ. ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູຜູ້ສົ່ງພຣະຊົນແລະຄົນພຣະຊົນໃນວັນທີສາມເຮັດໃຫ້ອະນາຄົນຂອງຄົນນັ້ນປ່ຽນແປງໄປ ຖ້າຄົນນັ້ນໄດ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າແລະເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ.

ທ່ານຈະໃຊ້ຄຳເວົ້າອັນໃດອະທິບາຍຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຄຣິສຕຽນເປັນພຽງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ? ທ່ານເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຈະມອບຂອງຂວັນໃນຊີວິດຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ?

ຮັບເອົາຄວາມຈິງໃນການສົ່ງພຣະຊົນເພື່ອໂຖບາບ ພຣະເຢຊູຊົງມີຊັບຊະນະຕໍ່ຄວາມຕາຍ ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນຢ່າງຫຼວງຫລາຍ:

- ພຣະເຢຊູມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ ຄວາມຕາຍເປັນສັດຕູຕົວໃຫຍ່ຕໍ່ມະນຸດເຮົາ.
- ພວກເຮົາສາມາດສະຫລອງເຖິງການຕາຍໄດ້ເພາະມັນເປັນປະຕູແຫ່ງຊີວິດອັນຕະຫລອດໃນອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.
- ເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນທຸກວັນນີ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ.
- ການທຳນວາຍໃນພຣະຄຳພີເດີມໄດ້ສຳເລັດລົງໃນພຣະອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.
- ຮູ້ວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຕາຍໄປ ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນກໍມີຄວາມໂສກເສົ້າ ແຕ່ມີຄວາມຫວັງວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັນອີກໃນສະໄໝ.
- ເວລາພວກເຮົາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາກໍກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍເປັນລູກລ້ຽງ. ການອ່ານພຣະຄຳພີນັ້ນຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນແລະເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດ ທີ 1 ພຶສພາ 2011 (5-1-2011)

ເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານຂອງທ່ານ

ຂັ້ນຮະຄັມພີໃນບົດຮຽນ: ໂຢຊວຍ 1:1-11, 16-18

ບົດຮຽນນີ້ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ

ການໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຄວາມສໍາພັນກັບພຣະເຈົ້າທີ່ລົມສ່ວນ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນໂບດແລະ
ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຮຽນຮູ້ທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານ
ທີ່ກົດກັນທ່ານບໍ່ໃຫ້ເປັນຜູ້ນໍາຝ່າຍວິນຍານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານເປັນ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ

ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການໄຈ້ແຍກແລະການເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານທີ່ກົດກັນພວກເຮົາຈາກການເປັນຜູ້ນໍາຝ່າຍ
ວິນຍານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເປັນ.

ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງສໍາຄັນ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫຼາຍໆຄົນບໍ່ຢາກນໍາພາເພາະວ່າພວກເຂົາຍ້ານພົບກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວ. ທ່ານເຄີຍພົບກັບຄວາມຍ້ານໃນການ
ເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງເປັນຄັ້ງທໍາອິດບໍ່, ດັ່ງເຊັ່ນການໂຕນນໍາຈາກບ່ອນໂຕນທີ່ສູງ, ຫຼືການຮຽນຂີ່ຮີດຖີບໂດຍປາສຈາກ
ສາມລັດຄໍ້າ? ການຍ້ານໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກໍເປັນຂອງທໍາມະດາ, ແລະຫຼາຍໆຄົນຍອມໃຫ້ຄວາມຍ້ານຂອງພວກເຂົາກົດ
ກັນພວກເຂົາເອງຈາກການພະຍາຍາມເຮັດສິ່ງໃໝ່ໆພ້ອມກັນໄປ. ການຮຽນຮູ້ວິທີເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານຂອງພວກ
ເຮົາແມ່ນຫົວໃຈອັນສໍາຄັນຖ້າວ່າພວກເຮົາຫາກຈະພະຍາຍາມເຮັດສິ່ງໃໝ່ໆ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນພຽງແບບສນຸກຫຼືນຶ່ງ ຫຼື
ການຕິດຕາມຢ່າງຈິງຈັງ.

ບາງຄັ້ງພວກຄຣິສຕຽນກໍຍ້ານໃນການເປັນຜູ້ນໍາຝ່າຍຈິດວິນຍານເພາະວ່າພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນຫຼື
ເພາະວ່າພວກເຂົາຍ້ານທີ່ຈະລົ້ມເຫຼວ. ຄຣິສຕຽນຫຼາຍໆຄົນມີຄວາມຍ້ານກົວທີ່ຈະແບ່ງປັນເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກ
ເຂົາເພາະວ່າບາງຄົນອາດຈະຖາມຄໍາຖາມທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄໍາຕອບ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊອກຫາຜູ້ນໍາທີ່ມີປະສົບການ-ແຕ່ຊອກຫາຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະນໍາພາ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຄວາມສາ
ມາດຂອງພວກເຮົາເທົ່າໃດແຕ່ພຣະອົງຕ້ອງການການມີເວລາຂອງພວກເຮົາສໍາລັບພຣະອົງ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍ
ພວກເຮົາໃຫ້ຮຽນຮູ້ເສັ້ນທາງຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານທີ່ກົດກັນພວກເຮົາຈາກການເປັນຜູ້ນໍາ
ຝ່າຍຈິດວິນຍານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເປັນ.

ສຶກສາພຣະຄັມພີ

1. ຍອມຮັບເອົາໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານ (ໂຢຊວຍ 1:1-5)

ຂະນະທີ່ການຕາຍຂອງໂມເຊ, ກໍເປັນສິ່ງແນ່ນອນເຮັດໃຫ້ເກີດການໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈ, ໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ໂຢຊວຍລຸກຂຶ້ນແລະນຳພາໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ຊຶ່ງເມື່ອກ່ອນເຄີຍເປັນຜູ້ຊ່ວຍຂອງໂມເຊ, ໂຢຊວຍໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຮັບໜ້າທີ່ໃນການນຳພາປະເທດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົນທະນາກັບໂຢຊວຍໃຫ້ຮັບໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສຳລັບການນຳພາໄພ່ພົນເຂົ້າສູ່ດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບພວກເຂົາ ແລະໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ-ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວກໍຕາມ. ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງທີ່ລວມທັງຖິ່ນກັນດານ, ແມ່ນ້ຳເອີຟຣາສ, ແລະແຜ່ນດິນທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງພວກຊາວຮີດຕີ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໝູນນ້ຳໃຈໂຢຊວຍໂດຍການທຳສັນຍາວ່າຈະຢູ່ກັບລາວແລະໄພ່ພົນທັງປວງນັ້ນບໍ່ວ່າຈະໄປທີ່ໃດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານແຜ່ນດິນໃຫ້ແກ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງແລ້ວກໍຕາມ, ພວກເຂົາຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຍຳດາເນເພື່ອຍຶດເອົາມາເປັນກັມມະສິດ. ຂະນະທີ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາໄດ້ຖືກຄອບຄອງຈາກຄົນປະເທດອື່ນຢູ່ແລ້ວ, ໂຢຊວຍກໍຮູ້ຈັກແລ້ວວ່າການທີ່ຈະເຂົ້າໄປຍຶດຄອງເອົາແຜ່ນດິນມີຄວາມໝາຍວ່າການຕໍ່ສູ້ດ້ານການທະຫານກຳລັງລ່ອຍພວກເຂົາຢູ່ຫຼັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຍຳດາເນໄປ. ຊາວອີສຣາເອນມີປະສົບການໜ້ອຍດຽວກັບການທະຫານ, ດັ່ງນັ້ນຄວາມຢ້ານທີ່ລູ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຄາດຫວັງວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນ. ຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂຢຊວຍລວມທັງການໝູນນ້ຳໃຈ: “ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ.” ຄວາມສຳເລັດຜົນແມ່ນຮັບປະກັນເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບໂຢຊວຍວ່າຈະບໍ່ໜີແລະປະຖິ້ມລາວ.

ໂອກາດຂອງການເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານແມ່ນຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາ-ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼາຍໆຄັ້ງພວກເຮົາຈະພາດພັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນແລະຕອບສະໜອງຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເຄີຍຖືກຮຽກເອີ້ນໃຫ້ນຳພາປະເທດ, ພວກເຮົາຍັງສາມາດເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານໃນທຸກໆບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄປ. ພວກພໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານທີ່ບ້ານເຮືອນ, ພວກແມ່ສາມາດນຳພາລູກໆຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກຄຣິສຕຽນທີ່ເຮັດວຽກທຳງານກັບພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍສາມາດນຳພາໂດຍການເປັນຕົວຢ່າງ, ໂດຍບໍ່ກ່ຽວກັບຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ. ກໍເໝືອນດັ່ງໃນກໍລະນີຂອງໂຢຊວຍ, ບາງຄັ້ງການເປັນຜູ້ນຳກໍລວມທັງການປະເຊີນໜ້າກັບວຽກຢ່າງຖ້ວມທົວ, ເມື່ອພວກເຮົາຕ້ອງສຸມໃຈໃສ່ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະແມ່ນການທຳທາຍຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາ.

ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ໂອກາດຂອງການນຳພາປາກົດອອກມາ, ພວກເຮົາສາມາດນຳພາຢ່າງໝັ້ນໃຈ, ໂດຍການຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າຈະຢູ່ກັບພວກເຮົາ (ມັດທາຍ 28:20). ການຮູ້ຈັກຄຳສັນຍາຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າແລະນຳມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກ້າຮັບໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງການເປັນຜູ້ນຳດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

2. ຟັງພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຢຊວຍ 1:6-9)

ແບບດັ້ງເດີມຕ້ອງເວົ້າວ່າໂຮເຊອາ, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ “ຄວາມລອດພົ້ນ,” ໂມເຊໄດ້ປ່ຽນຊື່ຄົນຮັບໃຊ້ເປັນໂຢຊວຍ, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຄວາມລອດພົ້ນ.” ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເປັນການສ່ວນຕົວກັບໂຢຊວຍແລະໄດ້ເອີ້ນລາວວ່າຊີວິດທີ່ເຊື່ອຟັງ. ສາມຄັ້ງໃນວັກນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໂຢຊວຍໃຫ້ເຂັ້ມແຂງແລະກ້າຫານ.

ສຳລັບໂຢຊວຍທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ລາວຈະຕ້ອງຄຸ້ນເຄີຍກັບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂຢຊວຍຕ້ອງລະມັດລະວັງສັງເກດທຸກໆຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງມັນເປັນແຖນອັນສຳຄັນທີ່ຈະປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການເຂົ້າຍຶດຄອງດິນແດນ. ພຣະຄຳທີ່ຂີດຂຽນຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງລວມທັງພຣະບັນຍັດສືບປະການແລະກົດບັນຍັດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໂດຍຜ່ານໂມເຊ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳໂຢຊວຍໃຫ້ທ່ານຈຳພຣະຄຳຂອງພຣະອົງທຸກມື້ທຸກຄົນ, ເພື່ອວ່າລາວຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຫວັງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ. ຄຳວ່າ “ທ່ານຈຳ” ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍເຖິງການຕັ້ງສະມາທິຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ໂຢຊວຍມີພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນຮິມປາກແລະຈິດໃຈຂອງລາວ. ໂຢຊວຍຈະຈະເຮັດກ້າວໜ້າແລະສຳເລັດຜົນທີ່ເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານໂດຍການສຸມຈິດໃຈຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນການເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ, ໂດຍການຕັ້ງໃຈຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂຢຊວຍຈະຕ້ອງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຢ້ານແລະຄວາມທີ່ຖອຍໃຈ, ດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງການຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຕັ້ງຄວາມຫວັງຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານທີ່ຈູງໃຈຄົນໃນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ຄວາມຢ້ານແລະຄວາມທີ່ຖອຍໃຈສ່ວນໃຫຍ່ຈະກົດກັນຄືນຈາກຄວາມພະຍາຍາມເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ການກົດກັນອີກອັນນຶ່ງແມ່ນການເຂົ້າໃຈຜິດເຮື່ອງຄວາມສຳເລັດຜົນ. ຕໍ່ສະດຸດທັງຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຕັ້ງໃຈຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍການທ່ານຈຳແລະຕັ້ງສະມາທິໃສ່ພຣະຄຳພີ, ພວກເຮົາສາມາດເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຢ້ານກົວໃນຄວາມລົ້ມເຫຼວ, ຖືກປະຕິເສດ, ແລະການກະທຳຜິດຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາສຸມຈິດໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງທຳງານຜ່ານຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ການຝຶກຊົມຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາໂດຍຜ່ານພຣະຄຳພີຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງໃຊ້ພວກເຮົາໃຫ້ຈູງໃຈຄົນອື່ນ.

ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າສອນພວກເຮົາເຖິງຄວາມສຳເລັດຜົນໃນການຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ, ແລະບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍການໄດ້ຍິນແລະການເຊື່ອຟັງພຣະຄຳພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາສາມາດນຳພາພວກເຮົາເອງແລະຄົນອື່ນໆອອກຈາກຖິ່ນກັນດານຝ່າຍວິນຍານແລະເຂົ້າສູ່ຊັບຊະນະຂອງການດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນ.

3. ກະທຳຢ່າງກ້າຫານ (ໂຢຊວຍ 1:10-11,16-18)

ໂອກາດທຳອິດໃນການເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງໂຢຊວຍໄດ້ມາຫຼັງຈາກການໄດ້ຍິນຄຳແນະນຳຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວຕ້ອງກະທຳໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາລາວໃຫ້ເຮັດ, ຂະໜາດທີ່ພວກອິສຣາເອນບໍ່ມີຜູ້ນຳທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນທາງການ.

ໂດຍປາສຈາກການລັງເລໃຈ, ໂຢຊວຍໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຫົວໜ້າປະຊາຊົນຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳຍໍດາເນໃນສາມວັນ. ລາວໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນຮີບໂຮມສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ່າງໆສຳລັບການເດີນທາງ.

ຫົວໜ້າເຜົ່າຕ່າງໆກໍຕອບສະໜອງຕໍ່ຄຳບັນຊາຂອງໂຢຊວຍດ້ວຍເຫັນດີເຫັນພ້ອມຢ່າງເອກະສັນ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ບັນຊາພວກເຮົາ, ພວກເຮົາກໍຈະເຮັດ.” ຄຳບັນຊາຂອງໂຢຊວຍໄດ້ລວມທັງນັກຕໍ່ສູ້ຂອງເຜົ່າລູເບັນ, ເຜົ່າກາດ, ແລະເຄິ່ງນຶ່ງຂອງເຜົ່າມານາເຊໄດ້ນຳທາງພາປະຊາຊົນຂ້າມແມ່ນ້ຳຍໍດາເນ. ປະຊາຊົນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຕັມໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຊື່ອຟັງໂຢຊວຍຢ່າງຈິງຈັງ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍອມເຊື່ອຟັງໂມເຊ. ການຕອບສະໜອງຂອງພວກເຂົາກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ໂຢຊວຍຄິດເປັນຫວ່າງ-ເພາະວ່າພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງໂມເຊທຸກໆຢ່າງ.

ເຖິງແມ່ນປະຫວັດຂອງພວກເຂົາບໍ່ຄ່ອຍດີຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງ, ປະຊາຊົນກໍຍັງໄດ້ສະແດງຄວາມໂຄຣົບຂອງພວກເຂົາຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງຂອງໂຢຊວຍໃນຖານະເປັນຜູ້ນຳຄົນໃໝ່ໂດຍການອອກຄຳສັ່ງວ່າ ຖ້າຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດຫາກລ່ວງລະເມີດຈະຕ້ອງຖືກປະທານຊີວິດ. ປະຊາຊົນຍັງໄດ້ເຕືອນໂຢຊວຍເຖິງຄຳບັນຊາເກົ່າທີ່ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງແລະກ້າຫານ. ການຮູ້ຈັກຄຳບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງເທົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ພໍ; ພວກເຮົາຕ້ອງກະທຳຕາມຢ່າງເຊື່ອຟັງ.

ການກະທຳຂອງໂຢຊວຍໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົາ. ຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານທີ່ມີປະສິດທິພາບກະທຳຕາມຄຳບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າແລະທ້າທາຍຄົນອື່ນໆໃຫ້ປະຕິບັດຢ່າງດຽວກັນ, ຂະນະທີ່ການເຊື່ອຟັງຄວາມແນ່ນອນທາງທີ່ຈະນຳປະສົບການກັບພຣະພອນທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄືກັນກັບຄົນເຜົ່າຮູເບັນ, ເຜົ່າກາດ, ແລະເຄິ່ງນຶ່ງຂອງເຜົ່າມານາເຊ, ການເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ສຸມຈິດໃຈໃສ່ຕົນເອງເທົ່ານັ້ນແຕ່ຕ້ອງໃຊ້ເທື່ອແຮງຂອງພວກເຮົາໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນໆ ນຳ. ເບິ່ງເໝືອນວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຄົນອື່ນອີກແຕ່ມັນກໍເປັນໂອກາດສຳລັບພວກເຮົາທີ່ຈະບິນຂຶ້ນແລະຮັບໃຊ້ຄູ່ງາຍກັບຄົນອື່ນໆ.

ການກະທຳຢ່າງກ້າຫານເມື່ອພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ອອກຈາກເຂດຄວາມສຸກສ່ວນຕົວຂອງພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະໝູນໃຈຄົນອື່ນໆໂດຍເຕືອນສະຕິພວກເຂົາເຮື່ອງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງແລະການຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຂອງພຣະອົງກັບພວກເຮົາ. ການຕອບສະໜອງຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການເປັນຜູ້ນຳຕ້ອງການຄວາມເຂັ້ມແຂງແລະຄວາມກ້າຫານ. ການທີ່ມີໃຈກ້າໃນການເຊື່ອຟັງຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຢ່າງຂອງການເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານທີ່ມີຄຳໃນການຕິດຕາມ.

ບົດຮຽນຊີວິດ

ຄວາມທ້າທາຍໃຈແລະຄວາມຍ້ານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມາດ້ວຍກັນກັບການເປັນຜູ້ນຳ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກໂຢຊວຍວ່າລາວຈະບໍ່ພົບຄວາມຍ້ານກົວແລະຄວາມທ້າທາຍໃຈໃນມື້ໃດມື້ນຶ່ງ;ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະຄຳພີໄດ້ບົ່ງບອກໃຫ້ເຫັນວ່າລາວມີຄວາມຮູ້ສຶກກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ລາວ. ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນຄືວ່າມັນອາດຈະບັນລະຍາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງທ່ານກ່ຽວກັບການເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ການສຶກສາພຣະຄຳພີໃນມື້ນີ້ບົ່ງບອກວິທີປະຕິບັດຕາມແບບງ່າຍໆແລະທາງທີ່ວ່ອງໄວ ທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບການນຳພາຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

- ❖ ທາງທຳອິດໃນການເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານຂອງທ່ານຄືຮັບເອົາໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານ. ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນມີໂອກາດນຳພາ, ແລະພຣະອົງສັນຍາວ່າຈະຢູ່ກັບພວກເຮົາສະເໝີ. ການຮູ້ຈັກຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ຝຶກຊ້ອມໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການເປັນຜູ້ນຳ.
- ❖ ທາງທີສອງທີ່ເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານຂອງທ່ານຄືຕ້ອງຟັງຄຳບັນຊາຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຕັ້ງເປົ້າໝາຍຕົນຕໍ່ໃນການໃຊ້ເວລາອ່ານ, ແລະສຶກສາ, ແລະທ່ອງຈຳພຣະຄຳພີ, ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງແລະເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົາ.
- ❖ ທາງທີສາມທີ່ເອົາຊະນະຄວາມຍ້ານຂອງທ່ານຄືກະທຳຢ່າງກ້າຫານ. ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມກ້າຫານຂອງພວກເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ກັບພວກເຮົາໂດຍຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງແລະການຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຂອງພຣະອົງ.

ອຸປະຖຳໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ PA

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດ ທີ 8 ພຶສພາ 2011 (5-8-2011)

ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງທ່ານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: ເອຊະເທີ 4:13-17; 8:3-8

ບົດຮຽນນີ້ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ

ການໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສົມສ່ວນ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການມີສ່ວນຮ່ວມມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນໂບດ ແລະຣາຊອາຈັກຂອງພຣະອົງ. ໃນບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ມອງເຫັນອິດທິພົນທີ່ທ່ານມີແລະຕັດສິນໃຈແນວ ແນ່ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງທ່ານສຳລັບເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າແລະໃນຕາມແບບຢ່າງພຣະເຈົ້າ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ

ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການນຳພາໂດຍການຝຶກຊ້ອມອິດທິພົນຢ່າງພຣະເຈົ້າ

ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງສຳຄັນ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນສາມາດດຶງດູດບາງຄົນໄດ້. ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຂົາສຳລັບແຜນການ ຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າແລະໃນທາງທັງປວງຢ່າງພຣະເຈົ້າ.

ແຮຣີອງດ ທັບແມນໄດ້ເປັນຂ້າທາດທີ່ແລ່ນຫຼົບຫຼີດຜີວ. ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າ “ໂມເຊກັບໄພ່ພົນຂອງລາວ” ເປັນລະຍະເວລາກວ່າສິບປີ, ແລະການສູງໆພ້ອມຢັ້ງໃຫຍ່ສ່ວນຕົວ, ລາວໄດ້ນຳພາພວກຂ້າທາດຫຼາຍກວ່າ 300 ຄົນ ໃຫ້ພົບກັບອິສະຣະພາບຄູ່ກັບລາງຣິດໄຟໃຕ້ພື້ນດິນ, ເຄືອຂ່າຍຂອງເຮືອນທີ່ໃຫ້ຄວາມປອດໄພບ່ອນທີ່ພວກຂ້າ ທາດທີ່ລັກລອບໜີເພື່ອອາໄສຊີວິດຄາວໃນການເດີນທາງຂຶ້ນພາກເໜືອເພື່ອຈະພົບເສຣີພາບ. ໂດຍບໍ່ຢ້ານຕໍ່ອັນຕະລາຍ ໃດໆ, ແຮຣີອງດ ທັບແມນໄດ້ທຽວຕາມລາງຣິດໄຟໃຕ້ດິນນັ້ນເຖິງ 19 ເທື່ອ, ການໃຊ້ອິດທິພົນຂອງລາວເພື່ອນຳພາຄົນ ອື່ນໆ, ຊຶ່ງລວມທັງພໍ່ແມ່ທີ່ມີອາຍຸ 70 ປີຂອງລາວ, ໃຫ້ມີເສຣີພາບ, ຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍໃຫ້ຕົວລາວເອງຖືກຈັບແລະບໍ່ເຄີຍເສັຽຄົນ ໂດຍສານ.

ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນສາມາດເປັນຜູ້ທີ່ມີອິດທິພົນ, ບໍ່ວ່າບ່ອນໃດທີ່ພວກເຮົາຢູ່. ການສຶກສາພຣະຄຳພີໃນມື້ນີ້ ໄດ້ບອກສິ່ງສຳຄັນຂອງການໃຊ້ອິດທິພົນຂອງທ່ານໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄົນອື່ນໆໃນແງ່ບວກເພື່ອຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະ ເຈົ້າ.

ຂນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງຄົ້ນຄວ້າຊີວິດຂອງເອຊະເທີແລະການຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າຂອງນາງ, ພວກ ເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ວິທີການໃຊ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຮົາສຳລັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແລະທາງຂອງພຣະອົງ. ກ່ອນ ອື່ນໝົດ, ພວກເຮົາຕ້ອງໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກມື້.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເພື່ອໃຊ້ເປັນແຮງຈູງໃຈ: (ເອຊະເທີ 4:13-14)

ໃນພຣະທັມເອຊະເທີໄດ້ຂຶ້ນຕົ້ນດ້ວຍໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄປລີ້ພັຍທີ່ຈັກກະພົບເປີເຊັ່ນ. ກະສັດຂອງເປີເຊັ່ນ, ອາຮາຊເອີຣັສ, ໄດ້ຈັດງານລ້ຽງທີ່ຣາຊວັງໃນເມືອງຊູຊາເພື່ອສະແດງຄວາມມັ່ງຄັ່ງສົມບູນຂອງຣາຊອານາຈັກ. ຣາຊິນີວາຊະຕີ ປະຕິເສດຕາມຄຳສະເໜີທີ່ໃຫ້ນາງປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າແກ່ກະສັດອາຮາຊເອີຣັສເພື່ອຖວາຍບັງຄົມ (ບາງທີຍ້ອນຄວາມມືນເມົາ), ດັ່ງນັ້ນຣາຊິນີວາຊະຕີຈຶ່ງຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງແລະການຊອກຫາຣາຊິນີຄົນໃໝ່ກໍໄດ້ເລີ້ມຂຶ້ນ.

ກະສັດໄດ້ເລືອກເອົາເອຊະເທີ, ຍິງກຳພ້າຄົນຍິງແລະເປັນພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານໂມດີກາຍໃຫ້ເປັນຣາຊິນີຄົນໃໝ່. ເຖິງແມ່ນວ່າໂມດີກາຍບໍ່ໄດ້ປົດບັງການລອບສັງຫານກະສັດ, ນຶ່ງໃນຂ້າຣາຊການຊັ້ນສູງຂອງກະສັດ, ຮາມານ, ຜູ້ຊຶ້ງບໍ່ມັກຄົນຍິງທີ່ຫຼອກລວງກະສັດອາຮາຊເອີຣັສໃຫ້ອອກຄຳສັ່ງຂ້າພວກຄົນຍິງ.

ຫຼັງຈາກການໄດ້ຟັງການໃຫ້ການຂອງຮາມານ, ໂມດີກາຍໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນຮ້ອງໂທຕາມປະຕູໂຂງຣາຊວັງຂອງກະສັດຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເມື່ອຄົນສິ່ງຂ່າວຂອງນາງເອຊະເທີໄດ້ຊາບເຮືອງກ່ຽວກັບການໂສກເສົ້າຂອງລາວ, ໂມດີກາຍໄດ້ສົ່ງຂໍ້ຄວາມນຳຜູ້ສິ່ງຂ່າວບອກວ່ານາງຕ້ອງໄປປາກົດຕົວຕໍ່ກະສັດເພື່ອຕາງໜ້າໃຫ້ຄົນຍິງ.

ເອຊະເທີໄດ້ສົ່ງຜູ້ສິ່ງຂ່າວເພື່ອເຕືອນສະຕິໂມດີກາຍວ່າກົດໝາຍຂອງຈັກກະພົບເປີເຊັ່ນອະນຸຍາດໃຫ້ກະສັດສັ່ງຂ້າໃຜກໍໄດ້ທີ່ເຂົ້າພົບໂດຍປາສຈາກໃບອະນຸຍາດ. ໂມດີກາຍໄດ້ເຕືອນເອຊະເທີທີ່ນາງບໍ່ສາມາດຫຼີກລ້ຽງຈາກຊະຕາກັມຂອງຄົນຍິງທຸກໆຄົນ. ຊີວິດຂອງເອຊະເທີຖືກໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ, ບໍ່ວ່າຈະເຂົ້າພົບກະສັດຫຼືບໍ່ເຮັດອັນໃດເລີຍ. ໂມດີກາຍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍນຳພວກອິສຣາເອນອອກຈາກຄວາມຫາຍຍະນະ ເພື່ອນດັ່ງທີ່ລາວເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເອຊະເທີເຂົ້າສູ່ຕຳແໜ່ງສຳລັບເວລາຢ່າງນີ້.

ໂມດີກາຍໄດ້ທ້າທາຍເອຊະເທີໃຫ້ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງນາງໃນຖານະເປັນຣາຊິນີເພື່ອຊັກຊວນໃຈກະສັດອາຮາຊເອີຣັສໃຫ້ມີໃຈເມດຕາຕໍ່ຄົນຍິງ. ບໍ່ເໝືອນກັບໂຢຊວຍ, ເອຊະເທີບໍ່ມີຄຳຮັບປະກັນໃນຄວາມສຳເລັດຜົນ, ເຖິງປານນັ້ນນາງກໍຕັດສິນໃຈແນ່ແນ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ໂມດີກາຍໃຫ້ຊ່ວຍເອຊະເທີມອງເຫັນໂອກາດຂອງນາງສຳລັບອິດທິພົນທີ່ຈະຕ້ອງໃຊ້, ສ່ວນໃຫຍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຄົນເຂົ້າມາໃນຊີວິດພວກເຮົາເພື່ອເປົ້າໝາຍທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ພວກເຮົາສາມາດຟັງຄຳແນະນຳຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ເຂັ້ມແຂງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໃນການດົນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ເປັນແຮງດົນໃຈຕໍ່ຜູ້ອື່ນໆ.

ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຢູ່ອ້ອມຮອບພວກທີ່ເຊື່ອຫຼືພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ພວກເຮົາສາມາດເປັນຜູ້ທີ່ເປັນແຮງໝູນໃຈໃນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຢູ່ແລະໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາເຮັດຢູ່. ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກຳຕຳແໜ່ງເພື່ອມີອິດທິພົນເໝືອຜູ້ອື່ນ; ພວກເຮົາພຽງແຕ່ມີພະລັງທີ່ຈະເປັນແຮງໝູນໃຈ. ພວກເຮົາຄວນຈະໃຊ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຮົາສະເໝີເພື່ອແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຫດຜົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວເອງ. ເໝືອນກັນກັບເອຊະເທີ, ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນຕໍ່ຜົນທີ່ປາກົດອອກມາກໍຕາມ, ພວກເຮົາຕ້ອງພາຍາມ.

2. ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ມີອຳນາດໝູນໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ (ເອຊະເທີ 4:15-17)

ເອຊະເທີໄດ້ແນະນຳໂມດີກາຍໃຫ້ຮວບຮວມຈັດກຸ່ມພວກຄົນຍິງ ແລະໃຫ້ພວກເຂົາຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອນາງ. ຄຳແນະນຳຕ່າງໆຂອງນາງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່ານາງເຊື່ອວ່າໃຈໃນພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ພຽງແຕ່ໃນຕົວນາງເອງເທົ່ານັ້ນ, ໃນຖານະເປັນຜູ້ມີອິດທິພົນສູງສຸດ, ຊຶ່ງລວມທັງກະສັດຂອງເປີເຊັ່ນ. ຄຳຂໍຮ້ອງຂອງເອຊະເທີສຳລັບການອິດອາຫານ, ຊຶ່ງກໍໝາຍເຖິງຄຳອະທິຖານ, ສະແດງອອກວ່ານາງຍັງຕ້ອງອາໄສຄົນອື່ນໆແລະຄວາມຕ້ອງການສຳລັບການຊົດຊ່ວຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຈິງຈັງຕໍ່ສະຖານະການໃນເຣື່ອງຄຳສັ່ງຂອງເອຊະເທີທີ່ບອກພວກຍິງບໍ່ໃຫ້ກິນເຂົ້າຫຼືດື່ມນ້ຳເປັນເວລາ

ສາມມື້, ກາງຄືນແລະກາງເວັນ. ແມ່ນແຕ່ເອຊະເທີແລະສາວໃຊ້ກໍເຂົ້າຮ່ວມໃນການອົດອາຫານນໍາ, ແລະໂດຍເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ເອຊະເທີໄດ້ແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງນາງໂດຍການມີສ່ວນຮ່ວມ. ເອຊະເທີໄດ້ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງນາງໃນການນໍາຄືນໃຫ້ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນຈະຢູ່ຖ້າມາກາງພັຍອັນຕະລາຍ.

ຄວາມເຕັມໃຈຂອງເອຊະເທີທີ່ຈະໄປຫາກະສັດຫຼັງຈາກທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ພາກັນອະທິຖານໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມເລິກຂອງການວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງນາງ. ບໍ່ໄດ້ຫ່ວງກັງວົນຕໍ່ຄວາມປອດພັຍຂອງນາງເອງຕໍ່ໄປ, ເອຊະເທີໄດ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະສົ່ງຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອຮັກສາພວກປະຊາຊົນ.

ການຍືນຍັນເຖິງຄວາມເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງສະແດງອອກສະເໝີ. ໃນຂະນະທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງມີອຳນາດບັນດິນໃຈອັນສູງສຸດ, ເຮົາຍືນດີກັບຄວາມເຊື່ອອັນເລິກເຊິ່ງຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ກັບຄວາມເຊື່ອນັ້ນ. ພຣະຄໍມພິສອນໄວ້ວ່າພວກເຮົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບສໍາລັບການເລືອກຂອງພວກເຮົາຂະນະທີ່ພວກເຮົາເພິ່ງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສໍາເຣັດ.

ເມື່ອພວກເຮົານໍາພາ, ພວກເຮົາຕ້ອງສົ່ງເສີມຄືນອື່ນໆ, ແລະໂດຍເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄືນອື່ນໆ ພວກເຮົາສາມາດປະສົບຜົນຫຼາຍກວ່າເຮັດຜູ້ດຽວ. ໂດຍການປະສານງານຂອງພວກເຮົາເອງກັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າກໍາລັງຢູ່ໃນຄວາມຍາກລໍາບາກກໍຕາມ, ພວກເຮົາກໍຍັງສາມາດກະທຳດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ. ເຖິງແມ່ນວ່າສະຖານະການເບິ່ງຄືວ່າຈະບໍ່ມີຄວາມຫວັງເລີຍ, ການຮ່ວມນະມັສການພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄືນອື່ນໆຈະເພີ່ມພະລັງໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

3. ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງທ່ານໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ (ເອຊະເທີ 8:3-8)

ຫຼັງຈາກອົດອາຫານໄດ້ສາມວັນແລ້ວ, ເອຊະເທີໄດ້ເຮັດຄໍາຂໍຮ້ອງຕໍ່ກະສັດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໄຜດປະທານໂອກາດໃຫ້ນາງໄດ້ເຂົ້າຫຼຸດຕໍ່ກະສັດ, ແລະນາງໄດ້ຖາມກະສັດແລະຮາມານໃຫ້ມາຮ່ວມງານລ້ຽງທີ່ນາງໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ນັ້ນ. ເມື່ອໄດ້ເຕືອນເຖິງເຮືອງໂມດີກາຍທີ່ໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຂອງເພິ່ນແຕ່ວ່າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຕອບສະໜອງ, ກະສັດໄດ້ຍ້ອງຍໍໃຫ້ກຽດຕໍ່ປວງຊົນຢ່າງເປີດເຜີຍໂດຍການນໍາພາຂອງຮາມານ. ນະທີ່ງານລ້ຽງ, ເອຊະເທີໄດ້ບອກກະສັດທີ່ຮາມານໄດ້ຫຼອກລວງໃຫ້ເຊັນໃບອອກຄໍາສັ່ງທໍາລາຍພວກຍົວ, ແລະກະສັດກໍໄດ້ສັ່ງປະທານຊີວິດຮາມານໂດຍແຂວນຄໍທີ່ເສົາຫຼັກອັນດຽວກັນທີ່ຮາມານໄດ້ຕັ້ງໃຈສ້າງໄວ້ເພື່ອຈະປະທານຊີວິດຂອງໂມດີກາຍ.

ການທີ່ເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເຣັດສໍາລັບນາງ, ເອຊະເທີໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ກະສັດເພື່ອຍົກເລີກໃບຄໍາສັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ເພື່ອທໍາລາຍພວກຍົວ. ການໃຊ້ທັງສອງທາງຄືທາງການເມືອງແລະຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດ, ເອຊະເທີຂໍຮ້ອງໃນທາງອັນເໝາະສົມທີ່ໃຫ້ກະສັດໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງປະກາດຍົກເລີກເອກກະສານຂອງຮາມານ.

ກະສັດອາຮາຊູເອີຣັສໄດ້ໃຫ້ຄວາມເຫັນດີເຫັນຊອບຕໍ່ພວກຍົວໂດຍໄດ້ມອບທີ່ດິນຂອງຮາມານໃຫ້ກັບເອຊະເທີ. ກະສັດຍັງໄດ້ແນະນຳໃຫ້ເອຊະເທີແລະໂມດີກາຍໃຫ້ລົງຊື່ຂອງກະສັດໃນບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ເຂົາປາຖນາກຸ່ງເຮືອງຄືນຍົວ. ອິດທິພົນຂອງເອຊະເທີຕໍ່ກະສັດເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງນາງແລະຊີວິດຂອງເພື່ອນຊາວຍົວຂອງນາງໄດ້ພົ້ນ.

ໂດຍບໍ່ກຸ່ງວກັບວ່າແມ່ນຄົນປະເພດໃດທີ່ພວກເຮົາມີອິດທິພົນຕໍ່, ພວກຄຣິສຕຽນຕ້ອງໃຊ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຂົາໃນທາງທີ່ເໝາະສົມແລະຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າມີບ່ອນສໍາລັບຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນໃນແຜນການເບື້ອງເທິງຂອງພຣະອົງສໍາລັບມວນມະນຸດ, ແລະພຣະອົງປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ຊາຕາກັມຂອງຄືນອື່ນໆ. ສ່ວນໃຫຍ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພວກຄຣິສຕຽນຊ່ວຍປ່ຽນແປງການປະຕິບັດອັນເຊື່ອມໂຊມຂອງສັງຄົມທີ່ກົດຂີ່ແລະເປັນພັຍຕໍ່ຜູ້ທີ່ໄຮ້ດຽງສາ. ການໃຊ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຮົາສໍາລັບການດີຈຳເປັນທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄຈ້ແຍກກັບຄືນອື່ນໆ ແລະດຳເນີນຊີວິດທີ່ຍອມເສັຽສະລະໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກະທຳງານຜ່ານພວກເຮົາ.

ບົດຮຽນຊີວິດ

ການເປັນຜູ້ນຳແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄົນອື່ນໆ. ພວກເຮົາສາມາດໃຊ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຮົາໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທາງບໍ່ດີ. ພຣະເຈົ້າປະສົງໃຫ້ພວກທີ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນໃຫ້ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຂົາໃນທາງທີ່ຈະໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຄົນອື່ນໆແລະນຳສະຖາຣາສົມສູ່ພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນສາມາດມີອິດທິພົນຕໍ່ບາງຄົນ. ບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໄຈ້ແຍກຄວາມສາມາດຂອງທ່ານໃຊ້ອິດທິພົນຕໍ່ຄົນອື່ນໆແລະຕັດສິນໃຈແນ່ວແນ່ໃຫ້ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງທ່ານສຳລັບແຜນການຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າແລະໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຢ່າງເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນ:

- ❖ ທ່ານສາມາດມອງເຫັນວ່າທ່ານໄດ້ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າກັບອິດທິພົນທີ່ອາດຈະມີສຳລັບຄົນອື່ນໆ. ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີທ້ອງຖານ, ຕຳແໜ່ງ, ຫຼືຍົດຊັ້ນທີ່ຈະນຳ; ແທນທີ່ຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຂໍພຽງແຕ່ທ່ານສຳນຶກວ່າທ່ານມີຄວາມສາມາດມີອິດທິພົນຕໍ່ຄົນອື່ນໆແລະຜ່ອນອິດທິພົນຂອງທ່ານລົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
- ❖ ທ່ານຕ້ອງມອງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ມີອິດທິພົນສູງສຸດຂອງມະນຸດ. ທ່ານອາດຈະສາມາດຊັກຊວນຄົນອື່ນໆໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດ, ແຕ່ວ່າປາສຈາກການເຂົ້າຮ່ວມມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ອິດທິພົນຂອງທ່ານຈະກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຕົນເອງ.
- ❖ ທ່ານຄວນຈະໃຊ້ອິດທິພົນຂອງທ່ານໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງເປີດກວ້າງຕໍ່ການຊົງນຳພາຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ໃນຖານະທີ່ພຣະອົງຊົງຮຽກເອີ້ນທ່ານໃຫ້ໄຈ້ແຍກກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນໆ. ຕັດສິນໃຈແນ່ວແນ່ກະທຳຢ່າງກ້າຫານແລະຈົ່ງມອບຖວາຍຜົນທີ່ອອກມານັ້ນໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

ອຸປຸຖຸມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ PA

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດ ທີ 15 ພຶສພາ 2011 (5-15-2011)

ເດີນກັບພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: ເອັສຣາ 7:1ກ, 6-10, 25-28; 9:4-6; 10:10-12

ບົດຮຽນນີ້ສາມາດສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ

ການໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສົມດູນແມ່ນມີລັກສະນະໂດຍການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກແລະຮາຊອາຈັກຂອງພຣະອົງ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານທາຍທ່ານໃຫ້ກ້າວເດີນໄປກັບພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ທັງສອງຝ່າຍຄືພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອແລະພວກທີ່ເຊື່ອມອງເຫັນກຽດຕິຍົດຂອງທ່ານແລະວາງໃຈໃຫ້ທ່ານນຳພາ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ

ຄົນທີ່ເປັນຜູ້ນຳກໍຈາກຫົວໃຈຂອງຜູ້ທີ່ເຂົາເປັນຢູ່. ການນຳພາຢ່າງປະສົບຜົນສຳເລັດແມ່ນລວມທັງການເດີນກັບພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ທັງສອງຝ່າຍຄືພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອແລະພວກທີ່ເຊື່ອມອງໃຫ້ເຫັນກຽດສັກສີຂອງຄົນນັ້ນ ແລະວາງໃຈໃຫ້ຜູ້ນັ້ນນຳພາ.

ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງສຳຄັນ

ບົດຮຽນນີ້ສຳຄັນກໍເພາະວ່າຖ້າວ່າພວກທີ່ເຊື່ອທີ່ຂາດຄວາມເໝາະສົມແລະກຽດສັກສີ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ນຳພາຝ່າຍຈິດວິນຍານໄດ້. ໜ້າເສຍໃຈ, ພວກເຮົາສາມາດຄິດເຖິງຕົວຢ່າງຫຼາຍໆອັນທີ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍເມື່ອຊີວິດສ່ວນຕົວຖືກຄົ້ນພົບວ່າມັນບໍ່ຕົງກັບຊີວິດສາທາຣະນະຂອງພວກເຂົາແລະກັບມາດຕະຖານຢ່າງພຣະເຈົ້າ.

ໃນປີ 1986, ອຳນາດການປົກຄອງທຳກຳປັ້ນຂອງນິວຢອກແລະນິວເຈີຊີໄດ້ທຳການສຶກສາເພື່ອໃຫ້ແນ່ນອນວ່າການປະກອບຂໍ້ມູນທຳເອກກະສານເຂົ້າເຮັດວຽກເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ທີ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງ. ກຸ່ມທຳການກຸ່ມນີ້ໄດ້ອອກໂຄສະນາວ່າຕ້ອງການຄົນຊ່ຽວຊານທາງດ້ານເອເລັກໂທຣນິກກັບຊ່ຽວຊານໃນຊັ້ນແທັກ ຄອນແນັກເຕີ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີ. ຈາກ 170 ຄົນທີ່ມາສມັກ, ນຶ່ງສ່ວນສາມບອກວ່າເປັນນັກຊ່ຽວຊານກັບຊັ້ນແທັກ.

ການໃຫ້ຄຳຕົວເອງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ, ການຕົວະທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງອອກໜ້າກ່ອນໃນທີ່ທຳການ, ແລະບໍ່ທຽງທັມທາງດ້ານການເງິນດ້ານການບັນຊີທີ່ຄິດໂກງກໍກາຍເປັນຂອງທັມມະດາທີ່ໄປໃນຫຼາຍໆປີທີ່ຜ່ານມານີ້.

ໃນຈຸດສູນກາງຂອງທຸກໆສາຍສຳພັນກໍຄືການເຊື່ອວາງໃຈ. ຖ້າວ່າຄົນບໍ່ສາມາດເຊື່ອວາງໃຈຕໍ່ການເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາຫຼືແມ້ແຕ່ຕໍ່ຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ສາຍສຳພັນຂອງພວກເຂົາຈະລຳບາກສເມີໄປ.

ບົດຮຽນຂອງມື້ນີ້ແມ່ນມີຜົນປະໂຫຍດສຳລັບການຊ່ວຍເຫຼືອພວກທີ່ເຊື່ອໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານໂດຍການຮຽນຮູ້ທີ່ສຳພັນກັບຄົນອື່ນໆກັບກຽດຕິຍົດແລະວາງໃຈ.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ມີຈິດໃຈສຳລັບພຣະເຈົ້າ (ເອັສຣາ 7:1ກ, 6-10)

ປະໂຫຍດເອັສຣາໄດ້ເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນໃນການນຳພາກຸ່ມຄົນຍິວໃຫ້ກັບມາເຢຣູຊາເລັມຈາກເປີເຊັງ ໃຫ້ຕັ້ງການນະມັສການທີ່ບໍ່ຮຽດໃນພຣະວິຫານທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຂອງຊາວຍິວ. ເຊື້ອສາຍຂອງເອັສຣາໄດ້ຖືກບັນທຶກຕາມລຳດັບເພື່ອພິສູດການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນແລະຮັບປະກັນຕຳແໜ່ງການເປັນປະໂຫຍດຂອງເພິ່ນ.

ເອັສຣາໄດ້ເປັນຜູ້ຊຳນານສິດສອນໃນກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ. ເພິ່ນຖືກຮັບຮູ້ວ່າເປັນຜູ້ອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງໄດ້ສະແດງອອກທັງສອງທາງຄືໃນທາງຊີວິດສ່ວນຕົວແລະໃນການສິດສອນຂອງເພິ່ນ. ເພາະວ່າຍ້ອນການຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນຫຼັກຖານໃນຊີວິດຂອງເອັສຣາ, ອາຕາເຊີກຊິສ, ກະສັດຂອງເປີເຊັງກໍຊົງໂຜດອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນທຸກຢ່າງຕາມຄຳຂໍຮ້ອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີຂໍ້ບັນທຶກທີ່ແນ່ນອນທີ່ເອັສຣາໄດ້ຂໍຮ້ອງ, ພຣະທັດທີ່ເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນໄດ້ຢູ່ເທິງເພິ່ນ, ຊຶ່ງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍກະສັດອາຕາເຊີກຊິສ. ການຊົງປະທານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ດູແລນຳພາເອັສຣາແລະທັງກຸ່ມໃຫ້ໄດ້ເດີນທາງກັບເຢຣູຊາເລັມ.

ພຣະເຈົ້າມີພຣະຄຸນຕໍ່ເອັສຣາເພາະການຮັກພຣະຄຳພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ. ເອັສຣາຕັດສິນໃຈແນ່ນອນໃນການສຶກສາຮຽນຮູ້, ເຊື້ອຟັງ, ແລະສິດສອນພຣະຄຳພີ.

ເອັສຣາໄດ້ເປັນເໝືອນກ່າວຄຣູສອນ, ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະຄຳພີທຸກຂໍ້ທຸກຕອນແມ່ນມີປະໂຫຍດສຳລັບການແນະນຳຕໍ່ພວກທີ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນໃນການດຳເນີນຊີວິດຊອບທັມ (2 ຕີໂມທຽວ 3:16). ການສຶກສາຮຽນຮູ້ຢ່າງດຽວ, ແຕ່ວ່າ, ມັນກໍມີປະໂຫຍດພຽງເລັກນ້ອຍຈົນກ່ວາພວກເຮົາຕັ້ງໃຈເຊື່ອຟັງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຮຽນມາ. ການເຊື່ອຟັງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ປາກົດໃນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງນັ້ນຄືໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນ. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງສິດສອນຄົນອື່ນໆເໝືອນກັນ. ເປົ້າໝາຍຄຳແນະນຳຂອງຄຣິສຕຽນ, ຊຶ່ງໄດ້ກະທຳໂດຍຜ່ານທາງຄຣິສຕະຈັກໂດຍສະເພາະ, ນັ້ນກໍຄືການປ່ຽນແປງຫົວໃຈຂອງຄົນ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ນການໃຫ້ຂໍ້ມູນໃນຫົວຂອງຄົນເທົ່ານັ້ນ.

ການສອນພຣະຄຳພີແມ່ນລວມທັງການຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນໆໃຫ້ພັດທະນາການມອງຊີວິດໃນມຸມມອງທາງພຣະຄຳພີ, ການຝຶກສອນພວກທີ່ເຊື່ອໃນທາງຊອບທັມໂດຍຜ່ານການເປັນສາວິກ, ແລະການເປັນກຳລັງຈູງໃຈຄົນອື່ນໆໃຫ້ຮັກແລະຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ນຳຈິດວິນຍານທີ່ມີປະສິດທິພາບກໍຄືຜູ້ທີ່ສືບຕໍ່ໃຫ້ການເດີນກັບພຣະເຈົ້າຂອງຕົນມີການຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນກ່ອນທີ່ຈະນຳພາຄົນອື່ນໆ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດນຳພາຄົນອື່ນໆຝ່າຍຈິດວິນຍານໃຫ້ໄປໄກກ່ວາທີ່ພວກເຮົາເອງໄດ້ຜ່ານໄປ.

2. ສ້າງສັກສີໃຫ້ເປັນທີ່ຍອມຮັບຮູ້ (ເອັສຣາ 7:25-28)

ກະສັດອາຕາເຊີກຊິສໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງໃນຣາຊອານາຈັກໃຫ້ນັບຖືສາສນາຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງວ່າຕົວເພິ່ນເອງກໍບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ສະແດງຄວາມໂຄຣຣິບນັບຖືຂອງເພິ່ນສຳລັບພຣະເຈົ້າໂດຍການແບ່ງປັນດ້ານການເງິນສຳລັບເອັສຣາໃຫ້ໃຊ້ສຳລັບຖວາຍໃຫ້ພຣະວິຫານ. ອາຕາເຊີກຊິສໄດ້ເລືອກເອັສ

ອາເພາະວ່າເອັສຣາມີສະຕິປັນຍາທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຊີວິດຂອງເອັສຣາໄດ້ເປັນທີ່ພິເສດທີ່ກະສັດອາຕາເຊີກຊິສໄດ້ວາງໃຈເຊື່ອລາວດ້ວຍຂອງຂວັນສໍາລັບວິທານ ແລະບັນຊາລາວໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ພິພາກສາຕັດສິນ ຄືພິພາກສາປະຊາຊົນໃນເຂດຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນໍ້າເອີຟະ ຣາດແລະສິດສອນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບທຸກໆຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ກັບພວກເຂົາ. ອາຕາເຊີກຊິສໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງວາງ ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນກັບກົດໝາຍຂອງຄົນເປີເຊັງ, ແລະເພິ່ນໄດ້ອອກຄໍາບັນຊາວ່າຜູ້ໃດ ລ່ວງລະເມີດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດຢ່າງສະສົມ.

ເພາະວ່າອາຕາເຊີກຊິສກໍໄດ້ນັບຖືເອັສຣາ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ນັບຖືພຣະເຈົ້າແລະຮິດທາຂອງພຣະອົງ. ເອັສຣາໄດ້ ສັຮເສີນພຣະເຈົ້າສໍາລັບຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຂອງກະສັດຕໍ່ວິທານຂອງຊາວຍິວແລະການນະມັສການຂອງຊາວຍິວ. ເອັສຣາໄດ້ມອງເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ກະສັດອາຕາເຊີກຊິສໃຫ້ເຫັນສັກສີ ແລະຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈໃນ ຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ທີ່ໃຫ້ກະສັດມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການນໍາພາຂອງເອັສຣາ.

ຕົວຢ່າງສັກສີຂອງເອັສຣາແມ່ນສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບພວກທີ່ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ. ພວກເຮົາຕ້ອງສະແດງຄຸນສົມ ບັດແລະສັກສີຢ່າງພຣະເຈົ້າໃນທຸກໆສາຍສໍາພັນແລະການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຮົາ.

ຜູ້ນໍາຝ່າຍຈິດວິນຍານຄວນຈະຮູ້ຈັກສໍາລັບການມີຄຸນສົມບັດຢ່າງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນຖ້າມາກາງພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອ (1 ຕີໂມທົງ 3:7). ເມື່ອພວກທີ່ເຊື່ອເຊື່ອຟັງພຣະຄໍາພຣະເຈົ້າ, ພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງໃນຊີວິດຂອງ ພວກເຂົາ, ນັບຖືກຽດສັກສີຂອງພວກເຂົາ, ແລະຍອມຮັບຮູ້ການນໍາພາອັນໜ້ານັບຖືຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາສາມາດ ກາຍເປັນຄົນທີ່ມີກຽດສັກສີໂດຍການສຶກສາແລະເຊື່ອຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການສະທ້ອນມາດຕະຖານຂອງພຣະ ເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

3. ຮູ້ຕົວເອງກັບພວກຄົນທີ່ທ່ານນໍາພາ (ເອັສຣາ 9:4-6; 10:10-12)

ຫຼັງຈາກການມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັ້ມດ້ວຍຄວາມປອດພິພິດແລະພັກຜ່ອນໜ້ອຍໜຶ່ງ, ເອັສຣາແລະພວກປະຊາ ຊົນໄດ້ສະເໜີສິ່ງຂອງທັງຫຼາຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນໍາມາໃຫ້ພຣະວິທານ. ພວກຄົນໄດ້ຖວາຍບູຊາໃນວິທານເພື່ອການນະມັສ ການພຣະເຈົ້າ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນເອັສຣາກໍໄດ້ສົນທະນາເລື່ອງຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດຕໍ່ພວກຜູ້ປົກຄອງໃນຂົງເຂດນັ້ນ.

ບາງຄັ້ງຫຼັງຈາກເຫດການເຫຼົ່ານີ້, ກຸ່ມຜູ້ນໍາຄົນອິສຣາເອນໄດ້ເຂົ້າມາລາຍງານເອັສຣາເລື່ອງຄວາມຜິດບາບ ຕ່າງໆຂອງປະຊາຊົນ. ພວກເຂົາໄດ້ບອກເອັສຣາວ່າຄົນອິສຣາເອນໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອທີ່ຢູ່ໃນເຂດນັ້ນ.

ພວກປະຊາຊົນກໍໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄືນຕ່າງດ້າວ, ຊຶ່ງການເຮັດເຊັ່ນນີ້ເປັນຂອງຕ້ອງຫ້າມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນໃນພຣະຄໍາອົບພະຍົບ 34:15-16. ອີກອັນໜຶ່ງ, ພວກຜູ້ນໍາຄົນອິສຣາເອນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສໍາລັບຄວາມບໍ່ ສັດຊື່ຂອງປະຊາຊົນ. ເອັສຣາໂຕ້ຕອບໃຫ້ເຫັນໂດຍການຮ້ອງໂທ້ຄໍາຄວນ (9:3), ມັກນັ່ງໃນບ່ອນມີດຽບ, ຫຸ່ມລ້ອມ ໂດຍພວກທີ່ຢຳເກງ.

ໃນການຖວາຍບູຊາຍາມບ່າຍ (3 ໂມງແລງ), ເອັສຣາໄດ້ເລີ່ມອະທິຖານອ້ອນວອນ, ສາລະພາບຄວາມຜິດ ບາບຕ່າງໆຂອງພວກປະຊາຊົນ. ລາວຮູ້ຕົວເອງກັບໝູ່ປະຊາຊົນໂດຍການລວມຕົວລາວເອງເຂົ້າໃນການສາລະພາບ, ເຖິງແມ່ນວ່າລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງໃດ.

ພວກປະຊາຊົນໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ຄໍາອ້ອນວອນອະທິຖານຂອງທ່ານເອັສຣາໂດຍການເຫັນດີເຫັນພ້ອມທີ່ພວກ ເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດບາບ. ໃນການຮັກສາຕົວເອງໃຫ້ບໍ່ຮຸນແຮງທາງສາສນາ, ເອັສຣາໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າຮ້າງກັບ

ເມື່ອຄົນຕ່າງດ້າວຂອງພວກເຂົາເສັງ, ຊຶ່ງພວກເຂົາກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດຕາມ. ຄໍາສັ່ງຂອງເອັສຣາບໍ່ຄວນຈະເອົາມາໃຊ້ ໃນການຕໍ່ວ່າເພື່ອພິສູດສັນນະພາບການຢ່າຮ້າງ; ເອັສຣາພຽງແຕ່ພະຍາຍາມສືບຕໍ່ໃຫ້ຝ່າຍວິນຍານບໍ່ຮຸນແຮງ ແລະກໍາຈັດ ຄວາມອະທັມໃນຖ້າມກາງພວກຄົນອິສຣາເອນ.

ຄຸນສົມບັດອັນເປັນກຸນແຈຂອງຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານກໍຄືວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງມີສ່ວນໃນຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໆ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດນຳພາໂດຍປາສຈາກການສ້າງສາຍສຳພັນ, ແລະໃນສາຍສຳພັນເຫຼົ່ານັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງຮູ້ຕົວເອງ ກັບພວກຄົນຂອງພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາທຸກໆຄົນໄດ້ເຮັດຜິດບາບ, ແຕ່ວ່າເມື່ອຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານທາກຕ້ກເຕືອນຊຶ່ງໜ້າຄວາມບາບນັ້ນດ້ວຍ ຄວາມຮັກ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະການອະພິຍໂທດ, ພວກເຮົາກໍເຕັມໃຈຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ການນຳພາຂອງຜູ້ນັ້ນ. ນີ້ກໍເປັນ ການເປີດປະຕູໃຫ້ມີການສາລະພາບ.

ຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານທີ່ມີປະສິດທິພາບຜູ້ທີ່ຮູ້ຕົວເອງກັບຜູ້ຄົນ ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍການເຫັນຊີວິດສ່ວນຕົວ ຂອງພວກເຂົາມີການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ຕໍ່ຄວາມຜິດບາບຕ່າງໆນັ້ນຊຶ່ງລວມທັງການປະພຶດທີ່ມີການຍອມເຊື່ອຟັງ ແລະປ່ຽນແປງ.

ບົດຮຽນຊີວິດ

ຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານເປີດອ້ອມແຂນຕໍ່ຄົນຂອງພວກເຂົາ, ໝູນໃຈພວກເຂົາໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວອະທັມ, ແລະໃຫ້ຕິດ ຕາມຄຸນຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າ; ນີ້ຈະນຳສູ່ຄວາມບໍ່ຮຸນແຮງ. ພວກຄົນນຳພາຈາກຈຸດຂອງຜູ້ທີ່ພວກເຂົາເປັນຢູ່ນັ້ນ. ເມື່ອຄຸນຄ່າ ຂອງຜູ້ນຳຖືກໄວ້ວາງໃຈແລະມີກຽດສັກສີ, ພວກທີ່ຕິດຕາມລາວກໍມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການນຳພາຂອງລາວຫຼາຍຍິ່ງ ຂຶ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຖ້າຜູ້ນຳທາກຕ້ກແອບໃນທາງບໍ່ສັດຊື່ຫຼືຍອມເຂົ້າມີສ່ວນໃນການເຮັດແນວບໍ່ຖືກຕ້ອງກໍສ້າງ ບັນຍາກາດຂອງຄວາມບໍ່ໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈກັນແລະສົງສັຍໃນຖ້າມກາງພວກທີ່ຕິດຕາມຂອງລາວ. ບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ສາ ມາດທ້າທາຍທ່ານໃຫ້ເດີນຕາມພຣະເຈົ້າດ້ວຍກຽດສັກສີ ເພື່ອວ່າທັງພວກທີ່ເຊື່ອຫຼືບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າກໍຈະໄວ້ວາງໃຈໃນ ການນຳພາຂອງທ່ານ.

- ❖ ຜູ້ນຳທີ່ເດີນຕາມພຣະເຈົ້າມີຫົວໃຈສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ທ່ານສາມາດພັດທະນາຫົວໃຈສຳລັບພຣະເຈົ້າໂດຍ ການສຶກສາຮຽນຮູ້ແລະການເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງໃດແດ່ທ່ານສາມາດໝູນໃຈຜູ້ທີ່ມີຄວາມ ເຊື່ອໃຫ້ສຶກສາຮຽນຮູ້ແລະເຊື່ອຟັງພຣະຄຳພີ?
- ❖ ຜູ້ນຳທີ່ເດີນຕາມພຣະເຈົ້າສ້າງກຽດສັກສີໃຫ້ເປັນທີ່ນັບຮູ້ທຸກຖືຕາ. ແທນທີ່ຈະພະຍາຍາມເພື່ອໃຫ້ຖືກໃຈໃຜຜູ້ ນຶ່ງ, ພັດທະນາຊີວິດໃຫ້ເປັນຫຼັກເປັນຖານ. ແມ່ນຫຍັງຄືກຽດສັກສີສ່ວນຕົວຂອງທ່ານທີ່ອາດສາມາດສະທ້ອນ ຕໍ່ຄອບຄົວຂອງທ່ານ? ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ? ເຂດຄຸ້ມຂອງທ່ານ?
- ❖ ຜູ້ນຳທີ່ເດີນກັບພຣະເຈົ້າຮູ້ຕົວເອງດີກັບພວກຄົນທີ່ລາວນຳພາຢູ່ນັ້ນ. ພວກຜູ້ນຳຝ່າຍວິນຍານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງ ສົມບູນແບບຕໍ່ໜ້າພວກທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາຕ້ອງເປັນຕົວເອງອັນແທ້ຈິງ.

ອຸປຸຖຸມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ PA

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 22 ພຶສພາ 2011 (5-22-2011)

ຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: 1 ໂກຣິນໂທ 4:1-5; ຄາລາເຕັງ 1:6-10; 1 ເທຊະໂລນິກ 2:7-12

ບົດຮຽນນີ້ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ

ການໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສົມດູນແມ່ນມີລັກສະນະໂດຍການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກແລະຮາຊາອາຈັກຂອງພຣະອົງ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຮັບເອົາແລະຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ

ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໂດຍການມອງເຫັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການຍຶດໝັ້ນຕໍ່ການບໍ່ລົງເອີຍຕໍ່ຂ່າວປະເສີດ, ແລະການໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນການອຸທິດຕົນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ.

ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງສຳຄັນ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫຼາຍໆຄົນໄດ້ຕິດຕາມແຜນການຂອງພວກເຂົາເອງ, ຊຶ່ງມີຜົນເຮັດໃຫ້ມີການແຕກແຍກ, ຂັດແຍ້ງ, ການກະທຳທີ່ໂຮ້ຮຳ, ແລະບໍ່ເປັນທີ່ພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້ຈັກແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແລະຕັດສິນໃຈແນວແນ່ທີ່ຈະຕິດຕາມໄປ.

ໃນທ້າຍສັດຕະວັດທີ 19, ຣິດໄຟໄດ້ເປັນທີ່ນຳໜ້າໃນທຸລະກິດຂອງຂະບວນການເດີນທາງໃນອະເມຣິກາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຕິດຕາມມາຂອງການອອກແບບ-ສ້າງຣິດ-ແລະກໍຢ່າງບໍ່ເປັນໜ້າເຊື່ອ, ພວກລາງຣິດໄຟບໍ່ໄດ້ສວຍເອົາໂອກາດອັນຊຶ່ງທີ່ພວກເຂົາມີຕຳແໜ່ງອັນພິເສດໃນການຄົ້ວເອົາໂອກາດທອງນັ້ນມາ. ເຫດຜົນນັ້ນກໍຄືພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຜິດວ່າແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍອັນແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ຄິດວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃນທຸລະກິດຣິດໄຟ; ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາຢູ່ໃນທຸລະກິດການເດີນທາງ. ໜ້າເສັ້ນໃຈ, ຄືກັນກັບພວກລາງຣິດໄຟໃນທ້າຍສັດຕະວັດທີ 19 ນັ້ນ, ພວກທີ່ເຊື່ອຫຼາຍໆຄົນປາກົດວ່າບໍ່ເຂົ້າໃຈເປົ້າໝາຍແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະຄຳພີໄດ້ແນະນຳພວກເຮົາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າແລະປະກາດພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໆ. ພວກຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນຕ້ອງຕິດຕໍ່ຊື່ສານຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລະສ່ວນໃຫຍ່ກໍແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າວ່າມັນແມ່ນຫຍັງ. ການສຶກສາບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຮັບແລະຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະແມ່ນຂອງພວກເຮົາເອງ.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ເບິ່ງໃຫ້ອອກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (1 ໂກຣິນໂທ 4:1-5)

ພຣະຄັມພິຕອນນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງໂປໂລຈົບສິ້ນຈາກ 1 ໂກຣິນໂທ ບົດທີ 3. ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການແບ່ງແຍກຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ. ຊາວໂກຣິນໂທໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມບໍ່ເຕີບໃຫຍ່ຝ່າຍວິນຍານໂດຍການປະກາດຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພວກຄຣູສອນຄຣິສຕຽນບາງຄົນ.

ໂປໂລໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາກ່ຽວກັບທັມມະຊາດການນຳພາຂອງຄຣິສຕຽນໂດຍການໃຊ້ຄຳອຸປະມາຂອງຕົນໄມ້ແລະຕຶກອາຄານ. ໂປໂລໄດ້ທ້າທາຍຊາວໂກຣິນໂທໃຫ້ຈົບຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຢຊູຄຣິດແທນທີ່ຕໍ່ພວກຄຣູສອນທີ່ນິຍົມຊົມຊອບຂອງພວກເຂົາ. ໂປໂລຍັງສຸມເປົ້າໝາຍໃສ່ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕ່າງໆຂອງພວກຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນ. ທ່ານກ່າວເຖິງພວກເຂົາໃນຖານະເປັນພວກຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດແລະເປັນຜູ້ດູແລຮັກສາຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນທິສດີຂອງທ່ານໂປໂລ, ພວກຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນແມ່ນເກີດທູນພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານການຮັບໃຊ້ທີ່ຖ່ອມຕົວແລະໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກ່າວການໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນຂອງພຣະຄຸນພຣະເຖິງເຈົ້າຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. ທ່ານໂປໂລໄດ້ສອນວ່າພຣະເຈົ້າຍຶດພວກຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນໃຫ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວໂກຣິນໂທໄດ້ຕັດສິນພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາໃນພື້ນຖານຂອງມາດຕະຖານທາງເປືອກນອກ, ໂປໂລໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນນະວຸດທິຕັດສິນໄດ້. ຜູ້ທີ່ສຳຣວດກວດກາກໍຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໂປໂລຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າອາດຈະເປັນຜູ້ໃຫ້ຄຸນນະພາບແກ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ. ໂປໂລໄດ້ເຕືອນພັຍແກ່ຊາວໂກຣິນໂທບໍ່ໃຫ້ຕັດສິນອັນໃດອັນນຶ່ງກ່ອນເຫດການເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ວ່າຕ້ອງລໍຖ້າເຖິງວັນເມື່ອພຣະຄຣິດຈະເປີດເຜີຍຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຫົວໃຈທຸກຄວາງ.

ພວກເຮົາທັງໝົດຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າສຳລັບການກະທຳຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາ. ແທນທີ່ຈະໃຊ້ເວລາຂອງພວກເຮົາຕິດຕາມແຜນການຂອງພວກເຮົາເອງ, ພຣະເຈົ້າຄາດຫວັງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າລຽງຕົວພວກເຮົາເອງກັບແຜນການຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງມັນສ້າງໃຫ້ເກີດການເປັນນຶ່ງດຽວກັບພຣະອົງ. ພວກທີ່ເຊື່ອທັງໝົດເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດແລະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະອົງໃນຖານະເປັນຜູ້ດູແລຮັກສາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບແກ່ພວກເຮົາທຸກຄົນ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພວກຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ, ດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະເປັນຕົວແທນຂອງການໂຖ່ບາບໂທດໃນໂລກນີ້. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຈັດຕັ້ງພວກເຮົາຢ່າງໃດສຳລັບການຮັບໃຊ້, ພວກທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນແມ່ນສະງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງໂດຍຜ່ານການກະທຳຕ່າງໆຂອງການຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ຂນະທີ່ໃນວັນນຶ່ງຂ້າງໜ້າພຣະເຈົ້າຈະສຳຣວດຄວາມປາຖນາຂອງຫົວໃຈພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຕ້ອງລະມັດລະວັງເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງດ້ວຍເຫດຜົນອັນຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອພວກເຮົານັ້ນທີ່ນຳພາແລະພວກເຮົານັ້ນທີ່ຮັບໃຊ້ຕ້ອງເບິ່ງໃຫ້ອອກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການທຸ້ມເທຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ໃຊ້ໃນການພະຍາຍາມໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດແທນທີ່ຈະແມ່ນຂອງພວກເຂົາເອງ.

2. ຍຶດຖືຂ່າວປະເສີດຢ່າງບໍ່ອຳນຸຍາດ (ຄາລາເຕັງ 1:6-10)

ໂປໂລໄດ້ລະບາຍຄວາມຕຶກຕະລືງຂອງທ່ານ ທີ່ໄດ້ເຫັນຄຣິສຕຽນຊາວຄາລາເຕັງໄດ້ທັນໜີຈາກພຣະຄຸນຂອງຂ່າວປະເສີດ. ພວກຄຣູສອນປອມບາງຄົນໄດ້ເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກແລະໄດ້ເລີ່ມການສອນກ່ຽວກັບຄວາມລອດພົ້ນແບບມີຫຼັກກີດເກນຕ້ອງເຮັດຕາມ. ພວກເຂົາໄດ້ສິດສອນວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດບໍ່ພຽງພໍສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນ, ແຕ່ວ່າຄົນຕ້ອງເອົາພິທີທາງສາສນາຕ່າງໆແລະກົດບັນຍັດຂອງຊາວຍິວຈຶ່ງຈະພົ້ນໄດ້. ຄຳສອນຂອງພວກຄຣູສອນປອມໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກຂ່າວປະເສີດ, ທີ່ອັນນີ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບການກະທຳຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອ.

ໂປໂລໄດ້ສັງເກດວ່າພວກຄຣູສອນກຳລັງນຳບັນຫາມາສູ່ຊາວຄາລາເຕັງ ແລະຕ້ອງການປ່ຽນແປງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດ. ໂປໂລໄດ້ປະກາດວ່າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະປ່ຽນແປງຄຳສອນຂອງຄຣິສຕຽນສົມຄວນໄດ້ຮັບໂທດອັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ໃນການໂຕ້ຕອບຕໍ່ພວກທີ່ຫາເຣື່ອງໃສ່ທ່ານໂປໂລວ່າທ່ານນຳຂ່າວປະເສີດມາສູ່ພວກຕ່າງຊາດ, ທ່ານໄດ້ບອກວ່າທ່ານເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງພຣະຄຣິດ, ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໃຫ້ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະໃຫ້ຖືກໃຈ

ຄົນ. ໂປໂລໄດ້ສິດສອນຄວາມຈິງຂອງຂ່າວປະເສີດຢ່າງລະມັດລະວັງແທນທີ່ຈະແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນຢາກໄດ້ຍິນເທົ່ານັ້ນ. ພວກທີ່ເຊື່ອໃນສັມຍນີ້ຕ້ອງມີຄວາມຮັກກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດເໝືອນດັ່ງທີ່ທ່ານໂປໂລໄດ້ມີນັ້ນ.

ຄຳວ່າ“ຂ່າວປະເສີດ”ມີຄວາມໝາຍວ່າ“ຂ່າວດີ;” ພວກເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດກໍ່ນຳຂ່າວດີແຫ່ງພຣະ ຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຣິດ. ເນື້ອໃນໃຈຄວາມຂອງຂ່າວປະເສີດແມ່ນມະນຸດໄດ້ພົ້ນຢ່າງຕະຫຼອດໄປເປັນນິດໂດຍ ຜ່ານຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ-ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການກະທຳດີຂອງພວກເຂົາເອງ. ນັ້ນແມ່ນຂ່າວດີແທ້ໆ, ຂະນະທີ່ພາຣະຂອງ ການກະທຳຕ່າງໆນຳຄົນໄປສູ່ການຖືກຜູກມັດ, ບໍ່ແມ່ນການປົດປ່ອຍ.

ພວກທີ່ເຊື່ອໃນສັມຍນີ້ຕ້ອງລະວັງພວກຄຣູສອນປອມ ຜູ້ທີ່ຈະນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຫຼົງຕາມຄຳສອນກ່ຽວກັບ ຄວາມລອດພົ້ນໂດຍທາງອື່ນໆອີກທີ່ນອກຈາກພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຜັນປ່ຽນຂ່າວປະເສີດຂອງຄຣິສຕຽນອື່ນ ໃດກໍ່ຕາມແມ່ນນຳໄປສູ່ຄວາມຜິດພາດ, ຊຶ່ງພວກທີ່ເຊື່ອຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ສະຕິປັນຍາເມື່ອຟັງການສອນຕ່າງໆຂອງສາສນາ ສັມຍປັດຈຸບັນ. ດັ່ງເຊັ່ນດຽວກັນ, ພວກຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນຕ້ອງລະວັງໃນການສະເໜີຂ່າວປະເສີດທັງໝົດ, ບໍ່ພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ຄົນ ມັກຢາກຈະຟັງ. ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດມີຮີດອຳນາດປ່ຽນແປງຈຸດທີ່ໄປອັນຕະລາຍໄປຂອງຄົນ, ແລະພວກ ຜູ້ນຳບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງອັບອາຍເພາະຂ່າວປະເສີດ. ການຕິດຕາມລາຍການຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ເປັນຄົນລໍຖ້າຈາກຂ່າວດີຂອງພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ປາກົດອອກໃນພຣະຄຣິດ.

3. ດຳເນີນຊີວິດຂອງທ່ານອຸທິດຕົນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ (1 ເທຊະໂລນິກ 2:7-12)

ການຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງລວມທັງການຮັບໃຊ້ຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດດ້ວຍການຖວາຍການ ອຸທິດຕົນ. ໂປໂລອ້າງເຖິງຊີວິດຂອງທ່ານເອງກ່ອນພວກທີ່ເຊື່ອຊາວເທຊະໂລນິກໃນຖານະເປັນຕົວຢ່າງຜູ້ນຶ່ງ. ທ່ານໄດ້ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາທີ່ທ່ານແລະເພື່ອນສາວິກກໍ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດໃນການປະພຶດຂອງພວກເຂົາ, ການລ້ຽງເກືອເບິ່ງແຍງ ພວກເຂົາຄືແມ່ລ້ຽງເກືອລູກຂອງຕົວເອງ. ໂປໂລຍັງເພີ່ມເຕີມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງປັນກັບພວກເທຊະໂລນິກບໍ່ພຽງແຕ່ ຂ່າວປະເສີດ, ແຕ່ວ່າລວມທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ.

ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງໂປໂລແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮັກຂອງທ່ານທີ່ມີຕໍ່ຄຣິສຕຽນຊາວເທຊະໂລນິກ. ທ່ານໄດ້ຕັກ ເຕືອນຊາວເທຊະໂລນິກວ່າທ່ານແລະພັກພວກອັດສາວິກໄດ້ຕົກມີສ່ວນໃນການທຳງານທີ່ໜັກໜ່ວງ, ການທຳງານທັງ ກາງຄືນແລະກາງເວັນໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດໂດຍປາສຈາກບັນຫາດ້ານການເງິນກັບພວກເຂົາ. ໂປໂລຍັງສືບຕໍ່ ໂດຍການເນັ້ນວ່າທ່ານແລະພວກເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານໄດ້ກະທຳຢ່າງສຸດໃຈ, ຢ່າງຊອບທັມ, ແລະບໍ່ມີທີ່ຕິດໄດ້ລຳ ລັບຊາວເທຊະໂລນິກ.

ໂປໂລໄດ້ເວົ້າວ່າທ່ານເຮັດຕໍ່ຊາວເທຊະໂລນິກເໝືອນດັ່ງພໍ່ເຮັດກັບລູກເມື່ອທ່ານໄດ້ໝູນນ້ຳໃຈ, ໃຫ້ຄວາມອົບ ອຸ່ນ, ແລະອ້ອນວອນພວກເຂົາໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດທີ່ມີຄຳສຳລັບພຣະເຈົ້າ.

ຄຣິສຕະຈັກເປັນຕົວແທນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຕົກອາຄານຫຼືສະຖາບັນ. ຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນ, ແລະລວມ ທັງພວກທີ່ເຊື່ອທັງໝົດ, ຄວນຈະເອົາຕົວຢ່າງນິສັຍຂອງທ່ານໂປໂລທີ່ມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ: ນຳພາໂດຍການຮັບໃຊ້.

ການນຳພາແມ່ນຫຼາຍກວ່າການມີຍຶດຊັ້ນຫຼືຕຳແໜ່ງ; ມັນໝາຍເຖິງການເອົາຊີວິດນຶ່ງໃນຄວາມຖອມໃຈຮັບ ໃຊ້ພວກທີ່ຕົນໄດ້ນຳພາ. ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີຄຣິສຕະຈັກໃດທີ່ສົມບູນແບບ, ທີ່ຄຣິສຕະຈັກເກີດຂຶ້ນກໍ່ໃນຖານະທີ່ເປັນເຈົ້າ ສາວຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະພຣະເຈົ້າຄາດຫວັງໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອອຸທິດຕົນເອງນະມັສການພຣະອົງແລະເສີມສ້າງຊຶ່ງກັນແລະ ກັນຂຶ້ນໂດຍຜ່ານຄຣິສຕະຈັກ. ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັບໃຊ້ປວງຊົນ, ແລະການນຳພາຢ່າງພຣະເຈົ້າຈະ ສ້າງຄຸນນະພາບທີ່ພວກເຮົາຄາດຫວັງຈາກພວກທີ່ພວກເຮົາຮັບໃຊ້. ການເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງໂປໂລ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ເປັນ

ຜູ້ນຳຕ້ອງໃຫ້ຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາເອງໃນທາງທີ່ເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກ ແລະຊ່ວຍເຫຼືອບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນອື່ນໆ ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໃນການເດີນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ.

ບົດຮຽນຊີວິດ

ຄືກັນກັບສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອບາງຄົນໃນສັມຍນີ້ກຳລັງຕິດຕາມແຜນການຂອງພວກເຂົາເອງ; ຜົນຂອງມັນກໍຄືການແຕກແຍກ, ຂັດແຍ້ງ, ຈິດວິນຍານບໍ່ເຕີບໃຫຍ່, ແລະພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະທັຍ. ຂນະທີ່ວັນເວລາຂອງພວກເຮົາໃນໂລກນີ້ມີຂອບເຂດຈຳກັດ, ພວກເຮົາຕ້ອງບາກບັນໃຫ້ບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະຕິດຕາມຄວາມປາຖນາອັນເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຮົາ.

ໃນບົດຮຽນນີ້ຍັງມີປະໂຫຍດໃນການຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ມອງເຫັນການມຸ້ງໜ້າບາກບັນໃຫ້ບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະເປັນຂອງພວກເຮົາເອງ.

- ການຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຄຽງຄູ່ກັບການມອງເຫັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໂດຍການຈົດຈຳວ່າໃນວັນນຶ່ງພຣະເຈົ້າຈະສຳຣວດຄຸນນະພາບຂອງຊີວິດແລະກິຈການຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະຂ້ອນຂ້າງສຸມຄວາມຕັ້ງໃຈໃສ່ແຜນການຂອງພຣະອົງເໝືອນກວ່າຂອງພວກເຮົາເອງ.
- ການຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນລວມທັງການຍຶດໝັ້ນຢ່າງບໍ່ປ່ຽນແປງຂ່າວປະເສີດ. ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນທີ່ເປັນທີ່ນິຍົມຊົມຊອບມັນບໍ່ຍືນຍານ, ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ, ແລະກໍເຊັ່ນດຽວກັບຂ່າວປະເສີດດ້ວຍ.
- ການຕິດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດໃນການອຸທິດຕົນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນເປັນສະມາຊິກຂອງຮ່າງກາຍພຣະຄຣິດ, ແລະໂດຍຜ່ານທາງຄຣິສຕະຈັກພວກເຮົາຮຽນຮູ້ສະຖາຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ.

ອຸປະຖັມ ໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ PA

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 29 ພຶສພາ 2011 (5-29-2011)

ລົງທຶນໃນຄົນອື່ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນບົດຮຽນ: ກິຈການ 9:26-27; 11:19-26; 15:36-41

ບົດຮຽນນີ້ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ

ເພື່ອຄວາມແນ່ນອນໃນການໃຫຍ່ຂຶ້ນຝ່າຍຈິດວິນຍານທີ່ສົມດູນ, ບົດຮຽນນີ້ແນະໃສ່ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະຮາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ມອງເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງການລົງທຶນຕົວຂອງທ່ານເອງໃນຄົນອື່ນໆ ແລະຮຽນຮູ້ວິທີທາງຕ່າງໆໃນການເຮັດນັ້ນ.

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຫຍັງ

ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການລົງທຶນຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະການເປັນພິລັງແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນອື່ນໆອີກ.

ເປັນຫຍັງບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງສຳຄັນ

ເມື່ອພວກທີ່ເຊື່ອລົງທຶນແລະເປັນພິລັງແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນອື່ນໆແລ້ວ, ພວກທີ່ລົງທຶນເຫຼົ່ານັ້ນຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນພຣະຄຣິດແລະຄຣິສຕະຈັກກໍຈະແຜ່ຂຍາຍການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າອອກ.

ແຮເລັນ ແຄວເລີ ແມ່ນຄົນອະເມຣິກັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຜ່ານຜ່າອຸປະສັກຫຼາຍຢ່າງແລະກໍມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຄົນອື່ນໆ. ເມື່ອນາງອາຍຸໄດ້ ສິບເກົ້າເດືອນຄວາມເຈັບປ່ວຍກໍເຂົ້າຄອບຄອງຊີວິດຂອງນາງຈົນສູນເສຍການໄດ້ຍິນແລະການເຫັນ(ຫຼືພວກຕາບອດ)ຂອງນາງກ່ອນທີ່ນາງຈະຮຽນປາກ. ແອນ ຊຸລີວັນ ໄດ້ສອນແຮເລັນ ແຄວເລີ ໂດຍກາຍເປັນຜູ້ທີ່ມີສ່ວນໃນຊີວິດຂອງນາງເກືອບ 50 ປີ!

ເປັນເວລາອັນຍາວນານກ່ອນຈະເຖິງຄາວຂອງແຮເລັນ ແຄວເລີ, ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ເປັນຜູ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄົນອື່ນໆ ເພາະວ່າມີບາງຄົນໄດ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ທ່ານມາກ່ອນ. ບາງຄົນກໍອາດຈະຖືກກ່ຽວກັບການສະທ້ອນຝ່າຍວິນຍານທີ່ໂປໂລໄດ້ມີໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕຽນ. ພາກສ່ວນນຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງພຣະຄຳພີພາກພຣະສັນຍາໃໝ່ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍທ່ານໂປໂລ, ບວກກັບການເດີນທາງປ່າວປະກາດຂ່າວປະເສີດທີ່ສຳຄັນຫຼາຍຄັ້ງແລະໄດ້ຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກໄວ້ຫຼາຍໆບ່ອນ. ບົດຮຽນຂອງມື້ນີ້ຈຶ່ງໃສ່ບາຣະນາບາທີ່ໄດ້ເປັນຜູ້ສອນໂປໂລໃນຄວາມສຳພັນກັບພຣະຄຣິດແລະພວກເຮົາກໍເຊັນກັນ ສາມາດທີ່ຈະລົງທຶນໃນຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໆໄດ້.

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ຕ້ອງສູງ (ກິຈການ 9:26-27)

ໂຊໂລ (ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍປ່ຽນເປັນໂປໂລ) ໄດ້ເຫສນາທີ່ ດາມາເຂຫຼັງຈາກການກັບໃຈຂອງທ່ານ. ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນ

ໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຫຼີກຈາກພວກຍົວໃຈໂຫດຮ້າຍທີ່ເມືອງດາມາເຊ. ຫຼັງຈາກການມາເຖິງຂອງທ່ານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ທ່ານພະຍາຍາມຈະຕິດຕໍ່ກັບພວກສາວິກ, ແຕ່ວ່າທ່ານໄດ້ພົບກັບການຕໍ່ຕ້ານ.

ເບິ່ງເໝືອນວ່າຊື່ສຽງຂອງໂຊໂລທີ່ໄດ້ທຳຮ້າຍຄຣິສຕຽນກ່ອນການກັບໃຈຂອງທ່ານມັນເປັນໜ້າຍ້ານກົວ. ສະມາຊິກໃນໂບດເຢຣູຊາເລັມກໍຍ້ານທ່ານຢູ່, ແລະພວກເຂົາກໍບໍ່ຢາກຕ້ອນຮັບທ່ານເຂົ້າສູ່ການສາມັກຄີທັມຂອງພວກເຂົາ, ຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນສາວິກຄົນນຶ່ງ.

ໂຊໂລອາດຈະໄດ້ຖືກແບ່ງແຍກອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກຖ້າປາສຈາກການເຂົ້າມີສ່ວນຂອງບາຣະນາບາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເອົາທ່ານແລະໄດ້ນຳທ່ານໃຫ້ໄດ້ພົບກັບພວກສາວິກ. ບາຣະນາບາ, ທີ່ມີຂອງປະທານດ້ານການໝູນນ້ຳໃຈ, ເຕັມໃຈເປັນເພື່ອນກັບໂຊໂລໃນເມື່ອຄົນອື່ນບໍ່ເຕັມໃຈ.

ໃນການສ່ຽງທີ່ຈະເຂົ້າສົມດັບກັບໂຊໂລ, ບາຣະນາບາໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງໂຊໂລແມ່ນຄວາມຈິງແລະກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ກະທຳການໃນຊີວິດຂອງທ່ານ. ໂດຍການຮ່ວມເດີນທາງຂອງໂຊໂລ, ບາຣະນາບາໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ພວກສາວິກກ່ຽວກັບການກັບໃຈຂອງໂຊໂລ ແລະເຫດການໃນເມືອງດາມາເຊທ່ານໄດ້ເວົ້າອອກມາຢ່າງກ້າຫານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ.

ປະສົບການຂອງໂຊໂລມັນບໍ່ແມ່ນຂອງທັມມະດາ. ບາງຄັ້ງກໍມີຫຼາຍຄົນທີ່ລົງສັຍຕໍ່ຄວາມຈິງຈັງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃໝ່ໃນພຣະຄຣິດ, ເປັນພິເສດຖ້າວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນທີ່ເຄີຍມີບັດບໍ່ດີມາກ່ອນມາເປັນຄຣິສຕຽນ. ປາສຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງ “ບາຣະນາບາ,” ພວກທີ່ເຊື່ອໃໝ່ບາງຄົນອາດຈະຖືກແບ່ງແຍກຈາກການສາມັກຄີທັມຂອງຄຣິສຕຽນໄປເລີຍ. ພວກຄຣິສຕຽນໃໝ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຕ້ອງການຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າມາຄຸ້ມຄອງຂ້າງພວກເຂົາແລະແນະນຳພວກເຂົາຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນອື່ນໆ.

ການຍື່ນມືຫາຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ອາດຈະເປັນການສ່ຽງທີ່ສຸດ, ແຕ່ວ່າ, ທ່ານອາດຈະຕ້ອງປະຊື່ສຽງແລະສະໜອງສຸກສ່ວນຕົວແລ້ວເອົາຊີວິດຂອງທ່ານໄປລົງທຶນກັບຄົນໃດຄົນນຶ່ງ. ຕ້ອງເຕັມໃຈທີ່ຕ້ອງສ່ຽງພັຍ, ຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າອາດຈະເຮັດການອັດສະຈັນບາງຢ່າງໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ຖ້າວ່າຜູ້ນັ້ນຫາກໄດ້ຮັບອິດທິພົນໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.

2. ຮ່ວມມືກັບຄົນອື່ນໆ (ກິຈການ 11:19-26)

ຫຼາຍປີຜ່ານໄປຫຼັງຈາກການກັບໃຈຂອງໂຊໂລ, ຂ່າວປະເສີດກໍໄດ້ແຜ່ອອກໄປທາງເໜືອຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມເຂົ້າສູ່ຟອຍນີເກ, ເກາະໂຊປຣັສ, ແລະອັນຕີໂອເຊັງ, ແຕ່ວ່າຂ່າວປະເສີດກໍໄດ້ປະກາດໃຫ້ແກ່ພວກຄົນຍົວເທົ່ານັ້ນ. ພວກນັກເທດຊີດັງບາງຄົນ, ກໍບອກພຽງແຕ່ວ່າເປັນຂ່າວເກາະໂຊປຣັສແລະຂ່າວກະເຣເນ, ແລະຕັ້ງຕໍ່ໃສ່ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແຕ່ໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ, ປະກາດຂ່າວປະເສີດໃຫ້ແກ່ພວກທີ່ປາກພາສາກຣິກ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນການປ່າວປະກາດຂອງພວກເຂົາໂດຍໃຫ້ພວກຕ່າງຊາດເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໄດ້ເຊື່ອແລະທັນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຍິນວ່າມີຫຍັງກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ, ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງບາຣະນາບາໃຫ້ໄປສືບສວນ. ໜ້າຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ, ບາຣະນາບາໄດ້ໝູນນ້ຳໃຈໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ໝາກຜົນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານແລະຄຳພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາ, ຄົນເປັນຈຳນວນຫຼາຍກໍມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພີ່ມທະວີຫຼາຍຂຶ້ນ.

ກັບການຈະເຣີນເຕີບໂຕຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ, ບາຣະນາບາໄດ້ຕັດສິນໃຈເຂົ້າຮ່ວມມືໃນເລື່ອງສິດຍາພິບານ/ຄຣູສອນ. ທ່ານໄດ້ໄປທີ່ເມືອງຕາໂຊເພື່ອຈະຊອກຫາໂຊໂລ, ເພື່ອນຳຄືນມາຊ່ວຍໃນການສິດສອນຄຣິສຕຽນໃນອັນຕີໂອເຊັງ. ຕລອດນຶ່ງ, ບານາບາແລະໂຊໂລທຳງານຄຸ້ມຄອງໄຫຼ່ຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ໃນການສິດສອນບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນກຸ່ມໃຫຍ່. ຜົນສະທ້ອນຂອງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາກໍທຳພູມໃຈ: ພວກສາວິກໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຄຣິສຕຽນເທື່ອທຳອິດໃນອັນຕີໂອເຊັງ.

ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ມີປະສິດທິພາບສ່ວນໃຫຍ່ກໍແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງທີມງານ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາຣະນາບາຈະສາມາດເຮັດວຽກຜູ້ດຽວໃນອັນຕິໂອເຊັ່ນ, ທ່ານໄດ້ມອງເຫັນຄຸນຄ່າຂອງການຮ່ວມຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກັບໂຊໂລ. ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ, ທັງສອງຄົນເຂົາກໍສາມາດຝຶກສອນລູກສົດຮ່ວມກັນໄດ້ຫຼາຍກວ່າທີ່ບານາບາເຮັດຜູ້ດຽວ. ເພາະວ່າບາຣະນາບາໄດ້ເປັນຜູ້ຝຶກສອນໂຊໂລແລ້ວ, ທ່ານກໍຮັບຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງໂຊໂລແລະມີສ່ວນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກັບທ່ານ. ຄົນທີ່ລົງທຶນໃນຄົນອື່ນໆແມ່ນຮູ້ສຶກໄວຕໍ່ການທີ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງທຳງານກັບຊີວິດຂອງພວກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນແລະຮູ້ຈັກວິທີການຈະໃຫ້ພວກເຂົາມີສ່ວນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ.

ໃນຖານະເປັນຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດ, ສະມາຊິກທຸກໆຄົນຂອງຄຣິສຕະຈັກຕ່າງກໍມີໜ້າທີ່ໃນການຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ແລະຄຣິສຕະຈັກກໍໄດ້ປະໂຫຍດເມື່ອຜູ້ທີ່ໃຫຍ່ໃນຄວາມເຊື່ອຝຶກຝົນບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່. ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຄົນອື່ນໆທີ່ສຳເລັດຜົນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາແຕ່ຕ້ອງອາສັຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໂດຍການໝູນນໍ້າໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ການມີໂອກາດໃນການຮ່ວມກັນຮັບໃຊ້, ແລະການອາສັຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນສັນຕິພາບສະທ້ອນຄ້າຍຄືກັນກັບສະຖານະການຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ໃນເມືອງອັນຕິໂອເຊັ່ນ.

3. ເບິ່ງເຫັນໂອກາດ (ກິຈການ 15:36-41)

ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕິໂອເຊັ່ນ ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງບາຣະນາບາແລະໂຊໂລສຳລັບການຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ພ້ອມດ້ວຍໂຢຮັນມາຣະໂກ, ຊຶ່ງເປັນຍາດຟີນ້ອງຂອງບາຣະນາບາ, ໃນຖານະເປັນຜູ້ຊົດຊ່ວຍພວກເຂົາ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເດີນທາງປ່າວປະກາດຖ້ວນທຳອິດ, ໂຊໂລໄດ້ທຳໜ້າທີ່ໃນຕຳແໜ່ງຜູ້ນຳ, ຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ປຸງໃໝ່ວ່າ“ໂປໂລ.” ພາຍຫຼັງໂຢຮັນມາຣະໂກໄດ້ຈາກພວກເຂົາແລະໄດ້ກັບຄືນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

ຫຼັງຈາກມີການຮັບໃຊ້ເປັນເວລາເກືອບປີນຶ່ງ, ໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ກັບຄືນມາທີ່ອັນຕິໂອເຊັ່ນແລະໄດ້ໃຊ້ເວລາອັນມີຄ່າກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນທີ່ນັ້ນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ນານ, ໂປໂລກໍຕ້ອງການຈະກັບໄປເຂດອາເຊັນອຍກັບທ່ານບາຣະນາບາ ແລະໝູນນໍ້າໃຈພວກລູກສົດທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາໃນລະຍະການເດີນທາງທຳງານປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ບາຣະນາບາກໍໄດ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະໄປ, ແຕ່ວ່າທ່ານຍັງຢາກຈະເອົາໂຢຮັນມາຣະໂກໄປກັບພວກເພິ່ນ. ແຕ່ວ່າ, ໂປໂລບໍ່ເຫັນພ້ອມກັບບາຣະນາບາ, ຄິດວ່າການເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນການບໍ່ສະເໝີພາບທີ່ຈະເອົາໂຢຮັນມາຣະໂກໄປນຳເພາະວ່າລາວໄດ້ປະຖິ້ມພວກເພິ່ນໃນງານການປະກາດຂ່າວປະເສີດທີ່ບຳພິເລັງ.

ຕອນນັ້ນມີການໂຕ້ຖຽງກັນຢ່າງຮ້າຍແຮງລະຫວ່າງໂປໂລແລະບາຣະນາບາ ທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ເປັນເພື່ອນຮ່ວມເດີນທາງ. ບາຣະນາບາແລະມາຣະໂກກໍມັງໜ້າໄປເກາະໄຊປຣັສ, ແລະໂປໂລໄດ້ເອົາຊີລາວານໄປທີ່ຊິເລັງແລະຊິລີເຊັງເພື່ອໄປເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຂດນັ້ນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ປາກົດວ່າໂປໂລເບິ່ງໂຢຮັນມາຣະໂກບໍ່ເໝາະສຳລັບງານຮັບໃຊ້, ແຕ່ວ່າບາຣະນາບາໄດ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມສູ່ງໃນຕົວຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ເໝືອນດັ່ງໂຢຮັນມາຣະໂກ.

ວຽກງານການປະກາດຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ໂຢຮັນມາຣະໂກຈັບໃຈໃນບາງສິ່ງ, ຂະນະທີ່ລາວໄດ້ກາຍເປັນເພື່ອນໃກ້ຊິດກັບເປໂຕໃນລະຍະຕໍ່ມາ, ແລະກໍໄດ້ຂຽນພຣະຄຳຂ່າວປະເສີດມາຣະໂກ, ແລະທ່ານໂປໂລກໍຍອມຮັບວ່າເປັນປະໂຫຍດໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ (ໂກໂລຊາຍ 4:10, 2 ຕີໂມທົງ 4:11, ແລະເຟລີໂມນ 24). ຄືກັນກັບບາຣະນາບາ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ໃນການເບິ່ງໃຫ້ອອກເຖິງໂອກາດໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່.

ບາຣະນາບາໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້ໂຢຮັນມາຣະໂກແລະຝຶກຝົນລາວໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາຄວນຈະຊ່ວຍເສີມສ້າງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ເມື່ອພວກເຂົາທາກເຮັດຜິດພາດຕ່າງໆນາໆ. ໂດຍການຍົກໂທດຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ແລະສະເນີອີກທາງນຶ່ງໃຫ້ໄດ້ແກ້ຕົວໃໝ່, ພວກເຮົາສາມາດຊ່ວຍໃນການເຮັດໃຫ້ຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນແລະໝູນນໍ້າໃຈພວກເຂົາໃນການເດີນກັບພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າປາສຈາກການໝູນນ້ຳໃຈຂອງບາຣະນາບາ, ໂປໂລແລະໂຢຮັນມາຣະໂກບໍ່ອາດຈະເຮັດວຽກງານອັນ ສຳຄັນສຳລັບຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ໃນສັມຍນີ້ຕ້ອງການຄຳໝູນໃຈເໝືອນກັນໃນການທີ່ຈະພັດ ທະນາຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາແລະເສີມສ້າງຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຂັ້ມແຂງ ຝຶກສອນພວກທີ່ຍັງເຊື່ອໃໝ່, ຄຣິສຕະຈັກກໍສາມາດເພີ່ມການຮັບໃຊ້ຫຼາຍຢ່າງໃນຂນະຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ສາມາດສົ່ງຜົນສະ ທ້ອນທີ່ດີໄປສູ່ຄົນອື່ນໆ.

ບົດຮຽນຊີວິດ

ໂດຍປາສຈາກການໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຕົວລາວເອງ, ບາຣະນາບາ-ຊິງຊີ້ຂອງລາວມີຄວາມໝາຍວ່າ“ລູກຊາຍ ແຫ່ງຄວາມໝູນໃຈ”-ປະຜົນງານໄວ້ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດໂດຍການເປັນຜູ້ຝຶກອົບຮົມໂປໂລແລະໂຢຮັນມາ ຣະໂກ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ພັດທະນາຝ່າຍວິນຍານແລະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່. ທ່ານເອງກໍສາມາດທີ່ຈະປະຜົນງານໄວ້ ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດເຊັ່ນດຽວກັນໂດຍການເລືອກທີ່ຈະເປັນຜູ້ຝຶກສອນບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່.

ບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ມີວິທີການປະຕິບັດຕາມແບບງ່າຍໆ ທີ່ທ່ານສາມາດເອົາຕົວທ່ານເອງລົງທຶນໃນຄົນອື່ນໆ:

- ❖ ທ່ານລົງທຶນໃນຄົນອື່ນໆໂດຍການຮັບເອົາການສູ່ງຮັບພັຍຕໍ່ພວກເຂົາ. ຊອກຫາຊ່ອງທາງທີ່ຈະສ້າງຄວາມສຳພັນ ກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່, ການສູ່ງຮັບພັຍຕ່າງໆທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່.
- ❖ ທ່ານລົງທຶນໃນຄົນອື່ນໆໂດຍການມີສ່ວນຮ່ວມກັບພວກເຂົາໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍການມີສ່ວນ ແບ່ງປັນໂອກາດການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກັບຄົນອື່ນໆ, ທ່ານເພີ່ມພູນຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໝູນນ້ຳໃຈພວກເຂົາໃນຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຂົາກັບພຣະຄຣິດ.
- ❖ ທ່ານລົງທຶນໃນຄົນອື່ນໆໂດຍການເບິ່ງໃຫ້ເຫັນຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າຖ້າຄົນອື່ນໆຫາກ ລົ້ມເຫຼວກ່ອນທີ່ຈະລອງຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈຶ່ງເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ຈະສະເໜີໃຫ້ການຍົກໂທດແລະໃຫ້ໂອກາດ ຄັ້ງທີສອງ, ຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາໃຫ້ເອົາຊະນະຄວາມຜິດພາດຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ.

ອຸປຸຖຸມ ໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ PA